

Giới thiệu Hắc Nói Ta Đều Nghe

Thể loại: Ngôn tình, trâu già gặm cỏ non, song khiết, hiện đại, sủng, ngọt, HE

Editor: ngốc trầm [Chương 1-18], Raining☔☔☔ [Chương 19-Phiên ngoại]

Người xung quanh đều biết, Trình Tư Miên là người vừa tàn nhẫn lại làm việc không đàng hoàng.

Thực sự là một vị chủ nhân khiến cho thuộc hạ đau đầu.

Nhưng tất cả những chuyện đó đều xảy ra trước khi gặp Tô Hiến Ngôn.

Sự xuất hiện của Tô Hiến Ngôn giống như chiếc vòng kim cô, khiến cho cô thật nghe lời.

Hắc nói: Trình Tư Miên, không được bắt nạt người. Cô đáp: "Được"

Hắc nói: Trình Tư Miên, chăm chỉ đọc sách. Cô nói: Được

Cuối cùng hắc nói: Trình Tư Miên, không được thích tôi

Cô sợ mặt, gãi từng từ: Không được.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Nói Ta Đều Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Lần đầu gặp mặt (1)

Trình Tư Miên là một cái tên rất dịu dàng, đọc lên thật mềm mại, tựa như gió nhẹ thoảng qua. Nhưng người biết đến Trình Tư Miên đều biết, cô cùng tên của cô một chút cũng không phù hợp, cô nếu thật là gió, vậy đó cũng là lốc xoáy.

Có lẽ cũng bởi vì cô rất ngang ngạnh, cho nên khi cô bị vứt bỏ cũng thảm hại hơn một ít.

Hiện tại Trình Tư Miên đang đứng trước một căn biệt thự nhỏ, bên người chỉ có một vali hành lý.

Mười phút sau, có người lái xe dừng xe ở chỗ đậu xe. Một người đàn ông từ trên xe bước xuống, mặc tây trang huu nhân, mang một đôi giày da sáng loáng.

Trình Tư Miên nhìn hắc từng bước một đi vào, ánh mắt xẹt qua gương mặt tức giận của hắc, hơi hơi cứng nhắc, đôi môi hồng nhạt dần thành một đường.

"Nhìn cái gì, cô nhìn tôi như vậy là có ý gì?" Trình Tần có cảm giác da đầu run lên, "Vì sao ba cô đem cô đẩy cho tôi, vì sao cô lại thật sự tới tìm tôi! Tôi có quan hệ gì với hắc a!"

Trình Tư Miên để vali hành lý xuống, ngược mắt nhìn hắc, không chút để ý trả lời, "Chú, hắc là anh trai ruột của chú. Ông ấy phá sản chạy trốn, ông ấy cũng chỉ có một người thân là chú, ừ... Cho nên đem con ném cho chú."

"Anh ruột cái rắm a? Từ khi ba tôi, cũng chính là ông nội của cô mất, tôi liền cùng hắc không liên hệ, lúc hắc giàu sang phú quý cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới tôi, hiện tại phá sản chạy trốn, liền quay lại tìm tôi hỗ trợ?" Trình Tần hừ hừ, "Cô tìm người khác đi, muốn sống cùng ai thì sống."

"Nhưng mà trừ chú ra, con không có người khác để tìm" Trình Tư Miên thu hồi hàn ý trong mắt, biểu tình ủy khuất liền biểu hiện ra, "Hơn nữa trên người con đến một phân tiền cũng không có."

Trình Tần suy tư nửa không nói nên lời, "Tôi làm sao mà chiều cổ cô a, tôi còn muốn tìm được bạn gái, đứa con ghẻ như cô cũng quá lớn!"

"Không cần chú chiều cổ con, con lại càng không quấy rầy chú tìm bạn gái." về mặt Trình Tư Miên nghiêm túc nói, "Chỉ cần chú cho con chỗ ở, lúc ăn cơm nhiều thêm hai chiếc đĩa là được rồi, học phí trong trường học đã nộp trước rồi, chú cũng không cần lo học phí cho con. Nếu chú có lòng tốt một chút... Có thể cho con thêm chút tiền tiêu vặt."

"Cô!" Trình Tần bắt đầu sụp đổ.

Trình Tư Miên bẹp bẹp môi, hai mắt to tràn đầy nước mắt, "Chú, con chỉ có một người thân là chú, mẹ con không cần con, ba con cũng không cần con. Nếu chú không thu lưu con, con sẽ lưu lạc đầu đường, chú, con rất sợ hãi."

Giọng nói Trình Tư Miên mang theo âm rung, hơn nữa có thể lấy được giải Oscar, nhìn qua thật sự rất đáng thương.

Trình Tần thấy Trình Tư Miên như vậy, trong lòng còn có chút xúc động, vài năm trước khi quan hệ hai bên còn chưa vỡ tan, hẳn thật lòng yêu thương cô cháu gái này.

Nhưng là, hẳn chính là chán ghét người anh trai hồ đồ kia của hắn, dựa vào cái gì khi làm việc sai thì chính mình bỏ trốn mất dạng, đem con gái ném cho hắn?! Cùng hắn rất quen thân sao!

“Ba con sẽ về mà, con sẽ không quấy rầy chú lâu lắm đâu, được không?” Trình Tư Miên lời kéo tay áo Trình Tần, “Chú, con van cầu chú, chú cho con ở lại đi, bằng không kẻ thù của ba con nhiều như vậy, con cũng không biết có bị...”

Trình Tần đóng chặt mắt, cuối cùng thỏa hiệp, kỳ thực lúc đầu hắn đã có ý tứ thỏa hiệp, bằng không hẳn ngay cả xuất hiện cũng sẽ không xuất hiện, “Nơi này không phải chỉ có mình chú, hơn nữa chú cũng sẽ không cho con rất nhiều tiền tiêu vặt, con không còn là đại tiểu thư, hiểu chưa!”

Trình Tư Miên dùng sức gật đầu, “Con rất hiểu!”

“Hừ, tốt nhất là như vậy, con theo chú tiến vào.” Trình Tần lấy ra chìa khóa mở cửa, “Chú chút nữa còn có việc, con trước tiên cứ đợi ở đây.”

“Vâng.”

“Bởi vì con mà chú bỏ lỡ bữa tiệc, thật sự là...”

“Chú, chú còn chưa có tốt nghiệp đi, năm 4?” Trình Tư Miên đi theo sau hắn vào cửa, “Vậy chú thực sự lợi hại nha.”

“A, chú không lợi hại thì đề đối chết à, kẻ lang tâm cầu phước như ba con, thừa dịp chú còn nhỏ không hiểu chuyện cầm đi hơn phân nửa di sản ông nội con chết đi để lại, tào, nghĩ lại liền bực mình!”

“Đừng tức giận đừng tức giận, chú xem ông ấy hiện tại không phải gặp phải báo ứng.” Trình Tư Miên cong cong môi, “Người rất tham a.”

Trình Tần quay đầu nhìn cô một cái, “Con vậy mà nói ba con như vậy?”

“Chú, hiện tại con với chú cùng mặt trận thống nhất, chú xem, chú là một đứa em trai bị từ bỏ, con là đứa con gái cũng bị từ bỏ, đây không phải là đồng bệnh tương liên sao.”

“Đi chết đi, ai đồng bệnh tương liên với con.” Trình Tần kéo kéo caravat, “Trên lầu bên trái là phòng chú, phòng khác là của người khác, con đó, trước khi chú trở về đều không được động lung tung, liền ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách, hiểu chưa.”

Trình Tư Miên gật đầu.

“Tốt, chú còn có việc gấp, đi trước.”

“Ôi, chú!”

Trình Tần căn bản sẽ không để ý cô, mở cửa liền đi ra ngoài.

Trình Tư Miên nghe được tiếng xe khởi động, cô liền buông tha việc gọi lại Trình Tần.

Cô không có tiền, hôm nay đã dùng hết tiền để đi tới nơi này, đi cả một ngày, cô cũng mệt đến nằm liệt, hơn nữa, cũng sắp đói chết.

Trình Tư Miên vừa mệt vừa đói chỉ đành lựa chọn quên cái sau, vì thế vui đầu ở trên sofa ngủ.

Ngủ hai giờ, Trình Tư Miên bị đói tỉnh. Cô mở mắt ra nhìn chung quanh một chút, im ắng, chỉ có một cây đèn treo sáng.

Hơn mười một giờ, Trình Tần còn chưa có trở về.

Trình Tư Miên đứng lên đi tới phòng bếp tìm thức ăn, mở tủ lạnh ra, một mảnh trống rỗng, chỉ có một quả táo không biết đã bỏ vào bao lâu nằm ở bên trong.

Trình Tư Miên, “...”

“Rắc.” Có người dùng chìa khóa mở cửa.

Ánh mắt Trình Tư Miên sáng lên, chỉ cần nghĩ đến Trình Tần trở về cô liền có ăn. Vì thế liền vui vui về về chạy tới cửa, tính toán dùng sự nhiệt tình đi nghênh đón hắn.

“Chú ~ cuối cùng chú đã trở lại, con...” Sau đó lập tức im bật, Trình Tư Miên kinh ngạc nhìn ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đừng Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 1-2: Lần đầu gặp mặt (2)

Mà ngoài cửa, tay người mở cửa cũng tạm dừng trên nắm cửa.

Người mở cửa mặc tây trang màu đen, đeo caravat đen, tóc được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Hắn đứng ở nơi đó, mang theo chút rét lạnh bên ngoài.

Đây là bạn của chú? Trình Tư Miên rất bình tĩnh đánh giá, lớn lên thật là đẹp trai.

Làn da có chút trắng, mặt mày rất tinh, môi khẽ mỉm, ánh mắt tinh xảo kia nhìn cô một cách kỳ quái.

Dịu dàng ôn hòa, nhưng lại không phải là kiểu ôn hòa làm cho người ta nhìn rồi muốn bắt chuyện, mà là, chỉ dám nhìn như vậy, có lẽ chỉ có thể nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn đi.

“Cô là?” Môi hắn khẽ mở, mang theo một chút nghi hoặc.

Trình Tư Miên luôn luôn rất biết diễn kịch, nhưng giờ phút này, cô lại khựng người.

Hắn đến gần một bước, từ trên cao nhìn xuống, “Chú? Cô gọi ai?”

Trình Tư Miên không tự giác lui lại một bước, “Tôi tên Trình Tư Miên.”

Hắn không nói chuyện.

Trình Tư Miên khẽ ho một tiếng tiếp tục nói, “Tôi tới tìm chú tôi, chính là Trình Tần. Chú bảo tôi ở nhà chờ hắn sau đó liền ra ngoài, đến bây giờ cũng chưa có trở về, anh có biết chú ấy ở đâu không?”

Hắn hơi nhíu mày, dường như đã hiểu ý cô, “Hắn đêm nay có xã giao, có thể sẽ về trễ một chút.”

“Ồ...”

Hắn gật gù đầu, vòng qua cô, đi vài bước sau đó lại quay người, khẽ cau mày, “Cô có cần tôi liên hệ hắn giúp cô không?”

Trình Tư Miên vội gật đầu, “Được.”

Nói xong, Trình Tư Miên liền nhìn thấy hắn lấy ra điện thoại di động.

Ánh mắt Trình Tư Miên đảo qua tay hắn một chút, khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn. Móng tay được cắt rất chỉnh tề, giống như vỏ sò trơn bóng bám vào đầu ngón tay.

“Nghe đi.”

Trình Tư Miên thu hồi tầm mắt, cầm lấy điện thoại di động trên tay hắn.

Di động vang thật lâu Trình Tần cũng không có nhận, chờ bên kia truyền đến giọng nữ được cơ giới hoá, Trình Tư Miên liền đưa lại điện thoại di động cho hắn, “Không có người nhận.”

“Ừ.” Hắn cầm lại di động, “Chắc là sẽ về trễ một chút, cô nếu muốn ngủ thì tới phòng hắn nghỉ ngơi.” Nói xong, hắn xoay người đi lên thang lầu.

“Này! Chờ một chút!” Trình Tư Miên gọi hắn lại, “Anh tên là gì.”

Hắn quay người lại, dừng một chút, bất quá vẫn trả lời cô, “Tô Hiến Ngôn.”

Lễ phép lại xa cách.

Trong lòng Trình Tư Miên yên lặng đọc một lần. Sau đó, ngay lúc hắn muốn lên lầu, liền tiến lên giữ chặt tay áo hắn, thanh âm trong trẻo lại đáng thương, “Tô Hiến Ngôn, tôi sắp chết đói, anh có thể cho tôi một chút thức ăn được hay không?”

Vài phút sau, Trình Tư Miên ngồi ở bên cạnh bàn, tay chống cằm nhìn Tô Hiến Ngôn ở trong phòng bếp nấu nước.

“Có cần tôi giúp gì không?..”

“Ngồi đi.” Thanh âm của hắn hơi thấp trầm, nhưng lại có chút ngọt mà, đặc biệt từ tính.

“Ồ.” Trình Tư Miên lắc lắc chân.

Trình Tư Miên là một người rất tinh ranh, cô biết lúc nào nên tỏ ra yếu thế, khi nào thì có thể cường thế. Trước kia cô có thể làm xằng làm bậy, hiện tại liền không thể.

Cô cần ở lại nơi này, bởi vậy cô ở trước mặt Trình Tần biểu hiện vẻ đáng thương, muốn bao nhiêu ngoan liền có mấy nhiều ngoan. Hiện tại cô cần ăn com, cho nên ở trước mặt Tô Hiến Ngôn, cô lại càng nghe lời.

Nửa giờ trôi qua.

“Ăn đi.” Tô Hiến Ngôn đem một phần sủi cảo nóng hôi hổi đặt ở trước mặt cô, “Trong nhà chỉ còn cái này.”

“Tôi cho rằng chỉ còn một quả táo, thì ra trong tủ lạnh còn có sủi cảo.” Trình Tư Miên cầm chén lên, vội vội vàng vàng ăn, sau một ngày đói bụng lại được ăn thức ăn nóng hôi, còn là sủi cảo nhân thịt, Trình Tư Miên có cảm giác muốn thăng thiên.

Tô Hiến Ngôn nhìn cô gái nhỏ trước mặt, mơ hồ nhớ tới lúc trước trước mặt hắn Trình Tần có nhắc tới... Châm chọc chuyện của ba ba cô gái nhỏ này.

Khoảng thời gian trước nghe nói anh trai hắn phá sản, Trình Tần còn cảm thán cô cháu gái kia của hắn chắc phải từ công chúa biến thành cô bé lọ lem. Không nghĩ tới, hôm nay ở trong nhà nhìn đến cô cháu gái trong lời nói của hắn.

“Tô Hiến Ngôn, anh thật tốt.” Trình Tư Miên đột nhiên ngừng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt rất sáng, mang theo chút thỏa mãn của trẻ con. Tô Hiến Ngôn bị cô nhìn đến ngẩn người, lại nghe cô nói, “Đây là bữa com duy nhất hôm nay tôi được ăn, không có người quan tâm tôi có đói hay không, chỉ có anh nấu sủi cảo cho tôi.”

Tô Hiến Ngôn, “...”

Hắn không phải là người tốt, chỉ bởi vì cô quá chặt lấy hắn, đáng thương như vậy nhất định khiến hắn nấu đồ cho cô ăn.

Trình Tư Miên thật sự rất đói, rất nhanh liền ăn hết một bát sủi cảo.

Cô thỏa mãn thở hắt ra, đứng dậy, “Tôi đi dọn dẹp.”

Rất ân cần cầm chén đưa lên.

Tô Hiến Ngôn nhìn cô gái nhỏ đi qua trước mặt, chỉ mới cao tới ngực hắn, gầy teo yếu đuối. Hắn nhớ lúc trước Trình Tần có nói đứa nhỏ này rất lỗ mãng, rất không nghe lời, có điều bây giờ xem ra, không phải rất tốt sao.

Cửa lại vang, lần này thật sự Trình Tần đã trở lại. Trình Tần vào cửa nhìn thấy Tô Hiến Ngôn liền có chút kinh ngạc, “Cậu hôm nay không ngủ ở công ty à?”

“Ừ, đã trở lại.”

“Vậy cậu có gặp Trình Tư Miên chưa.” Vừa dứt lời, Trình Tần liền nhìn thấy Trình Tư Miên từ phòng bếp chui ra, vẻ mặt đầy ý cười, “Chú, chú đã về rồi, vừa rồi anh ấy làm sủi cảo cho con, con ăn rất no.”

Trình Tần hơi hơi trừng lớn mắt, “Cậu làm sủi cảo cho nó?”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, “Cậu đem một đứa nhỏ như vậy ném ở nhà, điện thoại cũng không nhận?”

“Làm phiền cậu rồi.” Trình Tần nhúc nhúc đầu, “Hôm nay cùng Lâm tổng bọn họ đi ăn com, vội muốn chết, tôi làm sao có thời gian chăm sóc nó.”

“Không có việc gì đâu chú, chú có việc thì cứ làm, không cần phải để ý con.” Vẻ mặt Trình Tư Miên dường như muốn nói "Con thật sự rất ngoan".

Trình Tần liếc cô một cái, “Cám ơn người ta đi kìa.”

“Con đã cảm ơn rồi, phải không Tô Hiến Ngôn.”

Trình Tần gõ gõ đầu cô, “Gọi chú, kêu thẳng tên người ta, ai dạy như vậy hả.”

Trình Tư Miên nhìn Tô Hiến Ngôn một chút, có thể kêu chú là chú bởi vì cùng huyết thống, cho nên sẽ không cảm thấy kỳ quái, Nhưng mà người trước mặt này... Đại soái ca tuổi trẻ như vậy lại kêu là chú sao?

“Kêu chú Tô? Bình thường lười có con lên cũng gọi không được.”

“Hắc, con...”

Tô Hiền Ngón cười khẽ, “Tùy tiện kêu đi. Không cần chú ý nhiều như vậy.” Nói xong, hắn nhìn về phía Trình Tần, “Tôi về phòng trước, hai người nói chuyện tiếp.”

“Ồ, được.”

Tô Hiền Ngón nói xong liền lên lầu, ánh mắt Trình Tư Miên liên tục dõi theo hắn, thẳng đến khi hắn biến mất ở góc thang lầu...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đến trường

“Nhìn cái gì vậy, cầm một cái chăn ra sofa đi” Trình Tần đề nghị huyết thái dương, “Chú buồn ngủ muốn chết rồi.”

“Cám ơn chú, cái kia, hay là để con giúp chú đem sofa hợp lại một chút, chú cao như vậy, một cái ngủ không tốt đâu.”

Khóc mắt Trình Tần khẽ giật giật, “Ai nói chú sẽ ngủ ở sofa?”

Trình Tư Miên trừng mắt nhìn hắn.

Trình Tần vỗ cái ót của cô, “Mau lên lầu lấy! Không muốn lấy thì hôm nay con liền trực tiếp lấy quần áo của mình mà đắp!”

“Đợi chút...” Trình Tư Miên trừng mắt, “Ý của chú là con phải ngủ sofa hả?”

“Chứ không lẽ là chú! Con đột nhiên tới đây lại chưa kịp chuẩn bị giường cho con!” Trình Tần nói, “Ngày mai đem thư phòng dọn ra, lại mua cái giường bỏ vào cho con, đêm nay con trước hết chấp nhận một chút.”

Nói xong, Trình Tần nhắc chân liền đi lên lầu.

Trình Tư Miên hít sâu một hơi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu!

“Chú, chú xem, con là một cô gái nhỏ, chú lại để con ngủ phòng khách? Chú đừng quên chú còn có bạn cùng phòng, người đó lại là nam” Đi theo sau Trình Tần, Trình Tư Miên “thiện ý” nhắc nhở nói.

Trình Tần dừng một chút, quay lại nhìn cô, “Bạn cùng phòng của chú, con là đang nói Tô Hiền Ngón?”

Trình Tư Miên vừa muốn gật đầu, lại nghĩ đến người đàn ông vừa rồi nẫu sùi cào cho cô, không hiểu vì sao lại không có chút lo lắng nào, chỉ có thể nói nói, “... Con ngủ sofa không quen.”

Trình Tần liếc cô một cái, “Con nói xem, làm sao mà con có nhiều vấn đề vậy hả, còn ngủ sofa không quen nữa.”

“Con nói thật mà.”

“Con...” Tối hôm nay Trình Tần quả thật rất mệt, “Thôi được rồi, chú ôm chăn đi ngủ sofa là được rồi chứ gì, buồn ngủ muốn chết, đừng làm phiền chú nữa.”

“Được ạ ~ “

Vui vẻ đáp ứng xong, Trình Tư Miên cũng đi theo Trình Tần vào phòng của cô.

Nhưng mà ngay khi vào phòng, Trình Tư Miên ngây ngẩn cả người. Một đồng hồ hỗn loạn trên mặt đất, giường lớn lại giống như ổ chó... Đây là nơi cho người ngủ hả??

Trình Tư Miên nuốt một ngụm nước miếng, “... Chú, chú cả ngày vất vả rồi, hay để con ngủ sofa đi.”

Trình Tần, “?”

Ngày thứ hai.

Trình Tư Miên mơ mơ màng màng từ trên sofa đứng lên, cô nhìn quanh bốn phía, hoàn cảnh có chút lạ lẫm đập vào mắt. Cô hoảng hốt suy nghĩ một chút, à, cô không còn ở nhà, mà tìm đến nhờ vả chú.

Cô cào cào tóc, từ trong vali hành lý lấy quần áo với sữa rửa mặt tiến vào phòng tắm. Rửa mặt xong cô nhìn nhìn đồng hồ, 7h10, xem ra hôm nay vẫn

còn sớm, trường học bên kia không cần sợ đến muộn.

Nói tới trường học, cô vừa mới chuyển đến đây không quá vài ngày. Lúc trước nguyên nhân chuyển trường luôn là gây sự đánh nhau, ba cô dù quyền tiền, trường học cũng đều kiên quyết uyển chuyển khuyên chuyển trường.

Gây sự? Đánh nhau? Rõ ràng là do vài cô nhóc lừa gạt cố ý tìm phiền toái, nếu không cô cũng đâu có rảnh rỗi chơi đùa với bọn nó như vậy?

Trình Tư Miên thay quần áo xong từ trong phòng tắm đi ra vẫn còn 40 phút, cô lên lầu gõ cửa phòng Trình Tần.

“Chú, chú đã dậy chưa?”

Không có người trả lời. Trình Tư Miên lại dùng lực gõ vài cái, “Chú? Chú mau tỉnh dậy a.”

“Chú, con còn phải lên lớp, không có tiền đi xe, chú đưa con tới trường học đi! Chú? Chú!”

Trình Tư Miên lại dùng lực gõ vài cái, vẫn là không có phản ứng.

“Đừng gõ.” Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm hơi hột mà dịu dàng, Trình Tư Miên khựng lại một chút, vội vàng quay đầu.

“Có lẽ bởi vì ngày hôm qua hấn uống hơi nhiều rượu, gọi không dậy được đâu.”

Ánh mắt Trình Tư Miên dừng trên áo somi đơn giản mà sạch sẽ của Tô Hiến Ngôn, sau đó ngửa đầu nhìn Tô Hiến Ngôn, “Nhưng mà tôi muốn đi tới lớp, nơi này cách trường học có chút xa.”

Tô Hiến Ngôn nhú nhú mày, ánh mắt tối đen như mực, “Trường học ở đâu.”

“Đường xx.”

Tô Hiến Ngôn ngoài ý muốn nhú mày, “Cùng tôi đi đi, tiện đường.”

“Hả? Thật sự?” Trình Tư Miên vui vẻ đi theo sau Tô Hiến Ngôn xuống lầu.

“Ừ, gần công ty tôi.”

“Cám ơn a.” Trình Tư Miên có ấn tượng rất tốt với Tô Hiến Ngôn. Hấn ôn hòa có lễ, không táo bạo lỗ mãng như Trình Tần, hấn cũng không giống với những người cô từng tiếp xúc trước đó, một đám người ăn chơi trác táng tự cho là đúng, gây thơ nhảm chán. Mà hấn

trầm ổn nội liêm, cả người phát ra cảm giác thành thực không nói nên lời.

Dù sao, đối với Trình Tư Miên mà nói, Tô Hiến Ngôn là một giống loài mới.

“Tô Hiến Ngôn, anh làm sao mà quen với chú tôi vậy.”

Tô Hiến Ngôn mở cửa xe cho cô, “Hấn là học đệ trong trường.”

“A? Anh lớn hơn chú tôi ư.”

Tô Hiến Ngôn khẽ cong môi, ừ một tiếng, từ trước đầu xe ngồi vào ghế điều khiển, sau đó khởi động xe.

Xe chậm rãi đi khỏi khu biệt thự, Trình Tư Miên chống cằm tò mò nhìn hấn, “A, tôi nhớ ra rồi, thật lâu trước kia tôi nhớ được chú có nhắc tới, chú ấy nói trường học của chú ấy cũng một học trường rất lợi hại, chú ấy chuẩn bị đi theo hấn gây dựng sự nghiệp, tôi cũng không nhớ rõ, người chú ấy nói chính là anh sao.”

“Trước kia? Cô với chú cô quan hệ rất tốt sao.”

“Hồi nhỏ tôi nhớ chú rất tốt với tôi, có điều sau này dần dần xa lạ thôi, nhưng mà không quan trọng, cảm tình vẫn có thể bồi dưỡng mà.”

Tô Hiến Ngôn bị cô chọc cười.

Trình Tư Miên nao nao, nhìn sườn mặt mang theo ý cười của hấn, cô thốt ra, “Tô Hiến Ngôn, anh là người cười rộ lên đẹp nhất mà tôi từng thấy.”

Hấn hơi hơi thu lại ý cười, nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt trầm tĩnh mà ôn hòa, “Cám ơn.”

Hai mươi phút sau, Tô Hiến Ngôn dừng xe ở trước cổng trường.

“Đến.”

Trình Tư Miên cầm túi sách bỏ ở phía sau rồi đến phía trước, “Cám ơn nha.”

Cô mở cửa xe đi xuống, đi được vài bước lại đột nhiên quay lại.

Tô Hiến Ngôn có chút nghi hoặc nhìn cô một cái, “Quên cầm đồ gì sao?”

“Không, tôi thấy anh giống tôi dường như đều chưa ăn sáng, anh chờ tôi năm phút đồng hồ, bên kia có nhà mở tiệm ăn sáng siêu cấp ngon luôn.”

“Không cần...”

Nói còn chưa nói xong, Trình Tư Miên đã nhanh như chớp chạy đi rồi. Tô Hiến Ngôn nhìn bóng lưng gầy teo nhỏ nhỏ đẩy ra cửa tiệm phía trước, có chút bất đắc dĩ.

Chung quanh, học sinh đi tới đi lui, mỗi người đều mặc đồng phục theo quy cũ. Trình Tư Miên từ xa xa mang theo hai gói to chạy trở về, cô cũng mặc đồng phục của trường, chỉ là váy bị cắt lên trên đầu gối, áo sơ mi bị sửa nhỏ, tương đối vừa người, mặt khác, caravat ngắn không buộc đúng, tùy ý treo trên cổ.

Ánh mắt Tô Hiến Ngôn dừng trên trang phục của cô vài giây, sau đó chuyển qua trên mặt của cô. Khuôn mặt của đứa trẻ hồn nhiên, trừ bỏ cách ăn mặc có chút không theo khuôn khổ ở ngoài thì cũng không đến nỗi quái đản như Trình Tàn nói.

“Đây là bánh kẹp cách thức tiêu chuẩn ăn ngon nhất vùng này, ngày đầu tiên tôi đến lớp liền phát hiện ra.” Trình Tư Miên ở ngoài cửa xe đem gói to đưa tới, “Tôi sắp bị muộn, anh ăn đi, tôi đi trước.”

Nói xong, cầm lấy bánh kẹp của mình, vừa ăn vừa chạy tới cổng trường.

Trình Tư Miên chạy thẳng, Tô Hiến Ngôn muốn nói cái gì cũng chưa kịp nói, đã không thấy bóng dáng cô. Hắn cúi đầu nhìn nhìn túi giấy trên tay, từ bên trong lấy ra cái bánh kẹp kia, ầm ập, còn tỏa ra hương thơm ngát.

Trình Tư Miên nhanh chóng giải quyết bữa sáng, vừa bước vào phòng học tiếng chuông vào lớp cũng vừa vẳng vang lên. Cô nhẹ nhàng thở ra, ngày hôm qua cô đã nghĩ rõ ràng, trong khoảng thời gian này cô sẽ an phận không gây chuyện, cho nên cũng sẽ không làm chuyện đến trễ về sớm. Cô rất hiểu rõ câu xưa đầu bằng nay có ý gì, nếu cô gây chuyện, Trình Tàn khẳng định trực tiếp đem cô ném đi.

“Trình... Trình Tư Miên.”

Trình Tư Miên vừa nằm sắp xuống chuẩn bị ngủ liền bị người đánh thức, cô có chút không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, “Việc gì.”

Kêu tên cô là người ngồi cùng bàn với cô, cô vừa mới chuyển trường không lâu, cũng không quen thân với người ngồi cùng bàn, thậm chí ngay cả tên còn chưa có nhớ kỹ.

Phó Từ Văn mỉm cười, cô có chút sợ Trình Tư Miên, nhìn qua liền có cảm giác cô điển hình chính là cô gái hư, nhóm bạn học đều nói trước kia cô là vì gây chuyện mới bị trường học đuổi, tính tình rất tàn bạo.

“Vừa, vừa rồi khóa đại biểu đến hỏi thúc bài tập, cậu, cậu lấy ra đi, đợi lát nữa phải nộp.”

“Bài tập?” Trình Tư Miên có chút mờ mịt, “Có bài tập?”

Phó Từ Văn gật gật đầu, nhỏ giọng nói, “Bài tập của chủ nhiệm lớp, không giao sẽ bị mắng.”

“Cái gì?” Con sâu buồn ngủ trong người Trình Tư Miên bỗng chốc đều bỏ chạy, cô vừa muốn bắt đầu biểu hiện thật tốt, giờ lại bị mắng? Không được!

“Cái kia, cậu, cậu tên là gì ấy nhỉ.”

“Phó Từ Văn...”

“Tốt, Phó Từ Văn, cho tôi mượn bài tập của cậu chép một chút, nhanh lên!”

Phó Từ Văn bệt bệt miệng, “Là Phó Từ Văn, không phải là muối (Văn Từ (wen.zi) – con muối).”

“Cái nào chả giống cái nào a.” Trình Tư Miên căn bản không có nghe, hỏi thúc cô giao ra bài tập.

Phó Từ Văn cũng không dám không cho, không tình nguyện đưa cho cô, “Này.”

“Được.” Trình Tư Miên nhận lấy, “Cảm ơn, muối.”

“Từ Văn...”

“Được, Từ Văn.” Trình Tư Miên nghiêng đầu cười cười với cô, “Cậu giúp tôi một lần, tôi sẽ nhớ kỹ.”

“A? Ồ...” Phó Từ Văn có chút sợ run, vừa rồi trong nháy mắt, cô cảm thấy nữ sinh hư trong lời đồn cười rộ lên quả thật rất đẹp mắt, Ủ... Giống như

cũng không quá đáng sợ đi.

Trình Tư Miên giao xong bài tập, lại ung dung nằm sấp trên bàn ngủ.

“Trình Tư Miên, làm sao lúc nào cậu cũng ngủ vậy hả.” Phó Từ Văn có chút nghi hoặc nói.

“Buồn ngủ.”

“Vậy buổi tối cậu không ngủ sao.”

“Có ngủ a.” Trình Tư Miên ngáp một cái, “Nhưng là vừa đến phòng học tôi liền buồn ngủ, lão đầu trên bục kia càng nói tôi càng buồn ngủ nha.”

Phó Từ Văn, “...”

“Tan học thì gọi tôi một tiếng.”

“... Được rồi.”

Trình Tư Miên ừ một tiếng, vùi đầu ngủ tiếp.

Cuối cùng chịu đựng đến lúc tan học, Trình Tư Miên xách túi sách liền đi ra ngoài. Đi tới cửa, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề rất đáng sợ.

Hôm nay không gặp được chú, cho nên cô không có tiền! Dọc theo đường đi chỉ lo nhìn Tô Hiến Ngôn, cũng quên vay tiền!

Cô làm sao đi trở về?

Trình Tư Miên buồn bực.

Dọc theo đường đi ngoài trường, cô suy xét trên đường có nên tìm một bạn học mượn chút tiền...

“Trình Tư Miên.”

“Hả?”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn lại, chò cô thấy rõ người phía sau, nhất thời sắc mặt khẽ trầm xuống.

“Chờ cô thật lâu, ban của cô tan học trễ như vậy sao?”

Trình Tư Miên, “Cút.”

“A? Còn ngang ngược? Nhà của cô còn cái gì để cô có thể ngang ngược như vậy đây?”

Trình Tư Miên nhìn cô bé trang điểm thời thượng trước mắt, cô ta chính là Lâm Ánh Hàm, đối thủ một mất một còn của cô ở trường học trước, “Cô tìm tôi có việc gì sao?”

“Không có việc gì a, chính là tôi nói cho cô một tiếng, nhờ cô ban tặng, tôi cũng chuyển tới trường học này.”

Trình Tư Miên cười lạnh, “Vậy thật đúng là duyên phận.”

“Hừ, nếu không phải do cô tôi sẽ bị chuyển trường sao! Tôi nói cho cô biết, hiện tại cô đã không còn gì cùng ta so sánh, cho cô một cơ hội xin lỗi tôi, bằng không, sẽ không để cô dễ chịu!”

“Cái gì?” Trình Tư Miên ngoái ngoái lỗ tai, “Cô lặp lại lần nữa.”

“Tôi cho cô một cơ hội xin lỗi tôi!”

Trình Tư Miên hết lời nhìn cô, “Cô bảo tôi xin lỗi một bệnh nhân thần kinh tỏ ra ngang ngạnh, cuối cùng bị tôi tát một cái liền phát khóc sao? Cô không phải là bị bệnh chứ?”

“Cô lặp lại lần nữa xem!”

“Tránh ra tránh ra, tôi còn có việc, Lâm tiểu thư ngài có thể không cản đường tôi nữa sao.”

“Mấy người! Mấy người bắt lấy cô ta cho tôi!” Phía sau Lâm Ánh Hàm đi theo mấy đứa con gái, mấy người kia vừa nghe cô ta nói, liền bước lên phía trước bắt lại Trình Tư Miên.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Luôn Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Bôi thuốc

Nếu là lúc trước, Trình Tư Miên tuyệt đối không chút chùn tay liền ra tay đánh người, nhưng hiện tại, cô không có tâm lực.

“Buông tay.” Cô giận tái mặt nhìn ba cô gái tóm lấy cô, “Bạn học, các người có thể có chút chí khí hay không, Lâm Ánh Hàm bảo các người làm cái gì thì các người làm cái đó sao?”

Ba cô gái kia cũng không phải là người lương thiện, nhưng vào thời điểm này mà Trình Tư Miên còn nói ra những lời châm chọc như vậy, không khỏi làm các cô sững sốt, “Liên, liên quan gì tới cô.”

“Chỉ là, nghe Ánh Hàm nói trước kia cô rất lợi hại, làm sao bây giờ lại sợ hãi như vậy?”

Lâm Ánh Hàm nghe được đắc ý nở nụ cười một tiếng, đến gần rồi nâng tay lên vỗ vỗ mặt cô, “Không phải là sợ hãi sao, Trình Tư Miên, xem bây giờ còn ai có thể đứng về phía cô nữa!”

“Lấy tay cô ra khỏi người tôi, cô tin hay không, tôi..”

“Này... Trình Tư Miên?” Một đạo thanh âm yếu ớt đột nhiên truyền đến, dập tắt ngọn lửa giữa hai người đang giương cung bạt kiếm.

Trình Tư Miên khựng lại một chút, nghiêng đầu nhìn về phía giọng nói phát ra.

“Cô nói tin hay không cô sẽ làm cái gì?”

Nói xong lại thấy Trình Tư Miên không trả lời, Lâm Ánh Hàm liền nhìn về phía người tới, “Cô là ai. Đi qua một bên, không liên quan đến cô.”

“Tôi.. Các người, các người đang làm gì.”

Người tới đứng là Phó Tử Văn, cô tan học cũng hay đi đường này, vừa rồi xa xa cảm thấy người kia giống Trình Tư Miên, không nghĩ tới đến gần mới biết thật đúng là cô. Nhưng những gương mặt này... thật là lạ.

“Mấy người bắt cậu ấy làm gì?” Phó Tử Văn thấy mấy nữ sinh bắt lấy Trình Tư Miên, trong lòng chậm rãi có đáp án, cô có chút sợ hãi nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng, “Các người không được bắt nạt người khác.”

“Xuy, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi bắt nạt người khác.” Lâm Ánh Hàm đi đến trước mặt Phó Tử Văn, Phó Tử Văn lớn lên có chút thấp, Lâm Ánh Hàm từ trên cao nhìn xuống cô, “Cô muốn giúp cô ta hay sao?”

Trình Tư Miên nhìn Phó Tử Văn một chút, “Này, cậu về nhà trước đi.”

Phó Tử Văn lo lắng nhìn cô, “Trình Tư Miên, cậu, cậu cùng tôi về nhà đi.”

Trình Tư Miên có chút kinh ngạc, bộ dáng Phó Tử Văn có chút nhát gan sợ phiền phức, vậy mà vào lúc này lại có thể nói mấy lời này. Cậu ấy rõ ràng... Là đang muốn giúp mình.

Lâm Ánh Hàm tròn trừng mắt, “Tôi bảo cô cút, cô nghe không hiểu hay sao!”

Nói xong, thuận tay đẩy Phó Tử Văn một cái, nhưng cô ta cũng không nghĩ tới, chỉ đẩy Phó Tử Văn một chút, vậy mà lập tức ngã.

“Lâm Ánh Hàm, cô lâu nay là thiếu bị trừng trị đi!” Trình Tư Miên thề với trời, cô thật sự không muốn gây chuyện, nhưng nhìn đến cô gái vì giúp mình mà bị bắt nạt đến mềm nhũn, sự tức giận liên tục được tích lũy liền bạo phát ra.

Cô dùng sức gẩy dựa tránh thoát sự giam cầm của ba người kia, nhắc chân đạp một cước!

“Ồi!” Nữ sinh bị đá ăn đau.

“Mấy người bắt cô ta lại cho tôi!” Lâm Ánh Hàm vẫn còn bóng ma bị cô đánh, hiện tại dám cười lên đầu Trình Tư Miên bởi vì hiện tại cô không có gia thế bối cảnh, cũng không có người đứng ở phía sau cô, hiện tại thấy Trình Tư Miên ra tay ác độc cô ta vội vã sai khiến người khác ra tay.

Dù sao cũng là người đông thể mạnh, hơn nữa hình thể của mấy nữ sinh kia lớn hơn so với Trình Tư Miên nhiều, cho nên Trình Tư Miên cũng không chiếm ưu thế.

Người đi tới ngõ quẹo không nhiều lắm, cho dù có người cũng chỉ là học sinh, không ai dám tiến lên nói cái gì. Trình Tư Miên bị ba nữ sinh kia quần lấy, không biết móng tay người nào sắc bén như vậy, cô chỉ cảm thấy tay cùng cổ vỡ vụn đau rát.

“Trình Tư Miên! Máy người đừng đánh nữa!” Phó Từ Văn gấp đến nỗi muốn khóc.

Trình Tư Miên hưng hăng đẩy nữ sinh kia ra một chút, sau đó thông qua khe hở kéo Phó Từ Văn bỏ chạy.

“Trình Tư Miên!”

“Không muốn bị đánh thì chạy nhanh một chút!”

“Tôi, chúng ta đi nói cho lão sư!”

Trình Tư Miên, “...”

Điều cô sợ chính là nói cho lão sư nha, tuy rằng đây đều do Lâm Ánh Hàm gây chuyện, nhưng mà dựa vào bối cảnh cùng tình huống của cô hiện tại, người bị phạt sẽ chỉ là cô mà thôi.

“Sững sờ cái gì! Đuổi theo cho tôi!” Thật vất vả ở bên ngoài đợi được Trình Tư Miên, không thể không cho cô một bài học!

Trình Tư Miên lôi kéo Phó Từ Văn chạy trở về, vừa chạy vào một ngõ quẹo liền đụng vào một người.

“Nhường...”

“Trình Tư Miên?”

Thanh âm ôn nhuận mà trầm thấp, Trình Tư Miên sững sờ một chút, nhìn theo cánh tay đang giữ chặt lấy mình xem một chút, vừa thấy liền ngây ngẩn cả người, “Tô, Tô...”

“Cô làm sao vậy?” Tô Hiến Ngôn nhũn chặt mày, tầm mắt lướt qua hai đạo vết máu trên cổ cô, “Sao lại thế này.”

Trình Tư Miên ở trong này đụng phải Tô Hiến Ngôn làm cho cô có chút hoang mang, còn chưa kịp trả lời thì đám người Lâm Ánh Hàm liền đuổi kịp, “Trình Tư Miên, cô đứng lại đó cho tôi!”

Trình Tư Miên cứng đờ, nguy rồi, nếu Tô Hiến Ngôn nói chuyện này với Trình Tần thì phải làm sao bây giờ.

“Ách... Chúng tôi, chúng tôi đang chạy bộ a, chạy về nhà, ừ, là đang vận động.”

Mắt Tô Hiến Ngôn khẽ híp lại, “Chạy về nhà? Vậy có phải chạy giặc hay không?”

Trình Tư Miên chớp chớp mắt, “Phải không! Chạy giặc gì cơ? Nha, tôi muốn đưa bạn ngồi cùng bàn về nhà trước, đúng không muối.”

Phó Từ Văn thở phì phò, “Trình Tư Miên, nhà tôi cũng không phải đi phương hướng này.”

Trình Tư Miên, “...”

Tô Hiến Ngôn nhìn nhìn mấy cô gái phía sau hai cô, lại nhìn dáng vẻ chật vật của hai cô, nhất thời cảm thấy có chút hiểu rõ.

Thì ra, cô quả thật là người không an phận.

“Cùng tôi về nhà.” Tô Hiến Ngôn nhàn nhạt nói.

Trình Tư Miên hơi sững sốt, “Anh tới đón tôi à?”

“Hôm nay Trình Tần có việc, bảo tôi tới đón cô.”

“Ừ.”

“Đi thôi.”

“Đợi chút!” Lâm Ánh Hàm tiến lên một bước, cô ta nhìn nhìn đánh giá Tô Hiến Ngôn một chút, ánh mắt dường như rất kinh ngạc.

Tô Hiến Ngôn lớn lên rất xuất chúng, hơn nữa loại khí chất ôn nhuận trầm ổn trên người, trong lúc nhất thời làm cho Lâm Ánh Hàm không dám xằng bậy, “Anh có quan hệ gì với Trình Tư Miên?”

Tô Hiến Ngôn không nhìn Lâm Ánh Hàm, chỉ hỏi Trình Tư Miên, “Bạn học của cô?”

Trình Tư Miên liếc cô ta một cái, “Tôi cùng cô ta một chút cũng không quen, trên đường chạy bộ trùng hợp gặp gỡ.”

Lâm Ánh Hàm, “Cô...”

“Anh! Chúng ta đi thôi!” Bỗng nhiên, Trình Tư Miên kêu một tiếng rất vang dội “Anh”, vang dội đến nỗi không chỉ có Tô Hiền Ngôn, mà ngay cả chính cô cũng giật nảy mình.

“Anh?” Lâm Ánh Hàm hồ nghi nhìn bọn họ.

Trình Tư Miên chau chau mày, ý tứ kia trong mắt rất rõ ràng, đừng cho là ba tôi đã phá sản thì tôi sống không được, nhà tôi có còn của cải hay người hay không, cô nhóc lừa đảo như cô làm sao mà biết được, nhìn thấy không, đây là anh tôi! Anh tôi!

Tô Hiền Ngôn làm người điệu thấp, nhưng vẫn coi trọng trang phục mặc trên người. Mặc dù Lâm Ánh Hàm có chút phản nghịch, nhưng ngay từ nhỏ đã từng tham gia rất nhiều bữa tiệc, dạng người gì sẽ mặc loại y phục nào, cô cũng hiểu đôi chút.

Người đàn ông này, vừa thấy liền biết không phải là nhân vật đơn giản.

Lúc đầu Tô Hiền Ngôn có chút kinh ngạc, nhưng lập tức cũng hiểu được. Trong mắt hần lướt qua một tia bất đắc dĩ cùng ý cười, đưa tay tóm lấy cổ Trình Tư Miên, “Được rồi, về nhà.”

“Ồi ôi ôi, được, buông buông, cổ của tôi...”

Đi đến bên cạnh xe.

“Muối, nhà cậu ở đâu, tôi đưa cậu trở về.”

Phó Tử Văn khoát tay, “Không cần, thật ra nhà tôi rất gần, đi vài bước liền đến.”

“Vây cũng không được, nếu chút nữa cậu trở về lại gặp phải... Khụ khụ, thì làm sao bây giờ.” Trình Tư Miên chợt nhớ tới Tô Hiền Ngôn còn ở đây, vì thế chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt ý tứ với Phó Tử Văn.

Phó Tử Văn, “Tôi thấy bọn họ cũng đều đi rồi, không có việc gì. Ôi, Trình Tư Miên, cuối cùng các cậu xảy ra chuyện gì, vì sao cô gái kia muốn...”

“Ồi ôi ôi, trên đường cẩn thận a, sớm một chút về nhà làm bài tập, ngày mai chúng ta còn phải thảo luận nữa.” Trình Tư Miên cũng không chờ cô nói xong, nhanh chân đẩy cô sang một bên, “Gặp lại sau, cố gắng làm bài tập nha.”

Phó Tử Văn, “...”

“Tốt lắm, chúng ta có thể về nhà.” Trình Tư Miên ngồi trên xe, đem túi sách quần ra ghế sau, về mặt thoải mái nói.

Vài giây sau, không thấy Tô Hiền Ngôn có phản ứng gì, Trình Tư Miên cảm thấy không khí có chút không thích hợp, vì thế quay đầu nhìn hần, “Ừ... Không khởi động xe sao?”

Tô Hiền Ngôn lẳng lặng nhìn cô vài giây, “Đánh nhau với người ta?”

Trình Tư Miên trừng mắt, “Không có!”

“Xác định?”

Người này nhìn như ôn nhuận như ngọc, rất dễ nói chuyện, nhưng khi dùng giọng điệu nghiêm túc chất vấn lại làm Trình Tư Miên chột dạ, cô cúi đầu giữ chặt ghế ngồi, trầm mặc một lát nói, “Anh đừng nói với chú tôi.”

Trời dần dần tối, một tia sáng sắp tắt tiến vào trong xe, không khí lưu động thông thả.

Bầu không khí yên tĩnh làm cho Trình Tư Miên có chút bất an, thật lâu sau, cô nghe thấy Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi. Cô ngẩng đầu định “Nhắc” hần không cần nói việc xảy ra hôm nay với Trình Tàn, thì đã thấy hần mở cửa xe đi ra ngoài.

“Ồi! Anh đi đâu vậy.”

Tô Hiền Ngôn không trả lời, nhưng Trình Tư Miên nhìn thấy hần đi không xa, hần bước đến sau xe, cô nhìn thấy hần mở ra cốp xe. Một lát sau, hần ôm theo một hộp nhỏ ngồi vào xe.

“Đây là cái gì?”

“Hòm thuốc.” Tô Hiền Ngôn nhìn thoáng qua vết cào trên cổ cô, rớm máu, có chút sung đỏ.

“Trong xe của anh còn có hòm thuốc a.”

“Tùy tiện bỏ vào.” Tô Hiền Ngôn ý vị thâm trường nói, “Cho tới bây giờ không có dùng qua, nhưng hôm nay nó có tác dụng rồi.”

Trình Tư Miên có chút xấu hổ, “Không cần khoa trương như vậy, chỉ là chút vết thương nhỏ, trước kia tôi đều không quan tâm...”

Nói xong cô liền im bật, ai... Vẫn là không nên nhắc tới sự kiện anh dừng trước kia. Trình Tư Miên sờ sờ cái mũi, nói sang chuyện khác, “Vẫn nên về nhà trước, tôi rất đói bụng, muốn ăn cơm.”

“Không phải không muốn cho chú cô biết sao?” Tô Hiến Ngôn vừa mở hòm thuốc vừa nói, “Bị nhiễm trùng thì phải đi bệnh viện, cô xác định hẳn sẽ không biết sao?”

Trình Tư Miên muốn nói, thoa thuốc không phải càng dễ lộ hơn sao, nhưng khi cô thấy bộ dáng yên tĩnh cúi đầu lấy thuốc của Tô Hiến Ngôn đột nhiên lại không nói ra.

Làn da Tô Hiến Ngôn rất trắng nha... Lại rất đẹp, cô nhìn gần như vậy cũng không nhìn ra một chút khuyết điểm. Lông mi hẳn rất dài, buông xuống, tạo thành một vòng cung trước mắt.

Trình Tư Miên có chút thất thần, còn có người đàn ông nào lớn lên đẹp như vậy sao.

“Nghiên đầu một chút đi.” Tô Hiến Ngôn đột nhiên lên tiếng, Trình Tư Miên liền phát hoảng, “Cái gì, cái gì.”

“Nghiên đầu, vén tóc lên, bằng không làm sao mà bôi thuốc.”

“A? Ừ...” Trình Tư Miên lung tung vén tóc lên, “Anh giúp tôi thuốc a.”

Tô Hiến Ngôn hơi nhíu mày, “Cô có thể thấy được?”

Trình Tư Miên lắc đầu.

“Ừ, vậy ngoan ngoãn đừng cử động.”

Trình Tư Miên không nói chuyện, cô nghiên đầu nhìn ngoài cửa sổ, tim đột nhiên đập nhanh có chút dọa người.

Nơi cô truyền đến đau đớn, nhưng cô lại không có tâm tư đi quản nó, hiện tại tất cả giác quan của cô dường như đều tập trung trên người Tô Hiến Ngôn. Cho tới bây giờ cũng không có ai cẩn thận giúp cô bôi thuốc như vậy.

Quá khứ không có ai quan tâm đến cô, cha mẹ đã sớm ly hôn, cha lại vội vàng công tác, cũng vội vàng cùng vài cái nữ nhân không biết xấu hổ của hắn ở cùng nhau, căn bản không rảnh đi quản cô.

Cô cố ý gây rắc rối, tận lực đi gây chuyện. Cô làm nhiều việc như vậy cho tới bây giờ cha cô cũng không mắng cô, hắn luôn giúp cô thu thập cục diện rồi rảnh, thu thập xong thì xem như chuyện gì cũng không xảy ra, chỉ bảo cô ngoan một chút lập tức lại rời nhà.

Hắn cho tới bây giờ không quan tâm cô có bị thương hay không, có muốn bên cạnh hắn hay không...

Dần dà, Trình Tư Miên cũng quen dần, cô từ nhỏ liền biết không cần cầu tình thân gì, không cần cầu sự quan tâm, cô liền học làm sao để ngụy trang bản thân, học phản nghịch, học muốn làm gì thì làm.

Mà lúc này, trong lòng của cô có một chút mềm mại, thì ra khi có người ôn nhu đối đãi, cảm giác vẫn thật là tốt. Tuy rằng, Tô Hiến Ngôn như vậy có thể chỉ vì cô là người thân của Trình Tần, cũng có thể chỉ là hảo tâm nhất thời của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nghe lời

“Được rồi, trở về nhớ đừng để dính nước.” Tô Hiến Ngôn đóng hòm thuốc lại, chuẩn bị lái xe.

Vừa muốn khởi động xe, một bàn tay trắng nõn đè lại tay hắn đang nắm lấy tay lái. Tô Hiến Ngôn có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía Trình Tư Miên.

Người bên cạnh mím môi, đôi mắt đen đáng thương hờ hờ nhìn hắn, “Anh có thể đừng nói với chú tôi được không?”

Tô Hiến Ngôn trầm ngâm, “Cũng biết chính mình gây rắc rối?”

“Tôi cũng không muốn như vậy.” Trình Tư Miên cúi đầu không nhìn hắn.

Ở trong mắt Tô Hiến Ngôn, nhìn cô như vậy trông thật mềm mại yếu ớt, nhưng hắn lại không biết, cô cúi đầu, trong mắt lại âm thầm xẹt qua một tia

ngoan ý. Trình Tư Miên nói, “Là do cô ta gây sự với tôi.”

Tô Hiền Ngôn than nhỏ, “Trình Tư Miên, Trình Tàn không thể trông nom cô hoài được, rất nhiều chuyện cô phải tự mình cân nhắc, hiện tại điều cô nên làm là ngoan ngoãn đến trường, hiểu chưa.”

“Tôi biết.” Dứt lời, Tô Hiền Ngôn nhìn thấy Trình Tư Miên ngẩng đầu cười cười với hắn, nhưng trong đáy mắt không thấy chút ý cười nào. Loại biểu cảm này, cũng không thích hợp với một đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, cô nói, “Chưa từng có người nào quan tâm, trước kia là thế, bây giờ cũng như vậy. Nhưng mà tôi sợ chú không cho tôi ở lại, nếu chú cũng không cần tôi, tôi đành phải lưu lạc đầu đường.”

Tô Hiền Ngôn có chút sững sốt.

“Cho nên, anh có thể giúp tôi giữ bí mật được không?” Trình Tư Miên mong mỏi nhìn hắn.

Tô Hiền Ngôn nhìn cô, lại dường như xuyên qua cô nhìn thấy một người khác, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn về xa xa phía trước, “Giữ bí mật thì có thể, nhưng về sau cô phải nghe lời tôi.”

Trình Tư Miên liên tục gật đầu, “Ừ, ừ, tôi sẽ nghe lời, anh nói gì tôi đều nghe.”

Tô Hiền Ngôn ngừng một chút, có chút dờ khóc dờ cười, “Không phải là nghe lời tôi...”

“Vậy thì phải nghe lời ai?” Trình Tư Miên trừng mắt nhìn, “Trừ anh ra, cũng không có người bảo tôi phải ngoan ngoãn nghe lời.”

“... Được rồi, về nhà đi.”

Trình Tư Miên nhìn thấy hắn dường như đã đồng ý rồi, trên mặt nhất thời lộ ra tươi cười.

Trên đường lái xe trở về.

“Tô Hiền Ngôn, phòng ở kia là của anh sao, căn phòng bây giờ chúng ta đang ở ấy.”

“Ừ.”

“Vậy anh cho chú tôi ở, xem ra chú tôi vẫn có chút ích lợi nha.”

Tô Hiền Ngôn, “Chú cô giúp tôi rất nhiều việc.”

“Nha, tôi hiểu được mà, là cánh tay đắc lực trong công ty.” Trình Tư Miên chống cằm, “Xem ra phúc lợi công ty các anh rất tốt, còn có thể cùng chung sống với ông chủ.”

Tô Hiền Ngôn bật cười, phúc lợi công ty đương nhiên sẽ không tốt đến trình độ này.

Trình Tàn là một trong những người cũng hợp tác sau trở thành bạn tốt của Tô Hiền Ngôn, vào lúc Trình Tàn nghèo túng nhất, đi theo Tô Hiền Ngôn làm việc, Tô Hiền Ngôn liền giúp hắn an bài nơi ở này, quan hệ giữa Trình Tàn và hắn vốn rất tốt, cho nên cũng không cần giả vờ khách khí từ chối.

“Ừ... Vậy chỉ có hai người các anh ở à?”

“Còn một người nữa.”

“Còn một người? Vì sao tôi lại không thấy.”

“Ngày hôm qua không có trở về.”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Khó trách, tôi định hỏi vì sao còn có một phòng khóa. Cho nên ngay từ đầu ba người các anh cùng nhau gây dựng sự nghiệp... Ôi đúng rồi, chú tôi nóng nảy như vậy, các anh làm việc với hắn vẫn chịu được sao.”

Trong mắt Tô Hiền Ngôn xẹt qua chút ý cười, “Lời này cô có thể hỏi thẳng hắn.”

Trình Tư Miên ghen lời, “... Xem như tôi chưa nói gì.”

Cuối cùng về tới nhà. Tô Hiền Ngôn mở cửa đi vào, Trình Tư Miên liền đi theo phía sau hắn.

“Sao cậu đã về rồi.” Tô Hiền Ngôn nhìn thấy Trình Tàn ngồi trong phòng khách, có chút kinh ngạc.

Trình Tàn chỉ chỉ Tra Dịch Quan ngồi bên cạnh, “Tên nhóc này đột nhiên bay trở về, tôi vừa vận làm xong việc liền lên xe hắn trở về, bắt quá hai người vì sao về trễ vậy.”

Trình Tư Miên nghe Trình Tàn nói vậy, liền vén vén tóc, để tóc che khuất dấu vết trên cổ, “Giáo viên kéo tiết, hơn nữa con cũng không biết chú để anh ấy đến đón con, cho nên không vội vã đi ra.”

“Ừ, lần sau phải nhớ tự mình trở về, hôm nay xem như là ngày đầu tiên nên mới đi đón con.” Trình Tần nói.

“Chú còn nói.” Trình Tư Miên méo méo miệng, “Buổi sáng hôm nay con gõ cửa như thế nào chú cũng không tỉnh, con ngay cả tiền xe cũng không có.”

Trình Tần ho nhẹ, “Ngày hôm qua chú ngủ trễ như vậy, dậy không nổi cũng rất bình thường!”

Trình Tư Miên hừ hừ, thật may là có Tô Hiến Ngôn đáng tin ở đó.

“Ồi đợi chút.” Ở một bên, Tra Dịch Quan cuối cùng cũng tìm được cơ hội hé răng, “Cô gái này là... ai vậy?”

“Không phải đã nói với cậu rồi sao, là cô cháu gái kia của tôi.” Trình Tần không kiên nhẫn nói.

“Cháu gái? Không phải cậu nói cô cháu gái kia của cậu rất nhỏ sao? Tại sao lại lớn như vậy?” Tra Dịch Quan ghé sát vào đánh giá, cô gái này mặc đồng phục, gương mặt trắng trẻo nõn nà, thật không giống học sinh hư gây sự đánh nhau, muốn làm gì thì làm như Trình Tần nói.

Trình Tư Miên lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với Tra Dịch Quan, nhưng ánh mắt lại ngưng ở trên người hắn, người này, nhìn có chút quen mắt a.

Trình Tần uống một ngụm cà phê, “Cậu đừng có xem thường nó.”

Tra Dịch Quan đứng thẳng dậy, “Hừ, Trình Tần, cậu thật quá đáng nha, cô gái nhỏ đáng yêu như vậy lại nói thành ác ma.”

“Tra Dịch Quan.”

“Hừ?” Tra Dịch Quan giật mình, nhìn về phía Trình Tư Miên đột nhiên kêu tên mình, đưa tay nheo nheo mắt cô, “Làm sao vậy em gái nhỏ.”

Trình Tư Miên cong môi, đã biết vì sao cảm thấy người đàn ông trước mắt này lại quen mắt, cô như cười như không nói, “Không có gì, chỉ là muốn hỏi sau này anh cùng chị Kim Lăng tỷ tỷ như thế nào mà thôi.”

“Kim, Kim Lăng?” Tra Dịch Quan thay đổi sắc mặt.

Trình Tần và Tô Hiến Ngôn đều ngoài ý muốn nhìn về phía hai người.

“Làm sao cô biết...” Hắn Tra Dịch Quan quen biết rất nhiều mỹ nữ, kết giao không ít bạn gái, nhận em gái nhiều không đếm được, người duy nhất không thể quên được chính là đại tiểu Kim gia thư Kim Lăng, nhưng không phải bởi vì yêu cô, mà bởi một lần thể nghiệm suốt đời khó quên kia, là vết nhơ lớn nhất trong đời hắn!

Cũng bởi vì chuyện lần đó rất đáng sợ, cho nên tới bây giờ hắn cũng không dám kể cùng người khác, mọi người không ai biết hắn từng theo đuổi Kim Lăng, ngay cả bạn tốt là Tô Hiến Ngôn và Trình Tần cũng không biết được, cô gái nhỏ này làm sao mà biết được.

Tra Dịch Quan cẩn thận nhìn Trình Tư Miên, “Cô...”

“Tôi có ở hiện trường, anh đã quên?”

Tra Dịch Quan cứng đờ, hiện, hiện trường..

Trình Tư Miên cười hi hi, “Đúng vậy, chính là lúc anh ở WC nhờ người gọi người tới cứu anh, tôi chính là người đã giúp anh nha.”

“...”

Lời nói của Trình Tư Miên làm Tra Dịch Quan nhớ tới con ác mộng kia.

Khi đó hắn dùng lời ngon tiếng ngọt câu được Kim Lăng, sau khi đến khách sạn hai người ăn bữa tối dưới ánh nến, uống rượu vang đỏ, sau đó hai người thuận tay đẩy thuyền liền đẩy tới trên giường, thế nhưng ai biết lúc tên đã lên dây như vậy hắn lại đau bụng! Hơn nữa lại bị đau bụng tiêu chảy!

Hắn cuống quýt từ trên người Kim Lăng đứng lên chạy đi WC, nhưng ai biết ngồi xuống bồn cầu sẽ lại đứng lên không được, nguyên nhân là vì, đùi hắn bị dính chặt vào bồn cầu! Hắn ngay cả quần áo đều không mặc bị dính vào trên bồn cầu!

Khi đó có thể nghĩ hắn vừa mất mặt vừa đau khổ, ở trước mặt nữ thần mất mặt, còn bị mất mặt trước mặt bao nhiêu người ở khách sạn!

Sắc mặt Tra Dịch Quan đại biến, sau đó lúc người trong khách sạn đến hỗ trợ, hắn quả thật thấy được ngoài WC có hai đứa trẻ, một đứa là em trai Kim Lăng đệ đệ, còn có một đứa bé đứng trước WC nhìn hắn, ánh mắt nhìn thẳng hắn. Nhưng lúc đó hắn nào có tâm tư để tâm đến nó!

“Anh nhớ ra rồi đi, khi đó tóc tôi rất ngắn, đứng ngay bên cạnh Kim Càng.” Trình Tư Miên cười hi hi khoa tay múa chân nói.

Tra Dịch Quan không hiểu vì sao sau lưng lại thấy lạnh cả người, hắn đã nhớ ra cô gái nhỏ tóc ngắn kia!

Nhớ được sau này hẳn mới biết được người đùa dai là Kim Càng – em trai Kim Lăng. Kim Càng bởi vì bất mãn hẳn quyến rũ chị gái nó mới hạ được trong đồ ăn của hắn, lại đồ nhựa cao su ở trên bồn cầu.

Khi đó hẳn liền cảm thấy kỳ quái, còn tưởng tên nhóc bú rỗng bình Kim Càng kia không ngờ lại có tâm địa gian xảo như vậy... Mà bây giờ nghĩ lại, phía sau Kim Càng căn bản là có quân sư đi! Tra Dịch Quan trừng mắt nhìn Trình Tư Miên, vì sao hắn luôn cảm thấy chuyện này cùng cô có quan hệ đây!

“Này, hai người nói gì vậy.” Trình Tần ngắt lời nói, “Thì ra hai người có quen nhau à?”

“Cũng không tính là quen biết, từng gặp mặt một lần, chính là lúc đó...”

Trình Tư Miên còn chưa dứt lời, đột nhiên bị Tra Dịch Quan bịt kín miệng, “Gặp nhau trong tiệc sinh nhật của Kim Lăng, tôi đột nhiên nhớ tới cháu gái cậu là bạn học em trai Kim Lăng, ha ha ha, thật khéo.”

Trình Tần, “... Sao trông cậu cười gượng gạo như vậy.”

“A, có, có sao.” Tra Dịch Quan giật nhẹ khoe miệng, sau đó ôm lấy vai Trình Tư Miên đi tới thư phòng, “Cháu gái nhỏ, chúng ta đi xem giường mới mua đi, nhìn xem thử có hài lòng với phòng của cô hay không.”

Trình Tư Miên bị cưỡng chế mang đi, ngẩng đầu nhìn Tra Dịch Quan một chút, nhàn tản nhỏ giọng nói, “Này, nếu không muốn để bọn họ biết, tôi đây không nói là được rồi.”

Tra Dịch Quan đi vào phòng, trừng mắt nhìn cô, “Có phải cô làm hay không!”

“Oan uổng a, làm sao có thể là tôi!” Trình Tư Miên lòng đầy căm phẫn phản bác, nhưng trong lòng lại nghĩ, tôi ngốc mới thừa nhận?

Tra Dịch Quan rất hoài nghi nhìn cô, “Con nhóc lừa đảo như cô quả nhiên không phải là người lương thiện.”

“Như nhau thôi, cận bã tiên sinh.”

Sau khi có phòng nhỏ của mình, Trình Tư Miên có thể đem lấy quần áo trong hành lý ra treo, cũng có thể dang tay dang chân nằm ngủ. Cô bắt đầu chậm rãi làm quen sinh hoạt ở trong này.

Ban ngày trong nhà đều sẽ không có người, cô đi lên lớp, bọn họ vội đi công tác. Buổi tối bình thường đều là cô trở về đầu tiên, thỉnh thoảng có vài lần Tô Hiến Ngôn có ở nhà, nhưng hẳn dường như đều bận rộn, ở trong phòng hoặc làm việc với một đồng số liệu nặng không hiểu trên máy tính.

Mặt khác, có đôi khi Trình Tần gặp cô, sẽ cho cô một ít tiền sau đó cảnh cáo cô không được tùy tiện tiêu xài. Về phần Tra Dịch Quan, Trình Tư Miên chỉ chế giễu nhìn hắn, mà đối với cô gái nhỏ này, Tra Dịch Quan có chút kiêng kỵ, sợ cô nói ra việc đó. Không biết có phải muốn lấy lòng cô hay không, mỗi lần trở về đều mang một chút đồ ăn vặt về cho cô.

Trước khi vào học, chủ nhiệm lớp tiến vào tuyên bố một tin tức.

“Thành tích bài kiểm tra tháng đều đã có đi, ban chúng ta làm bài không tệ, nhưng có một số người tôi cần nhắc nhở, cuối kỳ mà còn kéo chân sau của lớp như vậy thì đừng trách tôi không khách khí.” Ánh mắt chủ nhiệm lớp liếc qua vài người, cuối cùng dừng lại trên người Trình Tư Miên trên người.

Phó Từ Văn đẩy đẩy cánh tay Trình Tư Miên, “Ôi, chủ nhiệm lớp đang nhìn cậu...”

Trình Tư Miên nhìn nhìn phiếu điểm của mình, “Điểm thi của tôi tệ nhất, không nhìn tôi thì nhìn ai?”

Phó Từ Văn, “...”

“Ngày mai họp phụ huynh, mọi người trở về nhớ thông báo cho phụ huynh, nhất là bạn học làm bài thi không được tốt trong lần này, phụ huynh của mấy em không thể không đến, đã nghe rõ chưa.” Chủ nhiệm lớp nói.

Trình Tư Miên nghe xong hơi hơi nhíu lông mày.

Phó Từ Văn, “Tư Miên, ba mẹ cậu vắng cậu hay không.”

Trình Tư Miên khẽ khựng lại một chút, “Sẽ không.”

“Vậy ba mẹ cậu thật tốt, thành tích của tôi mà đem về nhà phỏng chừng sẽ bị mắng cho xem.”

Trình Tư Miên cười cười, cô ngược lại muốn bị mắng, nhưng mà ba mẹ cô đều không có, ai tới mắng cô.

Về tới nhà, Trình Tư Miên ngồi ở trong phòng khách chờ Trình Tần trở về, không nghĩ tới không đợi được Trình Tần lại đợi đến Tô Hiến Ngôn.

Hắn mặc áo sơ mi tây trang, sau khi vào cửa rất tự nhiên đưa tay kéo kéo caravat, nhất cử nhất động dường như đang chụp hình cho báo chí. Trình Tư Miên ổn định tâm thần, hỏi, “Chú tôi sắp trở về sao.”

Trong bóng tối, Tô Hiền Ngôn nhìn về phía cô, “Hắn không nói cho cô hai ngày tới phải đi công tác sao.”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đừng Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Âm áp

Trình Tư Miên lắc đầu, “Tôi không biết, bao giờ thì chú ấy trở về.”

“Có lẽ là ba ngày nữa.”

“Ba ngày.” Trình Tư Miên nhú lông mày, “Vậy không phải là không kịp rồi sao.”

Tô Hiền Ngôn, “Làm sao vậy.”

Trình Tư Miên có chút khó xử nói, “Ban của chúng tôi sắp mở cuộc họp phụ huynh, chủ nhiệm lớp bảo tôi nhất định phải nhờ phụ huynh đi.”

Tô Hiền Ngôn khựng lại một chút, bước đi về phía cô, hắn đứng ở trước bàn trà, từ trên cao nhìn xuống cô, “Khi nào thì đi.”

“Ngày mốt.” Trình Tư Miên trầm tư, “Chú tôi không ở đây thì ai đi họp phụ huynh cho tôi...”

Tô Hiền Ngôn trầm mặc, “Gọi điện thoại hỏi hắn một chút, xem thử hắn có thể trở về sớm một chút không.”

Trình Tư Miên chống cằm, trong tình huống này phải làm như thế nào, Trình Tần sẽ liệu chết liệu sống giải quyết xong công việc để nhanh chóng trở về chỉ vì đi họp phụ huynh cho cô?

Việc này không có khả năng đi!

“Tô Hiền Ngôn.” Trình Tư Miên đột nhiên ngửa đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt sáng lấp lánh.

Tô Hiền Ngôn mím môi, mục đích trong ánh mắt Trình Tư Miên quá rõ ràng, sau khi hắn thấy lại cảm thấy có chút buồn cười, vì thế trong thanh âm cũng dẫn theo chút ý cười, “Hử?”

“Anh, anh có thể giúp tôi hay không.”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn xẹt qua một tia hiểu rõ, “Tôi đi họp phụ huynh giúp cô?”

“Anh có việc bận sao?” nhìn qua Tô Hiền Ngôn rất dịu dàng, nhưng không hiểu vì sao Trình Tư Miên lại cảm thấy hắn không ôn hòa như vẻ ngoài của hắn, cô đối với hắn, luôn không có biện pháp ngang ngược với hắn giống như đối người khác.

“Ngày mốt...” Tô Hiền Ngôn tựa hồ là đang nghiêm cần suy nghĩ, “Có một cuộc họp.”

“A...” Trình Tư Miên cúi đầu.

Tô Hiền Ngôn nhìn bộ dáng uể oải của cô gái nhỏ trên sofa, trong ngực thế nhưng lại có chút cảm giác không muốn làm cho cô thất vọng, hắn cong môi, nói, “Hội nghị sẽ không quá dài, khi nào thì bắt đầu họp phụ huynh.”

“Bốn giờ!” Trình Tư Miên vui vẻ ngẩng đầu, “Hắn là chỉ cần một giờ. Anh đồng ý đến hay sao!”

Tô Hiền Ngôn gật gật đầu, “Đến lúc đó ở trường học chờ tôi đi.”

“Được!” Trình Tư Miên vội vàng đứng lên, “Cảm ơn anh.”

Tô Hiền Ngôn ừ một tiếng, không nói gì nữa, quay người đi lên lầu.

Trình Tư Miên chờ hắn vào phòng mới vui sướng a một tiếng, thật tốt quá, không cần lo lắng bị Trình Tần phê bình, cũng có người đi họp phụ huynh cho cô.

Ngày thứ hai.

“Tư Miên, hôm nay ba cậu hay là mẹ cậu đến.” Phó Từ Văn hỏi.

Trình Tư Miên khựng một chút, khóe miệng bởi vì nhớ tới người kia mà cong lên, “Đều không phải.”

“A? Đó là ai?”

“Ừ...Anh tôi.” Trình Tư Miên chỉ có thể xưng hô với Tô Hiến Ngôn như vậy, “Lần trước cậu cũng gặp qua, là người đụng chúng ta lúc bị Lâm Ánh Hàm đuổi theo đó.”

“A! Tôi nhớ ra rồi.” Phó Tử Văn hăm mộ nói, “Anh trai cậu đối với cậu thật tốt.”

“Ha, ha ha, cũng không tồi...” Trình Tư Miên khụ khụ 2 tiếng.

“Ôi? Vậy anh cậu sẽ đến sao, cuộc họp phụ huynh cũng sắp bắt đầu rồi, vì sao hần còn chưa đến, cậu xem mẹ tôi cũng đã ngồi trong phòng học thật lâu.”

Trình Tư Miên nhìn về phía cuối hành lang, “Hần có chút việc bận, có điều rất nhanh liền đến.”

Nghe cuộc nói chuyện của Trình Tư Miên với Phó Tử Văn, một nữ sinh trong nhóm bạn học nói, “Thiệt hay giả đó Trình Tư Miên, tôi nghe người bạn khác nói ba mẹ cô căn bản không có, cũng không có thân thích dám nhận cô, cô là một người bị bỏ rơi.”

Phó Tử Văn trừng lớn mắt, “Cô nói bậy cái gì đó.”

“Tôi không có nói bậy a, đây đều là do bạn học lúc trước của Trình Tư Miên nói.”

Phó Tử Văn trừng mắt nhìn cô ta một chút, sau đó nhìn về phía Trình Tư Miên, “Bọn họ chỉ biết nghe nhầm rồi đồn bậy.”

Trình Tư Miên cười nhẹ, “Bọn họ nói cũng không sai.”

“A?” Phó Tử Văn sững sốt.

Trình Tư Miên nhẹ giọng nói, “Ba mẹ tôi quả thật đều không ở đây.”

“Cô xem đi, tôi đã nói là thật mà.” Cô bạn gái kia đắc ý dào dạt nói.

“Nhưng mà.” Ánh mắt Trình Tư Miên trầm xuống, nhìn về phía người đang nói chuyện kia, “Tôi còn có người thân, tôi cũng không phải là một người bị bỏ rơi, chưa biết rõ được mọi việc thì cô tốt nhất là đừng có nói ra khỏi miệng.”

Bạn nữ kia bị ánh mắt Trình Tư Miên nhìn đến nổi nói chuyện cũng không lưu loát, “Nhưng, nhưng chả phải là không có ai đi họp phụ huynh cho cô sao.”

“Cô làm sao mà biết tôi...”

“Trình Tư Miên.” Thanh âm từ tính trầm thấp đột nhiên vang lên.

"Cô làm sao mà biết tôi không có người đi họp phụ huynh" còn nghẹn trong miệng Trình Tư Miên chưa kịp nói ra, thanh âm của hần lại đột nhiên xuất hiện.

Cô lập tức liền không chút tâm trí nói chuyện cùng bạn học kia nữa, trong lòng có chút tức giận nhưng lúc nghe được thanh âm này liền tan thành mây khói, cô vui sướng quay đầu lại, quả nhiên thấy Tô Hiến Ngôn từ trên hành lang đi tới. Hần mặc áo somi trắng quần đen đơn giản, trên cổ tay treo một kiện áo khoác tây trang, ôn nhuận như ngọc, di thể độc lập.

Mấy cô gái đứng ngoài phòng học đều nhìn hần đến ngây người, các cô nhóc tuổi này nhìn thấy đều là tiểu nam sinh ồn ào nhốn nháo, nơi nào gặp qua nam nhân tuấn lãng thành thực như vậy. Cho nên, khi bọn họ nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt Trình Tư Miên, bỗng chốc đều không kịp phản ứng.

Tô Hiến Ngôn thoáng có chút xin lỗi nhìn Trình Tư Miên, “Trên đường có chút kẹt xe, tôi đến trễ sao.”

Trình Tư Miên cười lắc đầu, “Suýt chút nữa liền trễ rồi.”

Tô Hiến Ngôn rõ ràng thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, “Tôi đây đi vào trước.”

“Được.” Trình Tư Miên thoải mái nở nụ cười, vào lúc Tô Hiến Ngôn muốn bước vào cửa phòng học cô lại đột nhiên kêu một tiếng, “Anh!”

Tô Hiến Ngôn có chút nghi hoặc quay đầu nhìn cô, Trình Tư Miên nháy mắt mấy cái với hần, “Chú tôi nói buổi tối cùng nhau ăn cơm nha.”

Trình Tàn đang đi công tác thì làm sao có thể cùng nhau ăn cơm, Trình Tư Miên nói như vậy hoàn toàn là muốn đánh vỡ lời đồn đãi trong lớp. Tô Hiến Ngôn nghe xong chỉ hơi hơi dừng lại một chút, sau đó liền nói, “Đã biết.”

Trình Tư Miên nhìn Tô Hiến Ngôn sau khi nói xong liền bước vào phòng học, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng ảm áp đến cực điểm, khoảng khắc này, cô giống như cảm thấy cũng có người để ý đến mình, ít nhất cũng có người đến họp phụ huynh cho cô.

“Trình Tư Miên, đó là anh trai cậu a?” Vừa rồi mấy nữ sinh còn bài xích Trình Tư Miên phút chốc liền kinh ngạc, “Anh cậu thật đẹp trai, còn đẹp trai hơn thầy dạy sinh của chúng ta!”

“Thật sự nha, nhìn thật đẹp...”

“Trình Tư Miên, anh cậu có bạn gái chưa?”

...

Trong lòng Trình Tư Miên nhảy nhót, nhưng cũng mặc kệ các cô. Mà đám nữ sinh này thấy Trình Tư Miên không trả lời liền ào ào chạy đến cửa sổ đi nhìn trộm Tô Hiến Ngôn.

Cuộc họp phụ huynh chính thức bắt đầu, Trình Tư Miên cũng đứng ở ngoài cửa sổ nhìn Tô Hiến Ngôn. Hắn ngồi trên vị trí của cô, giống như tùy ý lật sách vở của cô đặt trên bàn. Trình Tư Miên không hiểu vì sao lại có chút khẩn trương, thế nhưng lại suy nghĩ hắn có thể nhìn thấy hình vẽ bậy cô vẽ hay không.

Bất quá thật tốt, Tô Hiến Ngôn chỉ là lật sơ một chút liền nghiêm cẩn nghe giáo viên nói.

Trình Tư Miên nhẹ nhàng thở ra, lẳng lặng nhìn hắn.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu rọi vào phòng học, xuyên qua bóng cây loang lổ dừng ở trên người hắn, yên tĩnh, anh tuấn. Trình Tư Miên cong môi cười, bộ dạng này của hắn thật không phù hợp khi ở trong một nhóm phụ huynh tuổi trung niên.

Một giờ sau, cuộc họp phụ huynh kết thúc. Nhóm phụ huynh ào ào đi ra, Trình Tư Miên đứng ở cửa phòng học đợi nửa ngày cũng không thấy Tô Hiến Ngôn đi ra, cô thăm dò liền thấy, phát hiện hắn cùng chủ nhiệm lớp mặt đối mặt đứng chung một chỗ, không biết đang nói cái gì.

Trình Tư Miên đang suy nghĩ làm sao tách hai người đang tán gẫu kia ra, Tô Hiến Ngôn đột nhiên nhìn về phía cô.

Ánh mắt kia nên nói như thế nào đây, mang theo uy nghiêm, cảnh cáo. Tóm lại, Trình Tư Miên không biết vì sao liền chột dạ, giống như là làm chuyện gì sai mà bị phát hiện vậy.

“Trình Tư Miên, em tiến vào.” Chủ nhiệm lớp cũng nhìn về phía cô, vẫy tay về phía cô.

Trình Tư Miên nghe xong chạy đến bên cạnh Tô Hiến Ngôn, “Làm sao vậy ạ.”

Chủ nhiệm lớp trừng mắt nhìn cô một chút, ý tứ lại hết sức rõ ràng, em còn hỏi như thế nào sao? Vấn đề của em rất nhiều!

“Tô tiên sinh, vấn đề của Trình Tư Miên vừa rồi tôi cũng đã nói với anh không sai biệt lắm, lên lớp liền ngủ, thành tích thì đếm ngược từ dưới lên, việc này là phụ huynh thì các anh nhất định phải chú ý, tiếp tục như vậy thì về sau sẽ không theo kịp các bạn.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu, hơi khiêm tốn, “Sẽ chú ý.”

Trình Tư Miên chậm rãi nhú lông mày, cô nhớ Tô Hiến Ngôn đến chỉ là đến cho có mặt, cũng không phải là đến để phê bình!

“Cô chủ nhiệm, cô...”

Tĩnh tĩnh vừa mới bạo phát, Trình Tư Miên còn không kịp nổi bão với chủ nhiệm lớp oanh, cánh tay đã bị một bàn cái ầm ập cầm lấy, cô giật mình, nhìn về phía Tô Hiến Ngôn, hắn cũng nhìn lại cô, ánh mắt rất bình tĩnh, hắn nghiêm cẩn nói, “Về sau em ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe giảng bài.”

Trình Tư Miên, “A?”

“Thế nào? Có vấn đề?”

Trình Tư Miên nín thở, chỉ cảm thấy cánh tay có chút tê tê, có vấn đề? Có vấn đề sao? Có a? Nghiêm cẩn nghe giảng bài đối với cô mà nói quả thật quá khó khăn!!

Nhưng không hiểu vì sao, câu hỏi nhẹ nhàng băng quor của Tô Hiến Ngôn lại làm cô không thể nói ra từ “không”, Trình Tư Miên do dự nửa ngày, cuối cùng nói ra vài chữ, “Đường như... Không thành vấn đề.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.”

“...”

“Vậy thì Tô tiên sinh, hi vọng ngài có thể thật tốt trò chuyện với bạn học Trình Tư Miên.” Chủ nhiệm lớp tươi cười nói.

“Nhất định.”

“Tốt tốt, tôi đây cũng không còn chuyện gì, xin ngài cứ tự nhiên đi.”

Tô Hiền Ngôn gật đầu đồng ý, lời kéo Trình Tư Miên ra khỏi phòng học.

Đọc theo đường đi, Tô Hiền Ngôn đi phía trước, Trình Tư Miên theo phía sau.

“Ồi, vừa rồi chủ nhiệm đã cùng anh nói gì vậy.”

Tô Hiền Ngôn mở cửa xe, “Nói chuyện tốt cô gây ra ở trường học.”

“Chuyện tốt...” Trình Tư Miên ngồi bên cạnh ghế điều khiển, “Có phải cô ấy hưng hân mừng tôi một trận, nói tôi không tốt, với anh hay không?”

Tô Hiền Ngôn cong khóe môi, “Cô cũng biết cô không tốt.”

“... Dù sao anh cũng không cần nghe cô ấy nói.”

Tô Hiền Ngôn nắm tay lái tay một chút, quay đầu nhìn cô, “Lên lớp vì sao đều không nghe giảng.”

Trình Tư Miên nháy mắt mấy cái, “Không có ý nghĩa, tôi muốn đi ngủ.”

“Nghe không hiểu?”

“Chưa từng nghe qua, tôi không biết.”

“Về sau phải nghiêm túc nghe giảng bài.”

Trình Tư Miên vô lại cười, “Anh thật đúng là nghe lời chủ nhiệm lớp giáo dục tôi sao?”

Tô Hiền Ngôn liếc cô một chút, “Cô tuổi này không chăm chỉ học tập chẳng lẽ mỗi ngày hò đồ gây chuyện? Trình Tư Miên, tôi cho rằng cô cũng hiểu rõ cái gì đối với cô mới là trọng yếu.”

Cái gì là... Trọng yếu.

Trình Tư Miên có chút nghi hoặc, đối với cô mà nói, đến cùng cái gì mới là trọng yếu.

Tô Hiền Ngôn dường như nhìn ra cô có chút mê mang, vì thế hân nhẹ giọng nói, “Cho dù không có người để ý đến cô, cho dù người thân đều không ở bên cạnh cô, cô cũng phải vì chính mình mà chịu trách nhiệm, sinh hoạt về sau, là tự cô, hiểu chưa.”

Trình Tư Miên kinh ngạc nhìn hân, “Cái gì.”

Tô Hiền Ngôn, “Làm cho mình trở nên tốt hơn, mới có thể làm cho những người từng xem thường cô phải hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Hân Nói Ta Luôn Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nỗ lực

“Tiểu Miên Miên, vì sao không ăn a.” Tra Dịch Quan tan tầm sớm, đem về cho Trình Tư Miên một chút bánh ngọt của cửa hiệu nổi tiếng, lúc trước cũng mang về cho cô một lần, lần đó Trình Tư Miên ăn rất vui vẻ, nhưng hôm nay một chút cũng không ăn.

Suy nghĩ của Trình Tư Miên còn ở chỗ của Tô Hiền Ngôn chưa có trở về, đương nhiên không rảnh ăn bánh ngọt, hôm nay từ trường học trở về, những lời mà Tô Hiền Ngôn nói luôn luôn xoay quanh trong đầu cô.

Lần đầu tiên Trình Tư Miên bắt đầu tỉnh lại, cô có phải thật sự như Tô Hiền Ngôn nói, rất buông thả hay không.

Cô đã từng không học vấn không nghề nghiệp, muốn làm gì thì làm là vì trong lòng cô có oán hận, oán hận ba mẹ mặc kệ cô. Nhưng mà lúc đó cô có điều kiện để lãng phí.

Hiện tại có lẽ cô vẫn còn oán hận ba mẹ, nhưng mà, cô đã mất đi điều kiện kia, cô có muốn oán hận thì bản thân cũng phải trải qua thật tốt, cô không thể càng ngày càng tệ được, nếu cô như vậy những người khó chịu với cô sẽ chế giễu, làm cho những người đã từng không cần cô cảm thấy, bọn họ làm như vậy là quyết định sáng suốt...

“Tiểu Miên Miên, cô không ăn thì tôi sẽ ăn hết nha.”

“Trà Nhất Quán, thực ra Tô Hiền Ngôn là loại người nào.”

“Là zha, chữ thứ nhất.” Trà Dịch Quan không nói gì sửa đúng. (Tra có hai nghĩa: zha (họ Tra) & chá (đọc giống với cây Trà))

“Tôi biết anh rất bận bịu (Tra cũng có nghĩa là bận bịu)... Việc này không quan trọng.” Trình Tư Miên thực sự nghiêm túc nhìn Trà Dịch Quan, “Anh chỉ cần nói cho tôi biết Tô Hiền Ngôn là người như thế nào là được rồi.”

Trà Dịch Quan rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Khiêm tốn lễ phép, tao nhã, ở bên ngoài nhìn như rất vô hại, đặc biệt hấp dẫn nữ giới, đương nhiên, so với tôi vẫn kém một chút.”

“Cái trước tôi đồng ý, cái sau... Có thể thành thật một chút hay không?”

Trà Dịch Quan, “Con nhóc lừa đảo như cô thì biết cái gì.”

“Còn có gì nữa.”

“Còn có... Lấy kinh nghiệm vài năm nay cùng hần ở chung, hần tuyệt đối không phải dạng người lương thiện gì. Nếu quả thật nhìn để nói chuyện như bên ngoài, công ty chúng ta cũng sẽ không thể thuận lợi phát triển như vậy. Trên thương trường cạnh tranh kịch liệt như vậy, đã sớm bị cắn đến xương cốt cũng không còn.”

“Ừ...” Cái này thì cô đồng ý, từ trong ra ngoài cô đều cảm thấy Tô Hiền Ngôn không đơn giản.

“Ồi cô hỏi cái này làm cái gì.”

“Không có gì...” Chỉ là hôm nay nghe hần nói những lời này, cảm thấy ánh mắt hần có chút khác thường, không chỉ có giáo dục cô, mà càng giống như là... Tự mình đã trải qua?

“Không còn sớm, tôi muốn đi ngủ.” Trình Tư Miên cũng đoán không ra, chỉ có thể lên lầu trở về phòng.

“Ồi, thực không ăn bánh ngọt à.”

“Bỏ vào tủ lạnh đi, ngày mai tôi ăn, cảm ơn anh.”

“Con nhóc kia, qua đêm thì không thể ăn được nữa!”

“Không có việc gì.” Trình Tư Miên không có nghe Trà Dịch Quan nói gì nữa, trực tiếp đẩy cửa vào phòng. Trà Dịch Quan lắc đầu, đứng dậy đem bánh ngọt vào phòng bếp.

Hơn mười một giờ đêm, Trình Tư Miên đi xuống lầu, vào phòng bếp lấy nước uống.

Vừa uống xong xoay người, đột nhiên phát hiện một bóng trắng đứng phía sau, cô sợ tới mức suýt chút nữa đem cái ly không trên tay đập xuống đất, “Anh, anh đi đường như thế nào lại không phát ra thanh âm!”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô một cái, “Có thể là do lỗi tai cô không tốt lắm.”

“... Trễ như vậy anh tới phòng bếp làm chi.”

Tô Hiền Ngôn lấy một cái ly thủy tinh trong ngăn tủ ra, “Giống cô thôi.”

“A...”

Trình Tư Miên đứng ở bên cạnh hần, nhìn hần khẽ ngửa đầu uống nước.

Đều là người, đều là uống nước, nhất cử nhất động của Tô Hiền Ngôn lại làm cho người ta cảm thấy vạn phần nho nhã, yểu hậu bởi vì nuốt nước mà hơi phập phồng, đường cong kia... Không hiểu vì sao rất dụ hoặc người.

Trình Tư Miên cũng không biết vì sao mặt liền đỏ bừng, trái tim giống đột nhiên bị xiết chặt, có chút hô hấp không thông. Cô hít sâu một hơi, kích động dời đi tầm mắt, sau đó bỏ cái cốc xuống bước nhanh khỏi phòng bếp.

“Trình Tư Miên.” Phía sau truyền đến thanh âm từ tính của hần, ngăn cản cô bước tiếp.

“A?”

Tô Hiền Ngôn nói, “Chăm chỉ lên lớp, cuộc thi lần sau, đừng trở thành cái thứ nhất đếm ngược.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn hần một cái, “Tôi sẽ cố hết sức.”

Khỏe miệng Tô Hiền Ngôn khỏe cong, có chút lười nhác tựa vào bệ kính, “Không phải cố hết sức, mà là nhất định.”

“...”

“Thế nào, làm không được?” Tô Hiền Ngôn khẽ nhủ mày, “Là ai nói, sẽ nghe lời tôi nói?”

Con người Trình Tư Miên trùng lớn.

“Như thế nào, vừa nói đến học tập đã muốn nửa đường bỏ chạy.” Tô Hiền Ngôn bỏ xuống cái cốc đi đến gần cô, cúi người để tầm mắt hai người ngang nhau, “Lần sau nếu kiểm tra ra thành tích tốt, có thể nhận thưởng từ chú của cô đó.”

“Vậy anh cũng sẽ khen thưởng tôi sao.” Trình Tư Miên chưa kịp suy nghĩ đã thốt ra.

Trong mắt Tô Hiền Ngôn nổi lên chút ý cười, đến cùng vẫn là trẻ con, “Được, có tiến bộ sẽ có khen thưởng.”

“Tốt lắm, tôi nghe lời anh, chăm chỉ học tập, anh đừng quên đã答应 tôi là tốt rồi.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn đứng thẳng, rất tùy ý vỗ vỗ đầu cô, “Được rồi, ngày mai còn phải lên lớp, về phòng đi ngủ đi.”

“Được.” Trình Tư Miên cong cong khỏe môi, vừa chạy vừa nhảy lên lầu.

Tô Hiền Ngôn thu hồi ánh mắt nhìn bóng lưng cô, nhìn về phía ánh trăng yên tĩnh ngoài cửa sổ.

Trình Tư Miên... Đứa nhỏ này làm hắn nhìn đến bản thân lúc nhỏ. Tô Hiền Ngôn tràn ra một tia cười khổ, bởi vì quá rõ ràng cảm giác bị người vứt bỏ, cho nên mới sẽ động lòng trắc ẩn, mới sẽ cảm thấy đứa trẻ như vậy làm cho người ta có chút đau lòng đi.

Ngày thứ hai ở trường học.

“Muối, hôm nay nếu thấy tôi buồn ngủ, cậu nhất định phải hung hăng tát tôi.” Về mặt Trình Tư Miên có chút xơ xác nói.

Phó Tử Văn, “A? Vì sao a.”

“Đương nhiên là phải chăm chỉ học tập!” Từ trong túi sách Trình Tư Miên lấy ra sách toán học, “Tiết này là tiết toán học phải không?”

“... Ừ.” Phó Tử Văn hồ nghi nhìn cô, “Tư Miên, cậu uống lộn thuốc à?”

“Sao có thể nói như vậy, đây gọi là cái tà quy chính!”

“A ~ Cậu chịu chăm chỉ nghe giảng bài vậy thật sự là quá tốt rồi.” Phó Tử Văn nói, “Ngày hôm qua họp phụ huynh xong liền suy nghĩ lại sao?”

“Ừ, có người buộc tôi phải suy nghĩ lại.” Nét mặt Trình Tư Miên biểu lộ ra chút tươi cười, “Còn nữa, lần sau nếu tôi kiểm tra đạt thành tích tốt, còn có khen thưởng lớn nữa.”

“Thật sự, ai a ai a, có phải là anh trai kia của cậu hay không?”

“Ừ hừ.”

“Tư Miên, sáng sớm hôm nay còn có người lôi kéo tôi hỏi anh cậu tên gì đó, bọn họ không dám hỏi cậu, tôi bị hỏi, nhưng mà tôi nào có biết đâu.” Phó Tử Văn lắc đầu, “Ồi, anh cậu tên gì vậy.”

“Mấy đứa nhóc xấu xa đó muốn làm gì, Tô Hiền Ngôn là người mà bọn nó có thể đụng đến sao.” Trình Tư Miên hừ lạnh.

“Tô Hiền Ngôn?” Phó Tử Văn ngẩn người, “Không phải là anh cậu sao, các cậu, không cùng họ à.”

Trình Tư Miên liếc cô một cái, “Kỳ thực hẳn là bạn của chú tôi.”

Phó Tử Văn nháy mắt mấy cái, có chút phản ứng không kịp, “Bạn của chú, vậy không phải cậu phải kêu là chú sao...”

“...”

“Hơn nữa, vì sao hẳn lại đến họp phụ huynh giúp cậu nha.”

“Hừ, đừng nói cho người khác, bằng không nếu bị chủ nhiệm lớp biết, về sau hẳn liền không thể đi họp phụ huynh cho tôi, trước mặt chủ nhiệm lớp, hẳn, chính là anh họ của tôi.”

“Oh.” Phó Tử Văn chống cằm, “Vậy Tô Hiền Ngôn kia cũng là người tốt, ngay cả chuyện của cháu gái bạn thân cũng đều giúp.”

Trình Tư Miên im lặng một chút, trong mắt xẹt qua một tia mềm mại, “Ừ, hẳn thật sự rất tốt.”

Trình Tư Miên chưa từng nghe qua một chút bài học trong chương trình học, cho nên muốn bỗng chốc liền hiểu rõ nội dung bài giảng của giáo viên thật sự rất khó khăn.

Kết quả là, đối với bài tập toán học hôm nay, một bài Trình Tư Miên cũng làm không được. Sau hơn nửa giờ lãng phí, cuối cùng cô hạ quyết tâm, cầm lấy sách bài tập đi tới phòng của Tô Hiến Ngôn.

Nhưng vừa đến cửa phòng cô lại không dám lên tiếng, cô cầm sách bài tập toán học trầm tư, do dự không biết có nên gõ cửa hay không. Công việc của Tô Hiến Ngôn bận rộn như vậy sẽ có thời gian giảng bài tập cho cô sao, hơn nữa, một chút cô cũng không biết, vạn nhất hẳn giảng lại còn nghe không hiểu, không phải sẽ rất ngốc sao?

Cọ xát nửa ngày, Trình Tư Miên vẫn là từ bỏ, quên đi, vẫn nên để ngày mai đến hỏi hỏi Phó Từ Văn..

“Làm sao vậy.” Thanh âm trong vắt đột nhiên từ phía sau truyền tới, Trình Tư Miên ngẩn người, cầm sách bài tập quay đầu lại.

Ngọn đèn u ám trên hành lang, hắt đứng ngược sáng, một vài tia sáng dừng ở đầu vai hắt, nhu hòa lại ấm áp. Hắt đi lên phía trước, trên tay cầm một tách cà phê thơm nức, “Có việc tìm tôi sao?”

“A, không có việc gì... Có, có việc.”

Tô Hiến Ngôn câu môi cười, “Rất cuộc là có việc hay không có việc.”

“Có...” Trình Tư Miên hướng về phía trước đưa lên sách của cô, do dự mãi cuối cùng vẫn nói, “Anh không phải nói phải chăm chỉ học tập sao, tôi học, nhưng mà, hiệu quả cũng không được tốt.”

“Hử?”

“Tôi làm không được.” Trình Tư Miên nhìn thẳng hắt, “Tôi nghiêm túc nghe giảng, nhưng nghe xong lại không hiểu.”

Tô Hiến Ngôn bình tĩnh nhìn cô vài giây, sau đó đi ngang qua người cô mở cửa phòng, “Vào đi.”

Trình Tư Miên nghĩ, hắt đây là nguyên ý dạy cho cô, vì thế cô liền vui vui vẻ vẻ đi theo sau Tô Hiến Ngôn vào phòng. Lại nói tiếp, cô tới đây lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô bước vào phòng của Tô Hiến Ngôn.

Tiến vào mới phát hiện, phòng của Tô Hiến Ngôn so với phòng của cô, hoặc là so với phòng của Tra Dịch Quan hay Trình Tần đều không phải lớn hơn một chút...

Phòng toàn bộ đều được trang hoàng bằng những màu sắc đơn giản, trắng, xám, đen... Rất phù hợp với Tô Hiến Ngôn. Bất quá đặc biệt làm Trình Tư Miên chú ý chính là khu vực máy tính dựa vào ban công của hắt, ba máy tính lớn vòng quanh xoay tròn, đẩy ra ghế dựa, cái bàn rất lớn, trên bàn để rất nhiều văn kiện.

“Phòng anh vì sao lại để nhiều máy tính như vậy.” Cô tò mò hỏi.

“Công việc cần.”

“A, thật là đồ sộ, giống như tiệm net vậy.”

Tô Hiến Ngôn, “...”

Tô Hiến Ngôn đi qua thu dọn hết văn kiện trên bàn, vừa thu dọn vừa nói, “Ngồi ở đây làm đi, cái nào không biết thì hỏi tôi.”

“Đợi một chút!” Trình Tư Miên mất sắc, từ một sấp giấy trong tay hắt rút ra máy tờ, “Đây là cái gì, vẽ thật là đẹp.”

“Thiết kế nhân vật trong trò chơi.”

“Trò chơi?” Nha, cô nghĩ tới, lúc trước khi ba cô còn ở hình như có một lần nói Trình Tần làm việc có liên quan đến trò chơi, chỉ là cô không để ý, sau này cũng không có hỏi qua.

“Cái này là anh vẽ sao?”

“Không phải.” Tô Hiến Ngôn lôi kéo ghế dựa để cô ngồi xuống, “Họa sĩ vẽ, thành phẩm ở nơi này của tôi mà thôi.”

“Oh.” Trình Tư Miên nhìn bản vẽ không chuyển mắt, “Thật sự nhìn rất đẹp mắt.”

“Vui như vậy? Lần sau có áp phích thì để Trình Tần mang một bức về cho cô.” Tô Hiến Ngôn nói.

“Tốt tốt.” Trình Tư Miên ngửa đầu nhìn hắt, “Nhân vật nhìn bắt mắt như vậy, trò chơi nhất định cũng rất thú vị, chờ trò chơi của anh hoàn thiện tôi cũng muốn chơi.”

Trong mắt Tô Hiền Ngôn xẹt qua chút ý cười, gõ gõ cái trán của cô, “Trước hết giải quyết việc học của cô rồi hẳn nói đến trò chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đừng Nghe* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mặt nghiêng

Trình Tư Miên ôm đầu, buồn bực nói, “Đã biết...”

Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt khẽ cười một tiếng, kéo một cái ghế đặt xuống bên cạnh cô rồi ngồi xuống, sau đó đem bài tập của cô lên xem, “Tất cả đều không hiểu à.”

“Ừ.”

“Lên trung học, từ khi nào thì bắt đầu không nghe giảng bài.”

“Khi nào thì bắt đầu?” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Hình như là, vẫn luôn như vậy.”

Tô Hiền Ngôn liếc mắt nhìn cô một cái, trầm tư một lát nói, “Vậy bài tập hôm nay cô chưa làm xong, trước cứ để đó đi. Bắt đầu xem lại sách ngay từ đầu đi.”

“A?”

“Cơ sở không chắc, cô làm sao mà làm bài tập.”

Tô Hiền Ngôn nói lời này không hiểu sao lại có chút lạnh thấu xương, thật giống giáo viên, Trình Tư Miên thè lưỡi, ngoan ngoãn ngồi, “Đường như chỉ có thể như vậy.”

Quả nhiên Tô Hiền Ngôn bắt đầu lại từ đầu dạy cho cô, hẳn trước tiên xem qua một lần, sau đó nói ví dụ mẫu cho cô hiểu. Trình Tư Miên thu hồi suy nghĩ, thấy Tô Hiền Ngôn nghiêm túc giảng bài cô cũng bị lôi cuốn chăm chỉ nghe giảng.

Một giờ sau.

“Nhìn ví dụ mẫu rồi cố gắng làm xong mấy đề bài này, làm xong thì đưa tôi xem.”

“Được.” Trình Tư Miên đem sách vở ghi chép kéo đến trước mặt, vùi đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Tô Hiền Ngôn nhìn cô cau mày nghiêm túc, trong mắt có chút vui vẻ.

Cô chỉ là không muốn nghe giảng bài mà thôi, kỳ thực cô rất thông minh, hẳn chỉ cần nói một lần cô liền biết phải làm thế nào. Xem ra, nâng cao thành tích chẳng phải việc khó gì.

Trình Tư Miên làm xong một đề, vụng trộm quay đầu nhìn lên Tô Hiền Ngôn, cô không dám rõ ràng nhìn hẳn, sợ hẳn nói cô không chịu tiếp thu mà còn thất thần.

Quay đầu lại thấy được bàn tay khớp xương rõ ràng của hắn đang gõ trên bàn phím, tốc độ rất nhanh, đẹp mắt giống như đang đánh đàn dương cầm.

Tầm mắt Trình Tư Miên dần dần hướng lên trên, ánh mắt hơi hơi ngưng trệ. Sườn mặt bị ánh sáng màn hình máy tính phản chiếu, ánh mắt chuyên chú, lông mi khẽ lay động, cả người giống như bị phủ đầy ánh sáng chói mắt, rõ ràng ngọn đèn không quá sáng, Trình Tư Miên lại cảm thấy dường như toàn bộ thế giới đều được chiếu sáng, vật sáng như Tô Hiền Ngôn, làm cô không thể dời tầm mắt.

“Còn không làm đi.” Đang nhìn hăng say, Tô Hiền Ngôn đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô. Tầm mắt đột nhiên chạm nhau, Trình Tư Miên liền phát hoảng, nhanh chóng nhìn chằm chằm bài tập, “Tôi, tôi đang làm đây!”

“Thanh âm gõ bàn phím làm ồn ảnh hưởng đến cô à?”

“Không có!”

Tô Hiền Ngôn không nói chuyện, một lát sau hẳn đứng dậy đi ra khỏi phòng. Trình Tư Miên ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng hắn rời đi, ôi... Đừng đi a, thực không làm ồn ảnh hưởng đến tôi mà.

Tô Hiền Ngôn một lúc lâu vẫn không trở về, phỏng chừng là muốn để cô chuyên tâm làm bài tập.

Lúc hấn trở về, trên tay nhiều thêm một ly nước trái cây, hấn đem nước trái cây đặt bên cạnh bàn Trình Tư Miên, ở bên cạnh nhìn cô làm bài tập.

Trình Tư Miên làm đến bài cuối cùng, vốn trong lòng đã có suy nghĩ, lại ý thức được Tô Hiến Ngôn đang nhìn cô làm bài tập, cô liền không bình tĩnh được, vụng trộm hô hấp nhiều lần vẫn không có cách nào tập trung tinh thần.

“Bài này rất khó sao?” Tô Hiến Ngôn nhìn cô nửa ngày vẫn không nhúc nhích, cuối cùng đành lên tiếng hỏi.

Trình Tư Miên kêu rên, đề bài không khó, nhưng mà anh liên tục nhìn tôi như vậy, tôi căn bản không viết ra được!! Đương nhiên, lời này cô sẽ không thật sự nói ra!

“Hình như là có một chút khó hiểu, có điều tôi nghĩ lại một chút là được rồi.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, “Không sao, từ từ suy nghĩ cũng được.”

“Được.”

May mắn là, Tô Hiến Ngôn nói xong câu đó liền quay đầu nhìn về phía máy tính của hấn, Trình Tư Miên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cuối cùng cũng có thể chuyên tâm tập trung vào bài tập.

“Tốt lắm.” Trình Tư Miên làm xong bài cuối, liền đi tới trước mặt Tô Hiến Ngôn, biểu cảm “Mau khen tôi” khi làm bài tốt liền hiện rõ trên mặt.

Vài phút sau.

“Tính sai rồi.” Tô Hiến Ngôn chỉ vào một đề bài trong đó nói.

Trình Tư Miên nhú mày, vội vàng bước lên, “A, ở đâu ở đâu.”

“Đây này, sai một bước nhỏ làm cho phần sau đều sai hết rồi.” Tô Hiến Ngôn nghiêng mắt nhìn cô.

“Sai sao... Tôi tính lại một lần nữa?”

“Cẩn thận một chút.” Tô Hiến Ngôn lại nói, “Ý nghĩ đều đúng, làm không tề.”

Trình Tư Miên sùng sốt, “Vậy mấy bài khác thì sao.”

“Đều đúng rồi.” Khóe miệng Tô Hiến Ngôn tràn ra ý cười, “Trình Tư Miên, cô rất thông minh.”

Trình Tư Miên trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy đột nhiên sinh ra cảm giác kích động chưa từng có.

Đây là...Được khen ngợi?

Ngực đập thình thịch thật dọa người, Trình Tư Miên ngây ngốc nhìn Tô Hiến Ngôn. Đây là lần đầu tiên trong học tập cô được khen ngợi, cảm giác được khích lệ, thì ra lại tốt như vậy...

“Cốc cốc cốc.”

Tô Hiến Ngôn nhìn thoáng qua cửa phòng, “Tiến vào.”

“Hiến Ngôn, lần này đi Bắc Kinh, tôi...” Trình Tàn vốn thao thao bất tuyệt, lại bị nghẹn ở trong cổ họng, hấn nhìn thấy cảnh tượng quý dị nhưng vô cùng hài hòa trước mắt, đầu óc nhất thời bị chập.

“Chú, chú đã về rồi.” Trình Tư Miên rất vui vẻ phát phát tay với hấn.

Tô Hiến Ngôn, “Sao trở lại sớm vậy?”

Trình Tàn không trả lời Tô Hiến Ngôn, mà rất khiếp sợ hỏi, “Trình Tư Miên, sao con lại ở đây?!”

“Con làm bài tập a.” Trình Tư Miên chống cằm, “Thế nào, có phải raát nghiên túc hay không?”

“Con con con, chú nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng làm phiền người khác.” Trình Tàn nhắc chân liền đi về bên này, “Đi ra cho chú.”

Trình Tư Miên oan muốn chết, “Con đâu có làm phiền người khác.”

“Cậu không cần vì tôi mà chịu đựng con nhóc kia làm phiền.” Trình Tàn nói với Tô Hiến Ngôn rồi đi qua định kéo Trình Tư Miên.

Trình Tàn vẫn có chút hiểu Tô Hiến Ngôn, đừng nhìn hấn đối với ai cũng khách khách khí khí, nhưng trong lòng hấn phân chia rõ ràng, hơn nữa hấn cũng rất thích sạch sẽ, có thể để người khác tùy tiện vào phòng sao? Còn ngồi ở khu máy tính bảo bối của hấn?

Không cần nghĩ, khẳng định là Trình Tư Miên da mặt dày quần lầy hần lại đây, bởi vì đối phương là trẻ con hay là cháu gái của hần, cho nên Tô Hiền Ngôn mới không nổi giận đuổi người.

“Đi nhanh, con mà còn chạy loạn vào phòng người khác thì biết tay.”

“Chú!”

“Tôi để cô ấy vào đây.” Trong lúc hai người giằng co, thanh âm Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt truyền đến.

Trình Tần ngưng trệ, trừng lớn mắt. Trình Tư Miên đắc ý dào dạt, “Nhìn thấy không, con được chủ nhân cho phép.”

“Cậu, cậu để nó...”

“Trình Tư Miên cần người phụ đạo bài tập, tôi cũng rảnh, thuận tiện dạy cô ấy.” Tô Hiền Ngôn nhìn về phía Trình Tần, “Cậu là chú của cô ấy, trên phương diện học tập cũng để bụng giúp cô ấy một chút.”

Trình Tần, “... Mang hần ra đùa à, lúc nào thì nó nguyện ý học tập thế.”

“Chú, từ hôm nay trở đi con sẽ nghiêm túc học tập, thật sự.”

Trình Tần, “Con uống lộn thuốc à?”

“Chú mới...” Trình Tư Miên im miệng, Trình đại công tử! Nể tình hôm nay tâm tình con tốt, con liền không so đo với chú!

Trình Tư Miên không để ý Trình Tần, nói với Tô Hiền Ngôn, “Bài tập làm xong rồi, tôi có thể đi xem tivi sao?”

Tô Hiền Ngôn hứng thú nhìn cô một cái, rất bình tĩnh nói, “Bài kiểm tra cuối kỳ xác định có thể tiến bộ, cô có thể xem tivi.”

“... Tôi trở về phòng xem lại bài tiếng Anh đi.”

Trình Tần, “...”

Trình Tư Miên thu dọn sách vở của mình liền ra khỏi phòng Tô Hiền Ngôn, Trình Tần chờ cô đi rồi mới nói, “Con nhóc kia sao lại bắt đầu học tập rồi? Tính tình cũng có thể thay đổi nhanh chóng như vậy à.”

Tô Hiền Ngôn cúi đầu nhìn văn kiện, “Thật ra cô ấy rất thông minh, muốn học tập thật tốt cũng không thành vấn đề.”

“Nó quả thật rất thông minh.” Trình Tần ngồi xuống chỗ Trình Tư Miên vừa ngồi, “Nhưng chính là trước đây mãi mãi không chịu sửa đổi, ời, làm sao liền...”

Tô Hiền Ngôn cong môi, “Đại khái là đã thông suốt đi.”

“Nghĩ thông suốt?” Trình Tần gãi gãi cái ót, “Thiệt hay giả... Bất quá, nó còn thật sự nghe lời cậu nói.”

“Không phải cũng ngoan ngoãn nghe cậu nói sao.”

“Cắt.” Trình Tần nói, “Đó là bởi vì hiện tại có việc cầu tôi, con nhóc kia rất tinh ranh, nếu là trước kia, nó có thể nghe lời tôi như vậy sao.”

“Ừ.”

“Cho nên nói vẫn là cậu lợi hại, đem tiểu bá vương dạy thành dễ bảo.”

Tô Hiền Ngôn nghe vậy, hần cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như không thể nói là thu phục đi, bởi vì ngay từ đầu hần đã cảm thấy Trình Tư Miên cũng không phải là tiểu ác bá.

“Có điều như vậy cũng tốt, mười mấy tuổi quả thật phải chăm chỉ đọc sách.” Trình Tần thở dài, “Nó cũng thật đáng thương, ba mẹ cũng không quan tâm, không có người dạy bảo, chính nó cũng không biết cái gì tốt cái gì là xấu.”

Lông mày Tô Hiền Ngôn không thể nhận ra khe nhíu nhíu.

Trình Tần tiếp tục nói, “Hiền Ngôn, cháu gái tôi đây liền giao cho cậu ha, giúp tôi đốc thúc nó chăm chỉ đọc sách.”

Tô Hiền Ngôn thỉnh linh nhìn hần một cái.

Trình Tần cười hắc hắc, “Cậu tương đối có lực uy hiếp, cố lên...”

“... Đi ra.”

Phó Từ Văn cảm thấy Trình Tư Miên có chút đáng sợ.

Khi không học tập mỗi ngày chỉ biết ngủ, từ sau khi nói muốn bắt đầu học tập, mỗi tiết học, ánh mắt đều trợn lên giống như chuông đồng..

“Tư Miên, tiết tâm lý học cậu cũng muốn nghiêm túc nghe giảng như vậy sao.” Tiết tâm lý là môn học có tiếng là dễ nghỉ ngơi dành cho bọn họ, giống như đây là tiết học chủ yếu để thả lỏng, cho nên đại đa số người đều không chú ý, đối với bạn học Trình Tư Miên của chúng ta... Vậy mà còn nghiêm cần ghi chép.

Trình Tư Miên nhìn cô một cái, “Không cần nghe giảng sao?”

“Đương, đương nhiên, dù sao cũng không kiểm tra mà.”

“Nha... Sao không nói sớm a.” Trình Tư Miên giống khí cầu xì hơi dần dần nằm nhòai ở trên bàn.

“Ôi, sắc mặt cậu không được tốt lắm a.” Phó Từ Văn nói.

“Ừ, bình thường thôi, cái kia muốn đến.”

“A?”

“Vị thân thích mà hằng tháng đều phải ghé thăm.”

Phó Từ Văn sắc mặt đỏ lên, “Vậy, vậy cậu có khỏe không?”

Trình Tư Miên hữu khí vô lực nói, “Có thể chống được đến khi tan học về nhà đi.”

“Vậy nếu cậu không thoải mái liền nói với tôi, chúng ta đi phòng y tế.”

“Ừ.” Trình Tư Miên vỗ vỗ bả vai Phó Từ Văn, bên miệng mang theo tia cười lưu manh, “Cảm ơn nha, muối.”

Trước kia Phó Từ Văn nhìn thấy cô cười như vậy liền có chút sợ, bây giờ nhìn vậy chỉ cảm thấy có chút thân thiết?

“Cảm tạ cái gì a.”

Trình Tư Miên chau chau mày không nói chuyện. Chỉ là muốn cảm ơn, có một người bạn như cậu quan tâm thôi.

Tan học, Trình Tư Miên cảm thấy càng ngày bụng càng đau âm ỉ. Mặt cô u ám đi ra cổng trường.

“Ôi, mau nhìn bên kia, người đàn ông kia thật đẹp trai.”

“Bên cạnh có phải là Lâm Ánh Hàm lớp bên cạnh hay không? Sẽ không phải là bạn trai đi?”

“Nha, thật hâm mộ!!”

“Hâm mộ cái gì nha, nhìn qua liền thấy không phải là người lương thiện gì.”

“Nhưng mà... Vẫn rất đẹp trai a.”

“Được rồi đi thôi! Mê trai muốn chết.”

“Thế sao cậu còn nhìn!”

...

Trước cổng trường, mấy nữ sinh nhỏ giọng nghị luận, lúc Trình Tư Miên đi qua nghe được tên Lâm Ánh Hàm, vì thế tự nhiên mà hướng về phía các cô đang nhìn nhìn thoáng qua, vừa thấy rõ ràng mấy người kia sau. *... Trình Tư Miên ôm bụng, quay đầu bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đều Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Té xỉu

“Này, Trình Tư Miên!”

Lâm Ánh Hàm nhìn về mặt phản chiếu của Lâm Loan đi về phía Trình Tư Miên, nhất thời trầm mặc, “Lâm Loan!”

Trình Tư Miên đương nhiên nghe được thanh âm của bọn họ, làm bộ nhìn không thấy, bước nhanh hơn, nhưng mà hôm nay cô bị cái kia làm sao đi nhanh hơn một cái nam sinh chứ.

“Cô làm gì mà vội thế! Đợi chút a!” Lâm Loan cuối cùng vượt qua Trình Tư Miên, một phen giữ chặt cổ tay cô.

Trình Tư Miên âm thầm tròn trĩnh mắt, nhìn phía sau Lâm Loan thấy được vẻ mặt tức giận của Lâm Ánh Hàm cùng một đám bạn học đang hóng chuyện... Cô tránh thoát tay Lâm Loan, “Làm gì vậy.”

“Vi sao cô không tới tìm chúng tôi chơi a, tuần trước sinh nhật tôi, cô cũng không có tới.”

Trình Tư Miên mím môi, cảm giác mạch nước ngầm nơi nào đó đang trào ra, xong rồi... Phải nhanh chóng về nhà!

“Đến làm cái gì, không phát hiện tôi đang vội vàng sao? Nhường đường một chút, tôi muốn về nhà.”

“Này, cô như vậy cũng quá không được đi.” Lâm Loan chắn trước người cô không để cô rời khỏi, “Tôi đến rất sớm chờ cô tan học, cô ngay cả nói chuyện với tôi cũng không muốn.”

“Lâm Loan, Thôi được rồi.” Lâm Ánh Hàm cười lạnh đi lên phía trước, “Tôi xem hiện tại cô ta không phải không muốn tìm cậu đi chơi, mà là, bởi vì chính mình không có điều kiện để chơi thôi?”

Lâm Loan trừng mắt nhìn Lâm Ánh Hàm, sau đó nhìn về phía Trình Tư Miên, “Tôi đã nghe về việc xảy ra trong gia đình cô, Trình Tư Miên, dù gì chúng ta đã từng là anh em, cô nhìn tôi giống kẻ không nói tình nghĩa như vậy sao?”

“Hiện tại tôi vô tâm theo mấy người chơi trò tình cảm gì đó, còn có, tôi với cậu không quen thuộc như vậy, Cậu đừng tới tìm tôi.” Bụng bắt đầu âm ỉ đau, Trình Tư Miên biết bây giờ một tháng đau một lần đã đến, thời điểm máu chốt như vậy thế mà còn có người muốn cản cô lại!

“Trình Tư Miên...”

“Tránh ra!” Trình Tư Miên đau đến nỗi trước mắt biến thành trắng xóa.

“Sắc mặt của cô...” Lâm Loan nói còn chưa nói xong, liền thấy cô gái trước mắt dùng một tiếng liền té trên mặt đất.

“Trình Tư Miên!!”

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, Trình Tư Miên phát hiện chính mình đang truyền nước biển.

“Cô tỉnh rồi a!” Về mặt Lâm Loan khăn trương nhanh chóng bước lại.

“Đây là nơi nào?”

“Bệnh viện gần trường học, cô đột nhiên ngất xỉu nên tôi đã đưa cô tới đây.” Lâm Loan nói, “Cô làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng cô bị làm sao, còn có bác sĩ nói... Ách, hiện tại cô có thấy thoải mái một chút không?”

Trình Tư Miên chau mày, thỉnh thoảng cô sẽ có một tháng đặc biệt đau đớn như vậy, trực tiếp nằm phòng y tế cũng là chuyện thường, hôm nay đúng là xui xẻo, trực tiếp ngất xỉu ở trên đường.

“Cảm ơn.” Trình Tư Miên nghiêm mặt nói, “Cậu trở về đi, tôi gọi người tới đón tôi.”

“Dù sao tôi cũng không có chuyện gì, tôi ở lại chờ một chút, Nếu không một mình cô lại xảy ra chuyện gì thì sao.”

Trình Tư Miên nhìn chằm chằm hẳn.

Lâm Loan là bạn quen được trong cuộc tụ hội năm trước, là tiểu thiếu gia nhà giàu phản nghịch, mê quậy phá, tuổi còn nhỏ mà xài tiền như nước, trước kia là một người bạn chơi rất, nhưng từ khi nhà cô gặp chuyện không may, cô bắt đầu suy nghĩ lại nghe lời Tô Hiến Ngôn chăm chỉ học tập, cô đã hoàn toàn không hy vọng lại cùng những người trong vòng luẩn quẩn kia có quan hệ gì. Dù sao nơi đó, cũng không có bạn bè chân tình thực lòng, mà Lâm Loan này... Quý mới biết vì sao hẳn lại đột nhiên đến quán lấy cô.

Trình Tư Miên lấy ra di động, đây là cái di động cổ lỗ sĩ Trình Tần không biết từ nơi nào lấy được, trừ bỏ gọi điện thoại cùng gửi tin nhắn, công năng khác đều không có. Trình Tần nói, phòng ngừa cô chơi trò chơi, lên mạng.

Trình Tư Miên cảm thấy không sao cả, có vẫn tốt hơn là không có. Nhưng mà Lâm Loan đã nhìn quen tính cách đại tiểu thư của Trình Tư Miên nhìn thấy cái này liền sợ ngây người, đồng thời cũng thay Trình Tư Miên yên lặng xót xa! Thật là cô gái đáng thương! Ngay cả di động cảm ứng cũng không có mà dùng! Lần sau nhất định phải mua cho cô một cái...

Trình Tư Miên ấn số điện thoại của Trình Tần, rồi tạm dừng, ánh mắt cô nhìn về cái tên kia phía dưới. Khóe miệng không tự giác cong lên một chút, cô ấn xuống, gọi đến dãy số kia.

“Alo.” Bên kia ống nghe truyền đến thanh âm của hấn, nhàn nhạt, có chút lạnh nhạt, có chút ôn nhu.

Trình Tư Miên nghe giọng nói này không hiểu vì sao trong lòng có chút ủy khuất, “Tôi đang ở bệnh viện.”

Đối phương giật mình, “Sao lại như thế, bệnh viện nào.”

“Cũng, cũng không có chuyện gì, chỉ là đột nhiên té xỉu ở cổng trường học, bệnh viện trên đường đến trường của tôi.”

“Được, chờ ở đó, tôi lập tức tới ngay.”

“Ừ.” Ngắt điện thoại, Trình Tư Miên cảm thấy trong lòng được lấp đầy, rất vui vẻ... Cảm giác có người quan tâm thật tốt.

“Là chú cô tới sao.” Lâm Loan nói.

Trình Tư Miên trừng mắt nhìn hấn một cái, “Cậu điều tra tôi?” Bằng không làm sao mà biết hiện tại cô đi theo Trình Tần.

“A? Cũng không phải a, cô, cô là anh em của tôi, cô xảy ra chuyện tôi hỏi thăm một chút thôi mà.” Lâm Loan nghiêm cẩn nói.

Trình Tư Miên không nói nên lời, “Ai là anh em với cậu.”

“Bởi vì lúc trước ở cửa quán bar "Nơi này" cô giúp tôi, bắt đầu từ lần đó tôi liền nhận định cô là anh em tốt của tôi.”

Trình Tư Miên tròn trĩnh mắt, cô chỉ là cùng bạn bè đi ngang qua, khi đó người bạn kia quen biết Lâm Loan, nói là Lâm đại thiếu gia gì đó, nhờ cô gọi người đến hỗ trợ... Vì thế sau đó tiểu thiếu gia này liền không bị đánh, còn lật bàn hung hăng đánh đối phương.

“Nếu muốn cảm ơn thì cảm ơn tiểu Phi đi, lúc đó cậu ấy ở cùng tôi, cậu ấy nhờ tôi gọi người.”

“Tiểu Phi là ai, tôi không biết, dù sao tôi chỉ biết là cô là người giúp tôi.” Lâm Loan cứng đầu đến cùng.

Trình Tư Miên không phí sức tranh cãi việc này với hấn, xoay người lười nói chuyện với hấn.

Công ty Tô Hiền Ngôn cách trường học cô rất gần, cách bệnh viện này càng gần. Mười phút sau, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra.

Trình Tư Miên nghe được tiếng mở cửa, vội vàng quay đầu đi xem.

Tô Hiền Ngôn từ bên ngoài phòng bệnh đi vào, tây trang giày da, nghiêm cẩn uy nghiêm, lúc này cổ hơi thở ôn nhuận lại lạnh vài độ, gia tăng một chút cảm giác sắc bén.

Trình Tư Miên vừa định mở miệng nói chuyện, đột nhiên liền thấy Lâm Loan đứng trong phòng bệnh cúi đầu chào Tô Hiền Ngôn, “Chú, lần đầu gặp mặt, tôi tên là Lâm Loan.”

Tô Hiền Ngôn, “...”

Trình Tư Miên, “...”

Bước chân Tô Hiền Ngôn có chút khựng lại, nhìn nhìn Lâm Loan, lại nhìn về phía Trình Tư Miên, dùng ánh mắt hỏi cô đây là tình huống gì.

Trình Tư Miên, “Hấn đưa tôi đến bệnh viện, hấn là... Bạn trước kia của tôi.”

“Gi mà bạn trước kia a, hiện tại cũng là bạn a.” Lâm Loan giờ chân.

Tô Hiền Ngôn hiểu rõ, nhắc chân đi về phía Trình Tư Miên đưa tay sờ sờ cái trán của cô, “Sao lại thế này, vì sao đột nhiên té xỉu.”

Trình Tư Miên há miệng thở dốc, khó khăn ý thức được một chút ngượng ngùng, “Tôi, tôi, cái kia...”

“Hử?”

Lâm Loan vội vàng "tốt bụng" giải đáp cho Tô Hiền Ngôn, “Chú, bác sĩ nói cô ấy bị đau bụng kinh!”

Trình Tư Miên, “...”

Tô Hiền Ngôn không thấy xấu hổ, lại rất trấn tĩnh, hấn khẽ cau mày, “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Ánh mắt Trình Tư Miên có chút trốn tránh, “Có đôi khi rất nghiêm trọng.”

“Còn có thể về nhà sao.”

“Có thể, chờ chút liền trở về đi.” Trình Tư Miên ngượng ngùng nhìn hấn! Tuy rằng bình thường cô rất lớn mật, nhưng nói loại chuyện riêng tư của nữ sinh này với một người đàn ông vẫn có chút thẹn thùng!

“Trình Tư Miên, cô như vậy khẳng định đi không được, để tôi công cô xuống lầu.”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn nhìn thoáng qua Lâm Loan, Trình Tư Miên thấy vậy vội vàng xua tay, “Tôi không cần cậu công đâu.”

“Vừa rồi cũng là tôi công cô vào, cô không cần ngượng ngùng.”

Ai ngượng ngùng!

“Lâm Loan?” Tô Hiền Ngôn đi đến trước mặt hấn, “Cô ấy có tới đến là được rồi, cậu đi về trước đi.”

Dù sao Tô Hiền Ngôn cũng là người trưởng thành rồi, Lâm Loan chỉ là thiếu niên mười bảy tuổi, chiều cao hai người không chênh nhiều lắm, nhưng cổ khí chất kia lại hơn kém một vạn tám ngàn dặm. Tô Hiền Ngôn lễ phép lại lạnh nhạt mở miệng, tiểu thiếu gia ngang ngược như Lâm Loan liền yếu thế, “Tôi...”

“Sắc trời không còn sớm, quá muộn trở về ba mẹ cậu sẽ lo lắng.”

Lâm Loan nhìn Trình Tư Miên một chút, lẩm bẩm nói, “Ba mẹ tôi sẽ không lo lắng...” Ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà hấn vẫn không có biện pháp đành lui về sau một bước, “Trình Tư Miên, tôi đi về trước, lần sau đến tìm cô.”

Trình Tư Miên giật giật khóe miệng, không trả lời hấn.

Lâm Loan đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại có hai người.

Tô Hiền Ngôn đi đến bên giường ngồi xuống, “Có nói cho chú cô không.”

“A? Đừng nói đi, rất xấu hổ.” Nói xong Trình Tư Miên phát hiện trên mặt Tô Hiền dường như cười như không, cô đột nhiên phản ứng lại, việc này không nói cho chú ngược lại lại nói cho hấn, chẳng lẽ nói cho hấn liền không xấu hổ?!

“Ồi, truyền nước xong.” Trình Tư Miên chỉ chỉ bình truyền thay đổi đề tài.

Tô Hiền Ngôn cũng không nói thêm gì, ấn cái nút trên đầu giường, “Vậy để gọi hộ sĩ.”

Truyền nước xong, nghỉ ngơi một chút. Trình Tư Miên cảm thấy cả người trở lại bình thường, nhưng bụng vẫn còn khó chịu, cảm giác cả người vẫn như cũ lung lay.

“Tô Hiền Ngôn.”

“Hừ.”

“Vừa rồi anh đuổi người công thuê của tôi đi rồi.”

“Người công thuê?” Tô Hiền Ngôn nghi hoặc nhìn cô một cái.

Trình Tư Miên giật giật khóe miệng, giao hoạt nói, “Đúng vậy, chính là Lâm Loan a, hấn không phải muốn công xuống lầu sao.”

“Đừng thân cận với hấn quá.”

Trình Tư Miên vốn cũng không quen thân với hấn, nhưng cô vẫn tò mò vì sao Tô Hiền Ngôn lại nói như vậy, “Làm sao vậy.”

Tô Hiền Ngôn cũng không nói vì sao, chỉ là nhàn nhạt nhìn cô một cái, “Cô với hấn quan hệ rất tốt sao?”

“Kỳ thực, cũng không tốt lắm.”

“Sao lại không được.” Tô Hiền Ngôn nói, “Chăm chỉ học tập, đừng cùng học sinh không tốt đi cùng một chỗ.”

Trình Tư Miên ôm bụng, mím môi cười, “Tuần mệnh!”

Tô Hiền Ngôn buồn cười nhìn cô một cái, “Ừ, về nhà đi.”

“Được, vậy anh công tôi đi.” Trình Tư Miên vươn tay về phía hấn, Tô Hiền Ngôn ngược mắt nhìn cô, Trình Tư Miên bẹt bẹt miệng ủy khuất nói, “Anh đem người công thuê của tôi đuổi đi rồi, anh phải phụ trách, dù sao tôi cũng đi không được.”

Trong mắt Tô Hiền Ngôn xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nhưng vẫn không cự tuyệt, xoay người ngồi xổm xuống trước giường của cô, “Đi lên đi.”

“Ừ!” Trình Tư Miên vội vàng nằm sấp trên vai hắn, Tô Hiền Ngôn nhìn gầy teo cao cao, nhưng bà vai rất rắn chắc a...

“Được rồi?”

“Ừ.”

Tô Hiền Ngôn công Trình Tư Miên đi ra phòng bệnh, chiều cao của Trình Tư Miên thấp hơn hẳn một đoạn, hơn nữa người lại gầy, công cũng không thấy nặng bao nhiêu.

Lúc này Trình Tư Miên ngoan ngoãn dựa vào bờ vai của hắn, nhìn qua chính là học trò ngoan còn mang chút trẻ con Cái này nếu để đám bạn chơi với cô trước kia thấy, nhất định mở rộng tầm mắt. Biết qua Trình Tư Miên đều biết cô cũng không nhu thuận như vậy, lúc đó cách ăn mặc của cô, tận lực đem chính mình nguy trang thành người lớn, lại dùng gương mặt lưu manh mà hung dữ, không ai dám xem thường cô.

Trình Tư Miên hiện tại, có thể nói... Cô là một con sói nhỏ khoác da con thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đừng Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Rất hợp

Tô Hiền Ngôn công rất ổn định, từ phòng bệnh đến thang máy, lại từ thang máy đến gara.

“Tôi có nặng không?” Trình Tư Miên nhin không được hỏi, cô đến từng này tuổi, yêu nhất làm đẹp sợ nhất là bị chê mập.

“Cái thân hình này mà có thể nói nặng hả?” Tô Hiền Ngôn bật cười, “Cô nên ăn nhiều chút, thêm chút thịt.”

Cầm Trình Tư Miên dựa trên bờ vai của hắn, “Tôi mới không làm vậy, anh có biết nếu mập thật thì rất khó để giảm không.”

“Còn nhỏ tuổi đã biết giảm béo?” Tô Hiền Ngôn bình thản nói, “Cho nên cô lớn lên không cao.”

“Ai nói tôi lớn lên không cao!” Trình Tư Miên xù lông.

“Năm nay cô mười sáu tuổi, nếu không chịu cân đối dinh dưỡng thì chiều cao của cô vẫn cứ như vậy thôi.” Tô Hiền Ngôn trấn định bỏ một đao.

Trình Tư Miên ghen hờn, nói thầm, “Xuy, so với ba tôi còn quản nhiều...”

Tô Hiền Ngôn đưa tay kéo mở cửa xe, bên miệng tràn qua một tia nhàn nhạt ý cười.

Lái xe về nhà, Tô Hiền Ngôn công Trình Tư Miên đi vào.

Cầm chìa khóa mở cửa, ánh đèn trong phòng khách sáng tỏ.

Trình Tư Miên ngược mắt nhìn lại, trong phòng khách trừ bỏ Tra Dịch Quan còn có một người phụ nữ, người phụ nữ kia mặc đồ rất hở hang, yêu khí tận trời.

Tô Hiền Ngôn nhìn hai người trong phòng khách một chút, không nói một lời liền công Trình Tư Miên trên lầu.

“Ồi! Tiểu Miên Miên làm sao vậy?” Tra Dịch Quan vội vàng chạy tới xem.

Trình Tư Miên không trả lời vấn đề của hắn, giả vờ suy yếu khẽ nhủ mi đối với hắn, “Tra Dịch Quan, người phụ nữ của mình cũng mang về nhà sao.”

“Ách... Kỳ thực là cô ta muốn tới đây, tôi không thể không biết xấu hổ cự tuyệt.” Tra Dịch Quan nhỏ giọng nói, “Cô đến cùng là làm sao vậy.”

“Không...”

“Dịch Quan, cô em gái nhỏ này làm sao thế?” Người phụ nữ kia từ trên sofa đứng lên, ánh mắt có thâm ý di chuyển ở trên người Tô Hiền Ngôn với Trình Tư Miên, cuối cùng dừng lại ở trên người Tô Hiền Ngôn, ánh mắt tràn đầy kinh diễm.

Trình Tư Miên nhìn cô ta một cái, sắc mặt có chút trầm xuống, cô không thích loại phụ nữ đầy yêu khí này dùng cái loại ánh mắt tàn sát bừa bãi nhìn Tô Hiền Ngôn.

“Thân thể cô ấy có chút không thoải mái, tôi công cô ấy lên lầu.” Tô Hiền Ngôn nói.

“Ôi, được, có cần giúp gì không.” Tra Dịch Quan vội hỏi.

“Không cần.”

“Sắc mặt em gái trắng như vậy khẳng định rất không thoải mái đi, anh đẹp trai, bằng không để tôi tới chăm sóc đi, mấy người đều là bạn của Dịch Quan, vậy thì cũng là bạn của tôi nha.” Người phụ nữ kia rất không khách khí tiến đến bên cạnh Tô Hiến Ngôn.

Mùi nước hoa trên người cô ta quá nặng, Trình Tư Miên nhìn thấy Tô Hiến Ngôn khẽ cau mày.

Tay cô ta giữ lấy tay Trình Tư Miên, “Tôi đến tôi đến, đều là phụ nữ, tôi sẽ chăm sóc cẩn thận.”

“Cút ngay.”

Cô ta ngẩn ra, kinh ngạc nhìn về phía Trình Tư Miên.

Người phía sau nhìn qua giống như cô gái nhỏ mềm mại yếu, nhìn trong mắt cô ấy có thể nói hai chữ này, ngoan ngoãn lại có chút dễ gần.

Mặt Trình Tư Miên trắng bạch, tức giận nói, “Tra Dịch Quan, có thể kết giao bạn bè có mức độ vừa phải được hay không?” Ý như lời, chơi đàn bà có thể biết chọn một chút hay không?

Cô à tràn đầy yêu khí kia nhất thời không nghe hiểu rõ, chỉ ừm khua mắt nhìn Tra Dịch Quan. Tra Dịch Quan khụ một tiếng, “Ách, Ny Ny a, nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

Cô gái tên Ny Ny không vừa ý, “Không phải đã nói đến nhà anh chơi sao.”

“Ai nha, chúng ta đi ra càng có nhiều thứ để chơi không phải sao.”

Trình Tư Miên tròn trĩnh mắt.

Tô Hiến Ngôn nâng Trình Tư Miên lên một chút, mặc kệ hai người này, mang theo Trình Tư Miên chạy lên lầu.

“Dịch Quan, đây là bạn cùng phòng trong miệng anh hả, thật sự rất đẹp trai nha.” Ánh mắt Ny Ny còn trên người Tô Hiến Ngôn đang rời đi, vừa rời lần đầu nhìn thấy hần mắt cô ta liền không thể rời đi, khí chất của người đàn ông này cũng quá xuất chúng rồi.

“Thế nào, so với tôi đẹp trai hơn, hử?” Tra Dịch Quan ngả ngón ngoéo cằm của cô ta một cái.

“Làm sao có thể.” Cô ta cười duyên, “Bất quá Dịch Quan a, cô gái nhỏ vừa rồi là ai a, nơi này là nơi mấy người đàn ông các người ở, vì sao lại có một cô gái a.”

“Ai nha, việc này không quan trọng, chúng ta đi chơi.”

“Ồi ôi, sẽ không phải là bạn gái nhỏ của người bạn cùng phòng kia đi? Khẩu vị của người bạn cùng phòng kia non nớt như vậy hả.” Cô ta vui đùa nói.

Tra Dịch Quan tươi cười cứng đờ, “Cô nói cái gì.”

“Bất quá cũng chỉ là chơi đùa cô gái nhỏ kia thôi, hần cũng rất có ý tứ.” Cô ta cũng không ý thức được Tra Dịch Quan thay đổi sắc mặt, nói tiếp, “Có điều vừa rồi, hai người kia cũng có thể rất yêu nhau, không hiểu vì sao cảm thấy có chút hợp nhau...”

“Cút.”

“...”

“Cút đi.”

“Dịch, Dịch Quan.” Cô ta sững sốt, không biết người đàn ông này làm sao lại thay đổi thất thường.

“Hôm nay đại gia ta đột nhiên không có tâm tình đi chơi với cô, đi thông thả không tiễn.” Tra Dịch Quan lạnh mặt nói.

“Anh! Tra Dịch Quan!”

“Cút cút cút... Thật sự là đáng ghét.”

Cuối cùng người phụ nữ kia cũng hùng hùng hổ hổ đi rồi, Tra Dịch Quan hừ hừ, cái gì vậy, miệng không sạch sẽ, Hiến Ngôn nhà hần cùng Tiểu Miên Miên có thể bị nói xấu như vậy sao?! Còn có rất yêu? Rất hợp nhau?

Hợp cái gì mà hợp? Có bệnh mà!

Tô Hiền Ngôn đem Trình Tư Miên đặt trên giường, thay cô đắp chăn.

“Còn khó chịu không?”

“Hiện tại tốt một chút.”

“Ừ, vậy cô nghỉ ngơi trước, có vấn đề gì thì gọi tôi.”

“Ừ...”

Tô Hiền Ngôn đứng lên, xoay người muốn đi ra ngoài, đi rồi một bước cánh tay lại bị kéo lại.

Hắn cúi mắt nhìn lại, một đôi tay trắng nõn từ trong chăn đưa ra cầm chặt tay hắn.

Hắn nghiêng mắt, dường như đang hỏi nhìn về phía cô.

Trình Tư Miên cũng ngây ngẩn cả người, cô cũng không biết mình giữ chặt tay hắn để làm chi, chi là trong nháy mắt kia, có chút không muốn hắn đi mà thôi, “Không, không có việc gì.”

“Ngoan ngoãn ngủ một giấc.”

“... Được.”

Tô Hiền Ngôn đi ra ngoài, quá một hồi lâu, Trình Tư Miên mới chậm chậm rì rì từ trên giường đứng lên, cầm quần áo để tắm rửa cùng băng vệ sinh trốn vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Ngày thứ hai là cuối tuần, người trong nhà tụ họp rất đầy đủ. Giữa trưa, Tra Dịch Quan kêu để hắn trở tài, bốn người ngồi ở trên bàn ăn cùng nhau ăn cơm

“Trình Tư Miên, sao cô trông yếu ớt vậy, cuối tuần mà ngủ đến 10h mới chịu dậy.” Trình Tàn vừa ăn sùnn vừa cắn nhai đại tiểu thư không chăm chỉ này trong mắt hắn.

Trình Tư Miên đem mặt từ trong bát cơm nâng lên, “Thì bởi vì cuối tuần, cho nên con mới ngủ đến 10h.”

“Lười chết con đi, không có việc gì thì ở nhà làm làm việc nhà.” Trình Tàn nói, “Như vậy, hôm nay chén liền để con rửa sạch.”

Tra Dịch Quan phúc xuy nở nụ cười một tiếng, “Trình Tàn, cậu đây là muốn trốn tránh lao động đi, biết rõ hôm nay đến phiên cậu rửa chén...”

“Cậu nói cái gì đó, tôi là đang giáo dục cháu gái tôi, cậu đừng nói bậy.” Trình Tàn trừng mắt.

“Người chú như cậu á, chẳng khác gì cha dượng.”

Trình Tư Miên đồng ý gật gù đầu, “Chú, chú so với cha dượng chi hơn chứ không kém.”

“Hừ! Con còn hùa theo ý hắn nói ta, là ai thu lưu con, là ai...”

“Được được được, là chú là chú đều là chú, con rửa còn không được sao.” Trình Tư Miên ghét bỏ nhìn hắn một cái.

Trình Tàn hừ hừ, “Nói vậy còn xem được.”

“Không được.” Tô Hiền Ngôn thỉnh linh mở miệng, “Hôm nay cậu rửa chén đi.”

Lời này vừa nói ra, ba người còn lại đều nhìn về phía hắn. Nhất là Trình Tàn, vẻ mặt mơ màng, “A? Làm sao vậy?”

“Trình Tư Miên, hôm nay đừng đụng nước lạnh.” Tô Hiền Ngôn rất lạnh nhạt nói.

Trình Tư Miên ngẩn người, đột nhiên nhớ tới hoàn cảnh của mình, hình như là có chút không tiện, nhưng kỳ thực... Cũng chỉ là một chút mà thôi, vậy mà hắn lại còn có thể quan tâm đến cô.

“Làm sao lại như vậy.” Trình Tàn bỏ chiếc đũa xuống, “Vì sao lại không thể đụng vào nước lạnh.”

Tô Hiền Ngôn không trả lời hắn, gấp một đũa thức ăn mới nói, “Tuần này nếu có ăn cơm đều do cậu rửa chén, đừng phá hỏng quy định.”

“Chính là như vậy.” Tra Dịch Quan đồng ý nói, “Chúng ta đây chính là thay phiên nhau, Trình Tàn, đừng nghĩ được rảnh rồi.”

Trong lòng Trình Tư Miên ngọt như mật, rất nhu thuận nói, “Chú, chúng ta cũng đừng phá vỡ quy định, liền xếp tuần sau con rửa chén là được rồi.”

“Cậu, các cậu... Cảm thấy chỉ có mình ta là người xấu đi!!!”

Cũng không phải như vậy sao.

Trình Tư Miên vụng trộm nhìn Tô Hiến Ngôn một chút, trên mặt người kia mang theo nhàn nhạt tươi cười, giống như vừa rồi chỉ đang làm một chuyện rất bình thường mà thôi. Thế nhưng cô rất vui vẻ, hẳn ôn nhu với cô một chút, cô cũng cảm thấy ấm áp vui vẻ rất nhiều.

Trường học yêu cầu toàn bộ học sinh mua trang phục vận động, vì thế cần giao tiền. Trước kia việc này chỉ là chuyện nhỏ, Trình Tư Miên đương nhiên không quan tâm, bởi vì bất quá chỉ là một chút tiền mà thôi.

Nhưng hiện tại, một chút tiền mua trang phục vận động cô cũng không có.

Thời gian nghỉ trưa, Trình Tư Miên gọi điện cho Trình Tần, nói buổi chiều trường học bắt giao tiền, Trình Tần lại đang vội vàng làm việc, nên nói thẳng, “Con đến công ty chủ đi, chủ đưa tiền cho con.”

“Công ty ở đâu.”

“Gần trường học của con, con gọi xe đi, nói ev thì người ta sẽ biết.”

“A, vậy con lập tức đi.”

Trình Tư Miên cúp điện thoại liền ra cổng trường bắt xe, công ty cách trường học quả thật rất gần, hơn mười phút liền đến. Trình Tư Miên thanh toán tiền rồi đi vào đại sảnh, công ty không rất lớn, nhưng là thiết kế mặt tiền, khoa học kỹ thuật đều rất thời thượng.

“Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?.” Cô gái xinh đẹp đứng trước bàn lễ tân mỉm cười thỏa đáng hỏi.

“Tôi tìm Trình Tần.”

“Trình tổng a, cô có hẹn trước không a?”

“Không có.”

“Như vậy, không có hẹn trước thì không được nha.”

“Cô giúp tôi thông báo với hẳn, hẳn sẽ đi ra.”

Cô gái đứng trước bàn lễ tân hồ nghi nhìn nhìn cô gái nhỏ trước mắt. Nhìn qua giống như học sinh trung học, nhưng khẩu khí nói chuyện lại rất lão luyện.

Là người quen của Trình tổng sao? Trước kia chưa thấy qua bao giờ.

“Cô ngăn người làm gì?” Trình Tư Miên kỳ quái nhìn cô một cái, “Phiền toái nhanh một chút, tôi đang vội.”

Cô gái lễ tân có chút ghen hờn, vừa muốn cầm lấy điện thoại thông báo cho trợ lý thì vừa vận thấy Tô Hiến Ngôn từ ngoài cửa tiến vào, cô vội vã khẽ gạt đầu nói, “Tô tổng.”

Cô gái lễ tân nhìn thấy hẳn đối với mình cười nhẹ, sau đó ánh mắt dừng lại trên người cô học sinh nhỏ kia. Cô vội vã nói, “Tô tổng, vị tiểu thư này nói đến tìm Trình tổng.”

Trình Tư Miên quay đầu cũng thấy được Tô Hiến Ngôn, cô dựa ở phía trước bàn lễ tân, trong mắt nhiễm lên ý cười, “Tô tổng a, tôi đến tìm Trình Tần.”

Tô Hiến Ngôn đi đến phía trước cô, từ trên cao nhìn xuống. Đột nhiên nâng tay gõ gõ cái trán của cô, “Đang trong thời gian lên lớp sao lại chạy đến đây.”

Trình Tư Miên bĩu môi, “Trường học bắt giao tiền, tôi liền đến đây tìm người đòi tiền.”

Tô Hiến Ngôn hơi nhú mày, “Vi sao không gọi điện cho Trình Tần.”

“Còn chưa kịp gọi, đã bị chị gái này ngăn lại.”

Cô gái lễ tân xấu hổ cười cười, “Tô tổng, tôi...”

“Không có việc gì.” Tô Hiến Ngôn nói, “Về sau cô ấy tới thì trực tiếp cho cô ấy đi vào là được.”

“Vâng.” Cô gái lễ tân tò mò nhìn Trình Tư Miên, ai vậy a, cùng Tô tổng thân mật như vậy...

“Trình Tư Miên, cùng tôi vào đi.” Tô Hiến Ngôn nói.

Trình Tư Miên liền vội đuổi theo Tô Hiến Ngôn, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đều Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Khó chịu

Trình Tư Miên đi theo Tô Hiến Ngôn vào văn phòng, văn phòng rất lớn, lấy màu trắng làm chủ, nhìn qua ngăn gọn sạch sẽ, nhưng thiết kế cũng không thiếu thứ gì.

“Ở đây chờ một chút.” Tô Hiến Ngôn cầm mấy phần văn kiện trên bàn làm việc, đảo mắt liền muốn đi ra ngoài.

“Đợi chút, vậy đây là phòng làm việc của chú tôi sao?”

Tô Hiến Ngôn quay đầu nhìn cô, “Của tôi.”

“Oh.” Trình Tư Miên hi hi cười, “Tôi nói mà, phòng làm việc của chú tôi sao có thể sạch sẽ như vậy, rất không khoa học.”

Tô Hiến Ngôn bật cười, “Đợi lát nữa hẳn sẽ tới, tôi còn có việc, một mình cô ở đây đợi hẳn được không?”

“Được rồi, anh vội thì đi đi.”

Tô Hiến Ngôn nghe cô đáp ứng lưu loát như vậy liền đẩy cửa đi ra ngoài. Chờ Tô Hiến Ngôn đi rồi, Trình Tư Miên liền bắt đầu quan sát chung quanh, một hàng dài sách trên kệ sách, một hàng mô hình động động bên cạnh. Cuối cùng cô đặt mông ngồi trên ghế làm việc của Tô Hiến Ngôn, giả vờ nghiêm túc xem văn kiện trên bàn.

Ừ, quả nhiên có cảm giác của người thành đạt.

Bàn làm việc dựa lưng vào cửa sổ lớn sát đất, Trình Tư Miên chờ nhàm chán liền chuyển qua nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Đúng lúc này, cửa phòng có tiếng vang, cô cho rằng là Trình Tần đi lại, đang muốn xoay người chợt nghe thấy thanh âm của một người phụ nữ.

“Tô tổng của các người còn đang bận việc?”

“Đúng vậy Thái tiểu thư.”

“Ừ, vậy tôi ở đây chờ hẳn.”

“Vâng.”

“Ồi đúng rồi, gần đây hẳn đều bận như vậy sao? A Viễn, hẳn bận rộn như vậy cậu nhớ phải đốc thúc hẳn ăn cơm a.”

“Đó là việc đương nhiên, Thái tiểu thư, cô cũng thật quan tâm Tô tổng.”

“Không có biện pháp, bình thường nếu hẳn quá bận liền quên ăn cơm, không thể bớt lo.”

...

Ánh mắt Trình Tư Miên dừng ở ngoài cửa sổ, lỗ tai lại tập trung trên người hai người đang nói chuyện. Thái tiểu thư? Đây là người như thế nào? Trình Tư Miên không hiểu vì sao lại cảm thấy bức bối, cô ta quan tâm Tô Hiến Ngôn ăn hay không ăn cơm làm cái gì.

Trình Tư Miên đem ghế dựa chuyển qua đến, tiếng động không lớn, nhưng lại đem hai người vừa ngồi xuống trên sofa giật nảy mình.

“Cô, cô là...” Trợ lý a Viễn kinh ngạc nhìn Trình Tư Miên.

Mà người phụ nữ ngồi ở trên sofa kia cũng đồng dạng ngoài ý muốn. Trình Tư Miên lẳng lặng nhìn cô ấy, không thể không thừa nhận, người phụ nữ này lớn lên rất không tệ, da trắng mịn mướt, tóc ngắn lưu loát, trang phục ngăn gọn lại hào phóng, rất có khí chất.

Cô ấy từ trên sofa đi tới, có chút tò mò hỏi, “Thật là một cô bé đáng yêu, cô là ai nha, vì sao lại ở trong văn phòng của Hiến Ngôn.”

Trình Tư Miên mím môi, ánh mắt lạnh lùng, “Cô là ai.”

“Hử? Tôi à.” Nữ nhân cười cười, “Bạn của Hiến Ngôn.”

“Bạn gái?”

“A, kia cũng không phải.”

Trình Tư Miên không hiểu vì sao thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa định nói chuyện thì lại có người đẩy cửa văn phòng tiến vào.

“Trình Tàn.” Cô quay đầu nhìn thấy Trình Tàn, rất khoái trá chào hỏi.

Trình Tàn nhìn thấy cô cũng rất ngoài ý muốn, mặt cười như nở hoa, “Tâm Duyên, sao cô đã trở lại rồi, lại không nói cho chúng tôi biết.”

“Coi như cho các cậu một chút kinh hi.” Thái Tâm Duyên ôm Trình Tàn một cái.

“Kinh hi này cũng không tệ, thế nào, đi chơi một hồi có mang lễ vật gì trở về hay không?”

“Đương nhiên là có, buổi tối đi ra ngoài ăn cơm, đến lúc đó cho các cậu a.”

“Xem như cô còn có chút lương tâm, còn tưởng rằng cô chỉ đem cho Tô Hiền Ngôn.”

Thái Tâm Duyên khúc khích cười một tiếng, “Sao có thể a.”

Trình Tàn chau chau mày, lúc này mới nhìn về phía Trình Tư Miên, “Đi lại đây.”

Trình Tư Miên từ trên ghế làm việc đứng lên.

“Ôi? Cậu biết cô gái nhỏ này à.”

“Ừ, là cháu gái của tôi.”

Thái Tâm Duyên hơi hơi trừng lớn mắt, “Cậu còn có cô cháu gái lớn như vậy à.”

“Đúng vậy, nó tên Trình Tư Miên. Tư Miên, chào hỏi một tiếng, gọi dì Thái đi.”

“Khoan đã, có thể đừng gọi tôi là dì không, tôi cũng không có già như vậy!” Thái Tâm Duyên sờ sờ bả vai Trình Tư Miên, “Kêu chị là được rồi.”

“Chị? Cậu xác định, cậu nhưng là đồng lứa với tôi.” Trình Tàn vui đùa nói.

“Đồng lứa mặc kệ đồng lứa, dù sao tôi cũng không già như vậy.”

“Chắc chắn, thật không hiểu phụ nữ các cô.” Trình Tàn vỗ vỗ cái ót Trình Tư Miên, “Làm sao vậy, còn không chào hỏi.”

Trình Tư Miên nhìn nhìn Thái Tâm Duyên không chịu nói chuyện.

Trình Tàn, “Hắc con...”

“Không có việc gì không có việc gì, cậu đừng bắt buộc người ta có được không, Tư Miên a, không cần nghe hấn.”

Trình Tư Miên giật giật khóe miệng xem như là mỉm cười, sau đó quay đầu kéo kéo ống tay áo của Trình Tàn, “Chú, con còn phải nhanh chóng trở về trường học, chú đưa tiền cho con đi.”

“Đã biết đã biết.” Trình Tàn cầm mấy trăm đồng tiền trong bóp đưa cho cô, “Có đủ hay không.”

“Đủ.” Trình Tư Miên đếm tiền xong, quay đầu thấy Tô Hiền Ngôn từ ngoài cửa bước vào hấn nhìn cô, trên môi nhàn nhạt ý cười.

Tâm tình Trình Tư Miên đột nhiên lại tốt lắm, nâng tay vẫy vẫy tiền trong tay về phía hấn, biểu cảm cùng vừa rồi quả thực khác nhau một trời một vực, “Tô Hiền Ngôn, anh xem này, hôm nay chú tôi rất hào phóng, cho rất nhiều.”

Tô Hiền Ngôn đi đến gần sờ sờ đầu cô, giọng điệu lại mang theo một tia sủng nịch, “Ừ, quả thật.”

Trình Tàn tròn trừng mắt, “Trình Tư Miên, bình thường chú có keo kiệt như vậy sao?”

Trình Tư Miên nhướng mi, “Chú hỏi Tô tổng của chúng ta một chút xem thử chú có keo kiệt hay không.”

“Con...”

Thái Tâm Duyên nhìn ba người nói chuyện, ánh mắt dừng lại trên gương mặt ôn nhuận của Tô Hiền Ngôn, sau đó nhìn về phía vẻ mặt tràn đầy ý cười của Trình Tư Miên.

Gương mặt đứa trẻ hồn nhiên tinh thuần, hoàn toàn khác với bộ dáng âm trầm lạnh lùng vừa rồi đối với cô. Thái Tâm Duyên không khỏi cảm thấy có chút quái dị, vì thế cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy không có gì có thể trách.

“Hiển Ngôn, cậu làm xong việc rồi à?” Thái Tâm Duyên đi qua rất quen thuộc vỗ vỗ cánh tay Tô Hiến Ngôn.

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn gật gật đầu, “Đã trở lại rồi hà.”

“Cũng không phải như vậy sao, chuyến đi này tôi đi đến vài quốc gia, mệt muốn chết.” Thái Tâm Duyên bắt đầu nói.

Tô Hiến Ngôn cười cười, “Về nhà chưa?”

“Không, vừa trở về liền đến nơi này của các cậu.”

“Ừ.”

Hai người nói chuyện giữa, Trình Tàn nghỉ hoặc nhìn về phía Trình Tư Miên, “Sao con còn không đi, không phải nói vội vàng lên lớp sao.”

Trình Tư Miên sững sốt, lúc này mới đem ánh mắt từ trên người Thái Tâm Duyên cùng Tô Hiến Ngôn dời đi, “A, con con phải đi về đây.”

“Mấy giờ lên vào.” Tô Hiến Ngôn đột nhiên hỏi.

Trình Tư Miên, “Một giờ rưỡi.”

Tô Hiến Ngôn nhìn nhìn đồng hồ, “Một giờ rưỡi... Đã một giờ 10 phút, tôi đưa cô đi qua.”

Trình Tư Miên vui vẻ nói, “Tốt.”

“Đừng đừng đừng, muốn đưa thì để tớ đưa nó đi, Tâm Duyên cũng phải về nhà một chuyến đi, cậu đưa Tâm Duyên về đi.” Trình Tàn nói tiếp.

Nói xong Trình Tàn mới cảm thấy có một đạo ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía mình, nhìn kỹ, mới phát hiện là ánh mắt thâm trầm của cháu gái nhà mình, “Nhìn cái gì vậy, đi nhanh đi, bị muộn rồi kìa.”

Trình Tư Miên: Ông chú đáng ghét!

Trình Tư Miên bị Trình Tàn mang đi, Thái Tâm Duyên nhìn hai cái bóng lưng biến mất, lúc này mới nói, “Cậu với đứa trẻ kia có quan hệ rất tốt a.”

Tô Hiến Ngôn hơi hơi cong khóe môi, “Ừ, là một cô bé rất thú vị.”

Thái Tâm Duyên giật giật khóe miệng, “Lớn lên cũng thật đáng yêu.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn nói xong đem văn kiện trên tay bỏ xuống, quay đầu nhìn cô, “Tôi đưa cậu trở về đi.”

Thái Tâm Duyên lười nhác ngồi xuống sofa, “Tôi vừa mới đến liền muốn đuổi tôi đi rồi.”

Tô Hiến Ngôn, “Hiện tại không đi đợi lát nữa tôi có thể còn có việc bận, có thể không đưa cậu về được.”

“Thôi đi, tôi biết cậu không thích tới nhà tôi, đợi lát nữa tự tôi trở về.”

Tô Hiến Ngôn cười nhẹ, nhưng cũng không phản bác.

Trình Tàn lái xe đưa Trình Tư Miên trở về trường học, dọc theo đường đi, ngoài ý muốn Trình Tư Miên rất yên tĩnh.

Trình Tàn kinh ngạc nhìn cô vài lần, “Con làm sao vậy, rầu rĩ không vui.”

Trình Tư Miên chống cằm, trong đầu liên tục suy nghĩ về lời nói hành động vừa rồi tại văn phòng của người phụ nữ kia cùng với Tô Hiến Ngôn.

“Chú, cái người vừa rồi tên là Thái Tâm Duyên à?”

“Ừ, làm gì.”

“Không, nhìn thấy chú cùng cô ấy rất quen thuộc, cô ấy là ai vậy.”

“A, vị hôn thê của Hiến Ngôn.”

“Cái gì?!” Trình Tư Miên suýt chút nữa đã từ ghế tựa nhảy lên, cô trừng mắt, “Chưa, vị hôn thê?”

“Con ngồi cho đàng hoàng lại đi.” Trình Tàn ghét bỏ nhìn cô một cái, sau đó giải thích nói, “Trên danh nghĩa là như vậy.”

“Có ý gì.” Trình Tư Miên sững sờ hỏi. Trong đầu cô đột nhiên có chút trống rỗng, ngực ần ần đau. Chỉ là trong nháy mắt ngăn ngừa, cô cũng không biết vì sao lại khó chịu như vậy.

“Kỳ thực chú cũng không hiểu lắm về Hiền Ngôn, hấn từ lúc học đại học chỉ lo chính mình, cũng không nói chuyện trong nhà, nhưng chú xác định, sau lưng hấn cất giấu gia thế bối cảnh rất lớn.”

“Cho nên, việc này cùng vị hôn thê thì có quan hệ gì...”

“Hôn ước từ nhỏ đó, có hiểu hay không?” Trình Tần lườm cô một cái, “Hai người bọn họ hiện tại không có quan hệ gì, nói là vị hôn thê, nhưng Hiền Ngôn cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập tới, Tâm Duyên cũng không hề nói tới, đây vẫn là do Tra Dịch Quan nghe lén được. Nhưng hôn nhân của hai người việc là do trưởng bối thỏa thuận, cho nên vẫn có đi.”

“Thời đại nào rồi a.” Trình Tư Miên mạnh mẽ vỗ ghế dựa, “Còn hôn ước từ nhỏ?”

“Đưa trẻ như con thì biết cái gì, trên danh nghĩa là hai bên trưởng bối ngầm đồng ý hôn ước từ nhỏ, nhưng kỳ thực cũng là quan hệ hữu nghị về kinh tế, không xem qua phim truyền hình sao, đám hỏi của hai đại gia tộc đó?”

Trình Tư Miên cúi mắt, che giấu biểu cảm trong bóng tối, “Có thể hiện tại bọn họ cũng không có quan hệ gì, ngay cả người yêu cũng không phải đã nói lên Tô Hiền Ngôn đối với cô ấy cũng không có tình cảm.”

“Việc này chú cũng không hiểu rõ, dù sao từ năm hai chú quen biết Hiền Ngôn cùng Tâm Duyên, quan hệ của bọn họ giống như là bạn bè đi.”

“Oh.” Ánh mắt Trình Tư Miên suy tư nhìn về phía trước, “Thật tốt...”

“Cái gì?” Trình Tần không nghe rõ, “Này, con hỏi nhiều như vậy làm cái gì.”

Trình Tư Miên thả lỏng, nguyên bản bàn tay đang gặt gao nắm chặt chậm rãi nói lỏng, “Liên tò mò thôi, tùy tiện hỏi hỏi một chút.”

“Con nít thì đừng hỏi nhiều như vậy.” Trình Tần ngừng xe, “Đến, xuống xe đi.”

“... Nha.”

Đám hỏi? Làm thế nào Trình Tư Miên cũng không thể nghĩ việc như vậy lại xảy ra trên người Tô Hiền Ngôn, người như hấn, không nên có nhiều trói buộc như vậy.

Nhưng mà, nghe được hấn có khả năng đã có hôn ước, còn là do cha mẹ sắp đặt, về sau có lẽ sẽ kết hôn với Thái Tâm Duyên!

Trong lòng cô rất rối loạn!

Không không không, sẽ không, hấn không thích cô ấy làm sao có thể kết hôn với cô ấy.

“Tư Miên? Tư Miên!”

“A?”

Phó Tử Văn kỳ quái nhìn cô, “Cô sững sờ gì vậy.”

“... Không có gì.” Trình Tư Miên hữu khí vô lực nằm sấp ở trên bàn.

Phó Tử Văn hoài nghi nhìn cô vài lần, người này gần nhất không phải rất nghiêm túc học tập sao, làm sao hôm nay đều không có nghe giảng bài, “Thân thể cậu có chỗ nào không thoải mái sao.”

“Không có.”

“Vậy thì tốt.” Phó Tử Văn vỗ vỗ vai cô, “Bộ dáng có quen mà không thể yêu vậy, giống như Từ Từ vậy.”

“Từ Từ là ai.”

Phó Tử Văn không nói nên lời, cũng đã chuyển qua đây bao lâu rồi, ngay cả tên bạn học cũng không nhớ kỹ!” Bàn sau của chúng ta a...”

“Nha, tôi làm sao lại giống cô ấy.”

Phó Tử Văn nhìn nhìn chung quanh, sau đó tiến đến bên tai cô nói, “Vụng trộm nói cho cậu biết, Từ Từ thất tình, chàng trai cô ấy thích lại thích người khác.”

Thất tình?

Cho nên!

Vì sao nói giống cô nha!

Chương 11: Lễ vật

“Đã trở lại.” Trình Tư Miên vừa vào cửa liền nhìn thấy Trình Tần ngồi ở trên sofa, cô ừ một tiếng, ôm túi sách đi lên trên lầu.

“Đi đâu, trước cơm ăn đã.”

“Hôm nay con không đói bụng.” Trình Tư Miên tùy ý đáp một tiếng, không ngừng bước chân, nhưng mà đi đến cửa thang lầu lại đứng phải một người, cô cúi đầu, cho nên đứng vào liền ngã về phía sau, may mắn có một bàn tay giữ lại cánh tay của cô, vững vàng giữ lại thân thể cô đang có xu thế ngã xuống phía dưới.

Trình Tư Miên ngược mắt, đụng tới một đôi mắt đen mực, nhu hòa, thanh lãnh. Tim của cô không tiền đồ đập lệch vài nhịp, chỉ cảm thấy nơi bàn tay nắm lấy tay cô nóng cháy vài phần.

“Đi cũng không nhìn đường.” Tô Hiến Ngôn thờ ơ nói.

Trình Tư Miên mím môi, vội vàng dời đi ánh mắt trên mặt hắn.

Tô Hiến Ngôn buông cô ra, hỏi, “Sao lại không ăn cơm?”

“Tôi không đói bụng.” Nói xong, Trình Tư Miên vội vàng vòng qua người hắn chạy về phòng.

“Phanh” một tiếng, Trình Tần ở dưới lầu giật nảy mình, “Trình Tư Miên, có thể đóng cửa nhẹ một chút hay không!”

Trình Tư Miên khép chặt cửa, đương nhiên sẽ không trả lời hắn, đứng dưới cầu thang, Tô Hiến Ngôn có chút nghi hoặc nhìn cửa phòng vài lần mới đi xuống lầu.

Trình Tư Miên dựa lên cửa phòng, khuôn mặt hậu tri hậu giác nhiễm lên đỏ ửng, cô hít sâu thật nhiều lần cũng không có cách nào ổn định được, trong đầu chỉ toàn bóng dáng Tô Hiến Ngôn còn có lời nói của Phó Tử Văn buổi chiều hôm nay ở trường học.

Bộ dạng này của cậu, giống như Từ Từ bị thất tình vậy.

Thất tình...

Có yêu mới có thất tình, cô, yêu sao?

Mà đối tượng cô yêu, là Tô Hiến Ngôn?

Đêm đã khuya, Trình Tư Miên vẫn không ngủ được. Trần trọc không yên gần như sụp đổ, cô từ trên giường ngồi bật dậy, “Không phải chỉ là thích một người thôi sao! Đến mức như vậy ư!”

Phải, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua cô thông suốt, không phải chỉ là mối tình đầu thôi sao, có cái gì mà trần trọc không yên, nếu thích thì đi dành lấy, có cái gì mà Trình Tư Miên cô không chiếm được.

Vị hôn thê, vị hôn thê thì làm sao, đều do người lớn định ra, Tô Hiến Ngôn cũng không chắc đã đồng ý đâu!

Trình Tư Miên cắn giận ra khỏi phòng, muốn uống chén sữa bò ổn định định thần, Tô Hiến Ngôn, hắn là người cô định kết giao trong tương lai!

Từ trên lầu đi xuống liền nhìn thấy ánh đèn trong phòng bếp, Trình Tư Miên đến gần liền thấy một bóng dáng cao ngất, cái người ở trong đầu cô loạn chuyển vừa rồi giờ phút này đang ở trong phòng bếp đổ nước uống.

Cô nhìn nhìn rồi dừng lại bước chân.

Tô Hiến Ngôn nghe được thanh âm liền quay đầu, nhìn thấy Trình Tư Miên đứng ở cửa, hơi hơi kinh ngạc nói, “Còn chưa ngủ?”

“Tôi, tôi mất ngủ.” Nói chuyện cũng không lưu loát, vừa rồi ở trong phòng khí phách nói to thể mà vừa nhìn thấy Tô Hiến Ngôn liền tan thành mây khói, trong lòng Trình Tư Miên âm thầm phỉ nhổ chính mình, tiền đồ ở đâu rồi?

“Mất ngủ?” Tô Hiến Ngôn khẽ nhủ mày, “Gần đây áp lực học tập rất lớn sao?”

“Rất tốt, có điều hôm nay có chút đặc thù.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn mở ra tủ lạnh, “Uống chút sữa bò rồi ngủ tiếp đi.”

“Được.”

Nói xong Tô Hiền Ngôn lấy ra sữa bò chuẩn bị đun nóng, Trình Tư Miên chậm rãi đi đến bên người hắn, giống như vô tình nhìn hắn.

Đêm rất yên tĩnh, trong phòng bếp chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ, Trình Tư Miên nghiêng đầu đánh giá hắn, hắn rất cao, ít nhất trên 1m8, mà hiện tại vóc dáng nhỏ bé của cô đứng bên cạnh hắn có vẻ “Nhỏ nhắn”, nhưng mà, hiện tại không phải đang lưu hành chèn lệch chiều cao sao.

Định một tiếng, sữa bò nóng lên, Tô Hiền Ngôn lấy ra sữa bò đưa cho cô, “Uống đi.”

Trình Tư Miên vội vàng dời tầm mắt, “Nga!”

Cô nhận lấy, từng ngụm từng ngụm đem sữa bò nuốt xuống.

“Cô uống từ từ một chút.” Tô Hiền Ngôn có chút bất đắc dĩ nhìn sữa bò dính trên cằm cô chảy xuống, theo bản năng liền đưa tay ra lau lau.

Xúc cảm ấm áp từ chỗ dưới cằm truyền đến, Trình Tư Miên không kịp phản ứng, nghiêng đầu qua nhìn. Vì điều góc độ, cô nghiêng mặt, môi liền đụng phải mu bàn tay hắn.

Chỉ trong chớp mắt này, thời gian dường như yên lặng đi, Trình Tư Miên giống như bị giật điện mà nhảy ra, ly thủy tinh trên tay cũng không nắm giữ, thanh thủy rơi trên mặt đất vỡ tan sữa bò đổ trên đất.

Tô Hiền Ngôn tay mát lạnh lẹ kéo cô sang một bên, cũng may hai người đều mặc quần dài, cũng không có bị thương, chỉ là trên dép lê bị dính một ít sữa.

“Vâng, thực xin lỗi.” Trình Tư Miên ngẩng người, ngửa đầu thật có lỗi nhìn Tô Hiền Ngôn.

Tô Hiền Ngôn lôi kéo cô sang một bên, “Cẩn thận đừng giẫm phải mảnh vỡ thủy tinh.”

“Tôi không cẩn thận...”

Tô Hiền Ngôn cúi mắt nhìn cô, “Lần sau cẩn thận, lỗi mạng liễu lĩnh.”

“Nha...” Trình Tư Miên hừ hừ, còn không phải anh làm hại sao.

“Bữa mỗi làm cái gì.” Trong mắt Tô Hiền Ngôn xẹt qua chút ý cười. Hối xong, cô nữ sinh nhỏ trước mắt ngược mắt nhìn hắn, con ngươi đen bóng ngập nước, như là ngôi sao sáng giữa đêm tối, cô nhìn chăm chăm theo dõi hắn, như vậy làm cho người ta có chút trốn không được.

Tô Hiền Ngôn hơi hơi hí mắt, “Làm sao vậy?”

“Tô Hiền Ngôn, vì sao anh đối tốt với tôi như vậy?”

“...”

“Anh đối với ai cũng tốt như vậy sao?” Trình Tư Miên cũng không biết, thời điểm cô hỏi vấn đề này lại có chút dè dặt cẩn trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ở dưới ánh đèn có chút điểm đậm đáng yêu.

Tô Hiền Ngôn ngẩn người, ngón tay gõ gõ trên trán cô, “Cô lúc nào nhìn ra tôi đối với ai cũng tốt vậy?”

Trình Tư Miên nhìn hắn, lắc đầu lại gật đầu, cuối cùng vẫn là gật đầu.

Tô Hiền Ngôn nhợt nhạt cười cười, “Trở về đi ngủ đi.”

“Anh còn chưa trả lời tôi.” Trình Tư Miên quật cường nói.

Tô Hiền Ngôn nhướng mi, tựa hồ là đang cẩn thận suy xét một chút, “ừm.. Cô nhưng là người nhà của nguyên lão công ty, đương nhiên là phải có đãi ngộ.”

Trình Tư Miên chậm rãi nhú lông mày, thì ra là vì chú à?

Nếu vậy, nếu không có chú, cô căn bản cũng không quen biết hắn, hắn cũng căn bản sẽ không nói với cô một câu.

Trình Tư Miên lui ra phía sau một bước, ưỡn oai nói, “Tôi có chút buồn ngủ, đi về ngủ trước, trên đất này, có thể để ngày mai quét dọn hay không.”

“Không có việc gì, cô trở về đi ngủ đi, tôi sẽ dọn.”

Trình Tư Miên không nói chuyện, chỉ nhìn hắn một cái liền rời đi phòng bếp.

Tô Hiền Ngôn nhìn bóng dáng cô gái biến mất ở cửa thang lầu, sau đó chậm rãi nhìn về mu bàn tay, nơi đó, tựa hồ còn lưu lại xúc cảm mềm mại.

Vì sao đối tốt với cô ấy.

Tô Hiền Ngôn nghiêm túc suy nghĩ một chút, đại khái là vì có thể ở trên người cô ấy nhìn thấy một chút bóng dáng của bản thân đi.

Thứ năm, trước khi ra ngoài, Trình Tần vừa ăn bữa sáng vừa nói, “Buổi tối nhớ phải ăn xong rồi hẵng trở về, chúng ta đều không có ở nhà.”

Trong miệng Trình Tư Miên ngậm một khối bánh kẹp, “Các chú tăng ca hả?”

“Không có, là sinh nhật của Hiền Ngôn, buổi tối chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng.”

Trình Tư Miên ngẩn ra, “Sinh nhật hần?”

“Ừ. Cho nên a, con nhớ phải ăn cơm...” Nói còn chưa xong, liền thấy Trình Tư Miên vội vàng vàng ra cửa, “Ồi con đi nhanh như vậy làm chi!”

Sinh nhật, thì ra là sinh nhật hần, cô một chút cũng không biết. Nguy rồi, ngay cả quà sinh nhật cô cũng không chuẩn bị.

“Tư Miên, cậu làm gì vậy, sách cũng bị cậu vò nát.” Phó Tử Văn hỏi.

“Muối, có tiền hay không?”

“A?”

“Cho tôi mượn.”

“Cậu làm gì.”

“Đương nhiên là có việc dùng, nhanh chút nhanh chút.”

“Trên người tôi không có bao nhiêu tiền, nhưng là thè có...”

“Đi, mau đi lấy với tôi.”

“Ồi ôi ôi!” Phó Tử Văn còn chưa làm cho rõ đã bị Trình Tư Miên vội vàng kéo đến trước cây atm

Lấy tiền xong, Phó Tử Văn đem một xấp tiền mặt đưa cho Trình Tư Miên, “Cậu cần nhiều tiền như vậy làm cái gì.”

“Muối, đợi lát nữa cậu liền giúp tôi xin phép, tôi có chuyện quan trọng muốn trốn tiết, liền nói tôi bị đau bụng ở phòng y tế.”

“Không thể đi...”

“Không có việc gì, cậu tùy tiện nói, hậu quả cứ để tôi chịu trách nhiệm.” Nói xong, Trình Tư Miên liền đem tiền bỏ trong túi sách, sau đó chạy về phía rừng cây nhỏ bên cạnh.

“Tư Miên! Công trường không phải ở bên kia a.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cô một cái, đứa trẻ ngoan a, công trường lúc này làm sao có thể ra đi, đương nhiên là phải leo! Ai, nói thật ra đã thật lâu cô không làm như vậy, nhưng mà nếu không sớm chạy ra ngoài thì sẽ không kịp mua quà cho Tô Hiền Ngôn.

“Ồi.” Từ trên cây nhảy xuống, Trình Tư Miên suýt chút nữa liền ngã nhào, quả nhiên là thật lâu không làm chuyện xấu, có chút mới lạ.

Đứng dậy vỗ vỗ lòng bàn tay, xoay người đi tìm túi sách, “Túi sách đâu rồi?”

Rõ ràng vừa rồi ở đây, vì sao lại không thấy.

“Ở đây.” Ngay lúc Trình Tư Miên tìm trên đất, một giọng nam từ phía trước truyền đến, Trình Tư Miên ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy Lâm Loan đang cầm túi sách của cô, vô lại dựa vào tường.

“Sao cậu lại ở đây.”

Lâm Loan nhấc chân đi về phía cô, “Trình Tư Miên a, xem ra cậu vẫn giống lúc trước, leo tường vẫn rất lưu loát.”

Trình Tư Miên cho hần một cái xem thường, “Đưa túi sách cho ta.”

“Ồi cậu đi đâu a, tôi với cậu cùng đi.” Lâm Loan hưng trí bừng bừng nói, “Kỳ thực vừa rồi tôi đang định trèo tường tìm cậu, không nghĩ tới chúng ta có duyên phận như vậy, cậu liền trực tiếp leo ra đây.”

“Cậu tìm tôi làm chi.” Trình Tư Miên nhanh chóng cầm lấy túi sách của mình, “Tôi đã nói rồi, hiện tại tôi không có tâm tư chơi với mấy người, hiện tại chị là học sinh tốt.”

“A, học sinh ngoan vậy mà trong thời gian lên lớp lại leo tường trốn học?”

“Cút đi cút đi.” Trình Tư Miên vô tâm để ý tới hắn, chạy đến đường lớn liền bắt đầu đón xe.

“Cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi.” Lâm Loan nói.

Trình Tư Miên không để ý hắn, nhưng mà đợi nửa ngày cũng không có gặp xe đi lại, di động của cô cũng không thể gọi xe.

Thời gian cấp bách, cô nhìn Lâm Loan một chút, liền đem túi sách ném tới trong lòng hắn, “Đi tới quảng trường xx.”

Lâm Loan liền phát hoảng, phản ứng lại liền vội vàng tràn ngập phấn khởi gọi điện thoại kêu tài xế đem xe chạy lại.

Quảng trường xx.

“Ồi, cậu đến nơi này, muốn ăn cơm hay là mua sắm?”

“Mua đồ vật.” Trình Tư Miên cầm lại túi sách, “Cảm ơn xe của cậu, tiếp theo tôi đi, cậu đi trước đi.”

Nhưng mà Lâm đại thiếu gia của chúng ta căn bản không nghe, “Mua đồ vật a, cậu trốn học như vậy đi ra ngoài mua đồ cũng là lần đầu, mua cái gì, tôi tư vấn cho?”

“Không...” Trình Tư Miên khựng lại, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lâm Loan. Lâm Loan cấp ba, cao trên 1m8, thân hình cũng có chút tương tự với Tô Hiến Ngôn.

“Đi đi, cậu theo tôi một chút.”

Lâm Loan ngẩn người, không nghĩ tới Trình Tư Miên đáp ứng rồi, “Được được, cậu mua đồ vật tôi thanh toán, hôm nay anh đây mời cậu.”

“Biết Lâm thiếu gia cậu có tiền rồi.” Trình Tư Miên liếc xéo hắn một cái, đột nhiên thân nhiên nói, “Nhưng là đồ vật này, tôi muốn tự mình mua.”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Sinh nhật

Ở trong cửa hàng đi dạo hơn nửa vòng, cũng để Lâm Loan giúp đỡ thử y phục, nhưng một là rất đắt cô mua không nổi, hoặc là chính cô không vừa mắt cảm thấy không hợp với Tô Hiến Ngôn, dù sao đôi tới đôi lui cũng không mua được một cái vừa lòng.

“Trình Tư Miên, cậu để tôi hết thử áo somi lại thử áo khoác, đây là mua lễ vật cho nam?” Lâm Loan hừ hừ nói, “Là ai vậy?”

“Cậu chỉ cần để ý thử là được, nói nhiều như vậy làm gì.”

“Nam sinh trong trường? Bên ngoài? Đến cùng là trường nào?” Lâm Loan lải nhải ở bên cạnh hỏi, Trình Tư Miên một lòng một dạ muốn tìm lễ vật, căn bản sẽ không để ý hắn.

Đột nhiên, cô dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ bán hàng lưu niệm, ánh mắt sáng ngời nhìn cái gì đó trong tủ quầy.

“Như thế nào?”

Trình Tư Miên cong môi, “Tôi biết tôi muốn mua cái gì rồi.”

Màn đêm buông xuống, đem Lâm Loan “Dỗ” đi, sau đó cô gọi cho Tra Dịch Quan.

“Nghe nói đêm nay mấy anh đều không trở về.”

“Đúng vậy, hôm nay là sinh nhật Hiến Ngôn.” Bên Tra Dịch Quan rất âm ỉ, hắn cơ hồ là gào thét để nói chuyện, “Tiểu Miên Miên, cô đã ăn tối chưa.”

“Tôi, còn chưa có ăn.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút nói, “Các anh đang ở đâu.”

“Cầu lạc bộ Gia Cường a, cô chưa ăn cơm thì liên qua đây ăn đi.” Tra Dịch Quan nói xong liền nhớ tới một chuyện, lại vội hỏi, “Ôi ôi, Trình Tần nói cô còn chưa trưởng thành liên không thể tới, Tiểu Miên Miên, nếu không cô ở nhà chờ tôi mang về...”

“Đồ đồ đồ...”

“Tiểu Miên Miên?” Tra Dịch Quan nhìn nhìn di động, tắt máy?

Trình Tư Miên biết Trình Tần sẽ không để cô đi, cho nên thừa dịp Tra Dịch Quan lái nhai liền cúp điện thoại, cô bắt một chiếc xe taxi, đi thẳng đến nơi.

Quả nhiên, Trình Tư Miên vừa muốn vào cửa liền bị ngăn lại.

“Cô gái nhỏ, vị thành niên không thể vào.” Phục vụ sinh đứng trước cửa nhỏ giọng nói.

“Anh nơi nào nhìn ra tôi vị thành niên.” Trình Tư Miên nhử mị, dùng sức đem váy đồng phục nâng lên, hai cái rõ ràng. Chân lộ ra càng nhiều, “Nhìn thấy không, có ý trang điểm như vậy, cái này gọi là chế phục dụ hoặc.”

Phục vụ sinh khó xử, cô gái nhỏ trước mắt quả thật đầy khí thế, nhưng mà khuôn mặt kia, rõ ràng chính là học sinh trung học nha.

“Đừng nhiều lời, bọn người Trình Tần ở phòng bao nào.”

Người phục vụ vốn nghĩ làm sao để đuổi người này đi, nhưng vừa nghe cô nói tên Trình Tần, lập tức ân cần hỏi, “Ngài là nói người bên cạnh Tô tổng sao?”

Trình Tư Miên nhìn hần một cái, phản ứng khác biệt lớn như vậy?

“Ừ, Tô Hiến Ngôn, tôi tìm đến hần.”

Phục vụ sinh lại đánh giá cô vài lần, sau đó cùng người bên cạnh nói cái gì đó, liền cười nói, “Ngài chờ.”

Trình Tư Miên đợi vài phút, cuối cùng nhìn thấy một bóng dáng quen mắt đi ra.

Tra Dịch Quan nhìn thấy cô nhất thời chạy vội mà đến, “Tiểu Miên Miên, cô thật sự đến.”

“Không phải anh kêu tôi đến ăn cơm sao.”

“Ôi, tôi còn chưa nói xong cô liền cúp điện thoại.”

“Tôi mặc kệ.” Trình Tư Miên đem áo khoác đồng phục vắt lên tay hần, “Tôi đói bụng, muốn ăn cơm.”

“Được được được, ôi, đợi lát nữa đừng với chú cô là tôi chỉ chỗ cho cô.”

Trình Tư Miên cười nhạo một tiếng, “Không là anh thì là ai.”

Tra Dịch Quan, “...”

Tra Dịch Quan dẫn Trình Tư Miên đi qua hành lang dài đến trước một cái phòng bao. Vừa đẩy cửa ra, Trình Tư Miên liền nhìn thấy Tô Hiến Ngôn ngồi ở bên cạnh sofa. Thật nhiều người ở, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cô liền nhìn thấy hần.

Phòng bao rất lớn, ngọn đèn mờ mờ bên trong chiếu vào trên người hần, tay phải Tô Hiến Ngôn cầm một cốc rượu đỏ có chân dài, tay trái tùy ý khoát lên trên sofa, từng chút từng chút gõ gõ.

Hần hơi hơi híp mắt, cả người lười nhác mà... Tà mị. Lúc này rất khác lúc hần bình thường, Trình Tư Miên giật mình liền quên cử động, hần cho cô cảm giác, cho tới bây giờ đều là ôn hòa tự giữ, thành thực ổn trọng... Giờ phút này, khi Trình Tư Miên nhìn thấy mặt kinh tâm động phách này của hần, ngực lại không chế không được co rút nhanh, đó là, tim đập thình thịch.

“Ôi? Tra Dịch Quan, đây là tình huống gì, mang theo em gái nhỏ lại đây.” Một người đàn ông đã đi tới, lên lên xuống xuống đánh giá Trình Tư Miên một chút, “ĐM, đây rõ ràng là còn chưa trưởng thành a, Tra Dịch Quan, cậu, cậu thật cảm thú a.”

Tra Dịch Quan lết một cái xem thường, một quyền đánh vào người nọ, “Cậu đó tích chút khẩu đức.”

Người kia không rõ ý tứ nhìn cô, sau đó khom lưng nhìn Trình Tư Miên, cười nói, “Em gái, em có quan hệ gì với Tra Dịch Quan nha.”

Mùi rượu nồng nặc, Trình Tư Miên ghét bỏ lui một bước, “Không quan hệ.”

“Nga? Không quan hệ... Ôi.” Người kia bị người phía sau kéo một cái, nháy mắt kéo ra khoảng cách với Trình Tư Miên, hần quay đầu nhìn lại, vừa định mắng một câu ai không có mắt như vậy, lại nhìn đến là chủ tiệc Tô Hiến Ngôn, vì thế yên lặng không nói nên lời.

Nhưng mà càng làm cho hần kinh ngạc là, Tô Hiến Ngôn thế nhưng đi về phía cô gái kia, bộ dáng dường như rất quen thuộc.

“Sao lại đến đây.” Trong mắt Tô Hiền Ngôn không còn trấn tĩnh như ngày thường, có chút u ám bất định.

Trình Tư Miên nhướn miệng cười, “Không phải là sinh nhật anh sao, tôi sao có thể không tới.”

Tô Hiền Ngôn cong môi, “Vốn định mang một cái bánh ngọt trở về cho cô, xem ra hiện tại có thể trực tiếp ăn.”

Mắt Trình Tư Miên sáng ngời, “Là thật sao, tôi đang rất đói.”

Tô Hiền Ngôn vỗ vỗ cái ót của cô, “Đi lại đi.”

“Ừ.”

“Ồi, Hiền Ngôn, cậu cũng quen biết cô bé này à.” Người đàn ông vừa rồi tò mò hỏi.

“Ừ, là cháu gái của Trình Tần.”

“Nga!! Cô ấy chính là cháu gái của Trình Tần hả.” Người kia gật gật đầu, “Tôi nói mà, cậu làm sao lại quen biết một cô bé như vậy.”

Tô Hiền Ngôn mang theo Trình Tư Miên ngồi xuống bên cạnh mình, “Ăn trước chút đồ nóng rồi lại ăn bánh ngọt đi.”

“Được.” Ánh mắt Trình Tư Miên nhìn chung quanh một vòng, phòng bao rất lớn, cả trai lẫn gái đều có, nhưng phần lớn cô đều không biết.

“Có cần gọi chú cô lại không?”

“A? Cái gì?” Bên cạnh có người rống to ca hát, high không chịu được, Trình Tư Miên nhất thời cũng không nghe được Tô Hiền Ngôn nói cái gì, chỉ có thể đem đầu nghiêng về phía hấn, “Tôi nghe không rõ.”

Cô dựa vào rất gần, Tô Hiền Ngôn cơ hồ đều có thể ngửi được mùi sữa tắm trên người cô, hấn dừng một chút, hành vi không để người khác nhận ra lui về phía sau một chút, sau đó nói to, “Không có việc gì, chú cô uống nhiều, xem chừng cũng không quan tâm cô được.”

Lần này Trình Tư Miên nghe rõ, nhìn nhìn Trình Tần ca hát thật sự khó nghe nhưng vẫn kiên trì không ngừng ca hát, “Quả thật uống rất nhiều, Tô Hiền Ngôn, vậy anh cũng uống nhiều sao.”

Tô Hiền Ngôn cúi mắt nhìn cô, “Cô cảm thấy sao.”

Trình Tư Miên hơi hơi ngưng mắt, trên người hấn cũng có mùi rượu, nhưng là so với sự nồng đậm vừa rồi của người khác, hấn lại làm cô cảm thấy là rượu đồ thuần hương, nhân nhậ, làm cho người ta có chút say ý.

Đổi đãi khác biệt, đây đại khái chính là, tình nhân trong mắt hóa tây thi đi.

“Cô cười cái gì.” Tô Hiền Ngôn bỏ ly rượu xuống, có chút lười nhác tựa vào trên sofa.

Lúc này Trình Tư Miên mới phát giác chính mình nghĩ đến hai chữ “Tình nhân” liền nhin không được nở nụ cười..

“A, tôi không có cười cái gì, chính là cảm thấy, anh dù say hay không say, đều giống nhau, đẹp trai chết người.”

Tô Hiền Ngôn ngốc lảng, lập tức nhặt nhẹo cười, “Miệng cô nhóc cô thật ngọt.”

“Ai là cô nhóc, ta không có nhỏ!” Trình Tư Miên không phục ưỡn ngực.

Tô Hiền Ngôn cong cong khóe miệng, bị bộ dáng giả vờ tức giận của cô chọc cười. Nhưng mà ở trong mắt Trình Tư Miên chính là trần trụi cười nhạo cô! Có ý tứ gì? Cô nhỏ thật sao? Cô còn có thể lớn được không!

“Không cho cười! Việc này rất buồn cười sao? Có gì mà cười.”

Ý cười Tô Hiền Ngôn càng sâu, không biết là do tác dụng của rượu hay do hôm nay hấn tâm tình tốt, tóm lại hấn nhìn thấy bộ dáng Trình Tư Miên tức giận thờ phỉ phỉ thấy rất muốn đùa, đặc biệt làm người ta vui vẻ.

Vì thế hấn duỗi tay nắm lấy gương mặt cô, “Miệng nhu cao như vậy, cái mũi như heo con vậy.”

Trình Tư Miên trừng mắt, hấn đang ngắm người? Tô Hiền Ngôn nhả nhặn thế nhưng nói cô là heo!!

“Buông tay, anh mới là heo.” Trình Tư Miên kéo hấn ra, tức giận hò hét đi cắt bánh ngọt ăn, “Nể tình hôm nay là sinh nhật anh, tôi liền không trách anh mắng chửi người.”

Tô Hiền Ngôn vỗ vỗ đầu cô, “Nha, tôi đây cảm ơn cô.”

Trình Tư Miên liết xéo hần một cái, “Đại thọ tinh không cần khách khí.”

Trong phòng huyền ảo, mọi người nên ăn nên uống uống, vừa đùa giỡn thành một đoàn. Thái Tâm Duyên vốn cùng bọn người Trình Tần ở bên kia vừa hát vừa nhảy, sau đó phát hiện liên tục không thấy Tô Hiến Ngôn liền quay đầu đi tìm bóng dáng hần.

Sau đó cô liền thấy được hình ảnh kia. Một bên góc, một nam một nữ ngồi cùng nhau, cô gái hưng trí bùng bùng ăn bánh ngọt, thường thường quay đầu cùng chàng trai kia cười đùa hai câu, mà chàng trai dựa ở trên sofa, ánh mắt dừng ở trên người cô gái kia vậy mà ngoài ý muốn có chút ôn nhu sùng nịch.

Thái Tâm Duyên sùng sốt, một loại cảm giác khác thường dưới đáy lòng bốc lên, nhưng việc này cũng quá vớ vẩn, cô lắc đầu, cười đi về phía bọn họ.

“Hiển Ngôn.” Thái Tâm Duyên ngồi xuống bên cạnh hần, “Hôm nay cậu là nhân vật chính, trốn ở trong góc như vậy là không được a.”

Tô Hiến Ngôn cười yếu ớt, “Các cậu uống rượu quá lợi hại, tôi chỉ có thể trốn.”

“Đại thọ tinh không uống thì ai uống nha.” Thái Tâm Duyên nhìn về phía Trình Tư Miên, “Cậu không thể dùng Tư Miên làm lá chắn, cậu phải uống, phải không Tư Miên.”

Trình Tư Miên cắn bánh ngọt, không yên lòng gật gật đầu.

“Đi qua đi, cậu mà không đi đợi lát nữa bọn họ đều giết qua đây.”

Tô Hiến Ngôn có chút bất đắc dĩ, “Được, đi thôi.” Nói xong, Tô Hiến Ngôn nói với Trình Tư Miên, “Đừng ăn quá nhiều bánh ngọt.”

Trình Tư Miên gật gật đầu.

Thái Tâm Duyên có chút đăm chiêu nhìn cô một cái, sau đó cùng Tô Hiến Ngôn đi về phía đám người kia.

Ăn no, Trình Tư Miên liền suy nghĩ khi nào thì đem lễ vật tặng Tô Hiến Ngôn. Trước đó đã nghĩ trực tiếp đưa cho hần, nhưng đến đây rồi, nhìn thấy nhiều người như vậy cô lại không muốn đưa.

“Em gái, đến, có muốn uống một chén.” Đang nghĩ, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một người, xem bộ dáng vừa rồi của bọn hần, người này cũng là bạn thân của Tô Hiến Ngôn.

Trình Tư Miên nhìn thoáng qua ly rượu, không nói chuyện.

“Chắc, tôi nói cháu gái Trình Tần lớn lên rất xinh đẹp.” Người đàn ông kia nâng cốc đưa cho cô, “Không có việc gì em uống đi, tôi sẽ không nói cho chú của em đâu.”

Trình Tư Miên không phải chưa từng uống rượu, lúc trước có chạm qua, nhưng là cô không thích mùi vị như vậy, cho nên sau này liền không uống qua, hiện tại nhìn thấy mọi người đều uống vui vẻ như vậy, vả lại đây là sinh nhật Tô Hiến Ngôn, vì thế cô liền tiếp nhận ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hần Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hôn trộm

“Ôi, ném thử này, vị hoa quả, rượu rất nhẹ, đừng sợ.” Người nọ cười nói.

Trình Tư Miên nghe nghe, “Quả mâm xôi?”

“Ừ, bọn họ nói đây là đặc sản nha.”

Trình Tư Miên chau chau mày, có chút hứng thú, cô chưa từng uống qua rượu vị mâm xôi.

Nhưng khi cô vừa lấy đến bên miệng muốn uống, cổ tay đột nhiên bị vướng vàng giữ chặt, Trình Tư Miên liền phát hoảng, từ bàn tay giữ chặt tay cô nhìn về phía người tới.

Ngược sáng, con ngươi Tô Hiến Ngôn lại đặc biệt sáng, hần ngưng mắt nhìn cô, trầm giọng nói, “Ai cho cô uống rượu.”

Trình Tư Miên cười gượng, có cảm giác bị bắt tại trận, “Tôi, tôi chỉ muốn thử một chút.”

“Bỏ xuống.”

Trình Tư Miên méo méo miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn buông cốc xuống. Người bạn vừa mới đưa rượu cho cô cười nói, “Hiển Ngôn, rượu này độ cồn rất thấp, không có việc gì!”

Vừa dứt lời, đã bị Tô Hiển Ngôn luôn luôn ôn nhuận nhìn chăm chăm một cái, không tiếng động chỉ trích, người nọ ngẩn người, vội chạy khỏi hiện trường, đây rốt cuộc là cháu gái của Trình Tần hay là cháu gái hần a?

Trình Tư Miên xem người kia chạy trốn bay nhanh nhất thời có loại cảm giác bị lừa gạt, sớm biết như vậy liền không cần tò mò!

Cô nhìn Tô Hiển Ngôn một chút, lòng mảy mẩn lại, tay phải nhẹ nhu nhu huyết thái dương, hiển nhiên là uống có chút nhiều.

“Anh không sao chứ.”

“Ừ.” Tô Hiển Ngôn đáp một tiếng, ánh mắt rơi xuống trên mặt cô, “Vị thành niên không thể uống rượu, cái này giáo viên không dạy cô sao?”

Trình Tư Miên, “Giáo viên khi nào thì dạy cái này.”

Tô Hiển Ngôn dừng một chút, “Còn cái lại.”

“Không phải...” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút nói, “Còn không phải nể mặt sinh nhật anh a, mọi người đều uống, tôi đây cũng uống một cái.”

Tô Hiển Ngôn gõ gõ đầu cô, “Ăn bánh ngọt của cô là tốt rồi.”

Trình Tư Miên che đầu, giận mà không dám nói gì!

“Lại đến a, tôi không uống thì tôi không phải họ Trình!”

“Được được được, uống tiếp đi uống tiếp đi!”

“Đờ một chút đờ một chút!”

“Lại đến một chén!”

Mọi người đều uống nhiều, nhưng trình độ có khác, khoa trương nhất liền là Trình Tần cùng Tra Dịch Quan.

Trình Tư Miên ngồi ở sofa nhìn Trình Tần mượn rượu làm càn, còn có Tra Dịch Quan, hai người xoay mấy người ngồi bên cạnh một muốn chết rồi. Trình Tư Miên lắc đầu, chăm chú nhìn Tô Hiển Ngôn ngồi bên cạnh, ừ... May là hần không có tật xấu khi say.

“Hiển Ngôn, cậu còn có thể đi không?” Thái Tâm Duyên đi tới nói.

Tô Hiển Ngôn gật gật đầu, từ trên sofa đứng lên, nhìn qua rất bình thường, nhưng Trình Tư Miên vẫn nhìn thấy hần hơi choáng váng, lòng cô căng thẳng, vội vàng đứng lên đỡ hần.

Tô Hiển Ngôn khẳng định là uống nhiều, bằng không bình thường hần sẽ không tự giác đem toàn bộ sức nặng đặt trên người Trình Tư Miên như vậy, một cô gái nhỏ nhỏ, trực tiếp bị đặt ở bên cạnh làm gãy chống.

“Tư Miên, ta đỡ đi.” Thái Tâm Duyên nói.

Trình Tư Miên nhìn cô một cái, không chút do dự nâng tay ôm lấy thắt lưng Tô Hiển Ngôn, “Không có gì tôi có thể, tôi đến dìu hần về nhà là được.”

Thái Tâm Duyên khựng lại một chút, ánh mắt ờ xẹt qua trên tay cô, cô ấy vừa muốn nói gì đó đột nhiên bị người phía sau gọi lại, “Tâm Duyên, cậu giúp giúp tôi một mình tôi trị không được, tiểu tử Trình Tần này.”

“Nga được.” Thái Tâm Duyên lên tiếng, sau đó nói với Trình Tư Miên, “Đi ra cửa đi, kêu xe.”

Trình Tư Miên gật gật đầu.

Thái Tâm Duyên cong cong khoe miệng, đáy mắt có một chút chán chờ.

Trình Tần được Thái Tâm Duyên cùng một người khác nâng đi ra ngoài, phòng bao nhất thời yên tĩnh lại.

“Anh có thể đứng được không?” Trình Tư Miên ngửa đầu hỏi. Con người Tô Hiển Ngôn rất sáng, nhưng Trình Tư Miên cảm giác có chút... Ân, trống rỗng.

“Có thể.”

“Có thể?” Trình Tư Miên buồn cười nói, “Nhưng tôi cảm thấy tôi mà buông tay anh liền ngã.”

Tô Hiển Ngôn hơi hơi nhắm mắt, khom lưng dựa sát vào cô, “Cô nói cái gì?”

Trình Tư Miên sững sốt, vì vậy tư thế liền là hấn khoát lên trên vai cô, cô ôm lấy thắt lưng hấn, vốn cũng đã có chút thân mật, hiện tại hấn cúi gập thắt lưng, cả người cô liền bị bao phủ ở trong lòng hấn.

Trình Tư Miên xiết chặt quần áo hấn, ngọn đèn u ám, mùi rượu nồng hậu, mỹ nhân trong ngực a...

Cô hít sâu mấy hơi, nhỏ giọng hỏi, “Tô Hiến Ngôn, ngày hôm sau anh có thể nhớ được chuyện phát sinh sau khi uống say không?”

“Hử?”

“Tôi...”

Trình Tư Miên không biết vì sao mình lại muốn hỏi như vậy, có lẽ cô cảm thấy chính mình nên làm chút gì đó, mọi người đều diu mấy con ma men đi ra ngoài, phía sau chỉ còn lại cô cô đơn độc đờ Tô Hiến Ngôn.

Cô ngửa đầu nhìn hấn, ánh mắt hấn nửa mê nửa tỉnh. Cô gặp qua không ít người, nhưng lại không thể dời đi ánh mắt trên người hấn.

Ngay lúc hai người đang giằng co, cửa phòng bao lại bị đẩy ra.

“Em gái! Đừng làm chi ở đó, đi thôi đi thôi.” Người bạn kia đưa Trình Tần trở về liền quay lại, “Tôi đến tôi đến, tay chân em nhỏ như vậy đỡ không nổi người này.”

Nói xong, hấn liền trực tiếp đỡ Tô Hiến Ngôn đi ra ngoài cửa.

Trình Tư Miên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng có chút thất lạc lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng ba người này đều bị an toàn đưa trở về nhà. Đem người uống say đều đặt trên giường xong, một vài người không uống nhiều mới chuẩn bị rời khỏi.

“Em gái nhỏ, cũng không còn sớm, em cũng có thể ngủ đi, chú em với Tra Dịch Quan chỉ cần đã ngủ thì sẽ không làm ồn ã, đừng lo lắng.”

“Vâng.”

Vài người đi rồi, Thái Tâm Duyên đi tới cửa, quay đầu nói, “Tư Miên, Hiến Ngôn có vấn đề gì, gọi điện thoại cho chị.”

Trình Tư Miên cong môi, trên mặt mang theo hồn nhiên ý cười, “Hôm nay chị cũng uống không ít, trở về đi ngủ đi, làm sao còn có thể làm phiền chị nữa.”

Thái Tâm Duyên thu lại ánh mắt, gật gật đầu liền đi theo mấy người khác ra ngoài. Trong lòng cô có cảm giác kỳ quái lại phiền muộn, cô tổng cảm thấy, Trình Tư Miên đối với cô dường như có chút địch ý, cái loại địch ý này, có phải chăng là sự phản nghịch của trẻ mới lớn...

Người đều đi hết, mấy con ma men cũng đều đã nằm ở trên giường lớn phòng mình. Trình Tư Miên đi lên thang lầu, dừng lại trước cửa phòng Tô Hiến Ngôn.

Cửa không có khóa, cô trực tiếp đẩy đi vào.

“Tô Hiến Ngôn?” Không có người trả lời cô, cô đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xổm ở một bên.

Hấn tựa hồ đã nặng nề đi ngủ, lông mi khẽ lay, môi mím thành độ cong mê người. Trình Tư Miên ngồi ở bên cạnh, một bàn tay chống cằm, lẩm bầm, “Làm sao mà lớn lên lại đẹp mắt như vậy chứ.”

Ngồi lâu, Trình Tư Miên chân cũng có chút đã tê rần, vì thế kéo một cái ghế ở bên giường ngồi, sau đó nhẹ giọng nói, “Không biết vì sao, lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh liền cảm thấy nhìn rất thuận mắt.”

Nói xong cô chém đinh chặt sắt nói, “Tôi thề, không phải bởi vì anh đẹp trai, chỉ là cảm thấy... Nhìn rất thân thiết. Lần đầu tiên gặp mặt anh liền nấu đồ ăn cho tôi ăn, khẳng định là người rất tốt.”

Trong phòng chỉ mở đèn giường, ngọn đèn mờ nhạt, ôn nhu lại tốt đẹp. Trình Tư Miên đưa tay giữ chặt tay hấn đặt ở bên ngoài, tựa đầu nhẹ nhàng tựa vào chân bông, giồng động vật nhỏ gắt gao dựa vào nơi ấm áp.

Trong phòng yên tĩnh chỉ có giọng cô lẩm bầm rất nhỏ, nàng nói, “Không có người đối tốt với tôi như vậy, không có người quan tâm tôi ăn hay chưa ăn, không có người quan tâm tôi có bị thương hay không, càng không có người để ý tôi học tập được hay không được... Tô Hiến Ngôn, anh là người tốt nhất tôi từng thấy.”

“Ba mẹ tôi đều không cần tôi, trước kia tôi kết giao rất nhiều bạn bè không đáng tin cậy, ta nhà tan sản, bọn họ liền đều không để ý đến tôi. Không đúng... Có một vài người vẫn tương đối ngoại lệ, chính là người lần trước ở trong phòng bệnh, Lâm Loan. Ai, không đề cập tới hấn, anh đã nói không cần thân cận với hấn quá.”

Hắn ngủ yên tĩnh như vậy, giống như là đang nghiêm túc lắng nghe cô nói chuyện, Trình Tư Miên nói xong liền cảm thấy chính mình có chút đáng thương, cô rõ ràng nên quen rồi, nhưng là hiện tại cảm thấy có chút ủy khuất.

“Thật khổ sở, làm sao bây giờ.” Trình Tư Miên vươn tay đụng đụng gương mặt hắn, trắng lại có chút bóng loáng, so với làn da cô còn tốt hơn, cô có chút ưỡ oải chà xát mặt hắn, ánh mắt đột nhiên tạm dừng trên môi hắn.

Sắc môi nhàn nhạt, tốt đẹp độ cong... ý niệm chợt lóe ở phòng bao của Trình Tư Miên lại xông ra, trong phòng không có người quấy rầy như vậy, cảm giác này tựa hồ lại bị phóng đại vài lần.

Cô nhanh chóng buông tay hắn ra, từ trên ghế tựa đứng lên, quay người liền muốn ra ngoài. Nhưng vừa đi một bước lại muốn, hiện tại Trình Tư Miên cô là đang làm sao vậy, thẹn thùng? Còn có căn bản không có can đảm?

Làm sao có thể không có can đảm

Trong lòng Trình Tư Miên xem thường mình một chút, sau đó quay người lại nhìn hắn, dù sao hắn sớm hay muộn cũng là của cô, hết thấy chỉ là vấn đề thời gian, cho nên, hôn một cái cũng không có gì đi.

Chậm rãi tới gần, trong lòng không tự giác khẩn trương, cô tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập như trống của mình.

Nhẹ nhàng đụng chạm, cô không dám lưu lại, cho nên chỉ dám trong thoáng chốc.

Nhưng xúc cảm ấm áp non mềm lại bỗng chốc đánh vào đầu của cô, đây là lần đầu tiên cô hôn người khác, còn trong hoàn cảnh người ta mê man bất tỉnh.

Trình Tư Miên mặt đỏ bừng, “Tôi thẹn thùng cái gì, phản rồi, dù sao anh cũng không biết.”

Trình Tư Miên bình tĩnh một lát, từ trong túi lấy ra lễ vật đêm nay liên tục muốn đưa cho hắn. Cô kéo tay hắn qua, mang vòng tay trong cái hộp nhỏ mang vào tay hắn, vòng tay này là một đôi, còn có một cái ở chỗ cô...

“Sinh nhật vui vẻ, Tô Hiến Ngôn.”

Nói xong, Trình Tư Miên đi ra phòng.

Mà cô không biết là, giấy sau khi cô ra khỏi phòng, người trên giường lại mở mắt.

Ánh mắt có men say giờ phút này có chút thanh tỉnh, hắn nhìn nhìn cửa phòng đã khép chặt, sau đó nâng tay nhìn về phía vòng tay màu đen trên cổ tay, giữa vòng tay có khóa hạt châu bằng bạc, mặt trên có một chữ s rất mờ.

Tô Hiến Ngôn buông tay, giấu đi ánh sáng trong mắt, từ lúc cô tựa đầu vào ngực hắn, hắn cũng đã có ý thức, chỉ là cảm thấy đầu rất choáng váng, không nói gì thôi.

Ngày thứ hai, Trình Tàn đầu đầu muốn nổ tung từ trên giường ngồi dậy.

Hắn rửa mặt chải đầu xong đi đến phòng khách nhìn thấy Trình Tư Miên từ trong phòng bếp bưng một nồi đồ ăn đi ra, hắn nhìn thoáng qua, “Đây là cái gì vậy.”

“Canh tinh rượu.” Trình Tư Miên đem nồi phóng tới trên bàn.

Trình Tàn không thể tin nổi như ong mị, “Con nấu?”

“Đúng vậy, con lên mạng xem, cũng rất đơn giản.”

Trình Tàn hồ nghi nhìn cô, trong lòng âm thầm nghĩ, con nhóc này cũng không tệ, còn biết nấu canh tinh rượu cho hắn uống.

“Con xác định có thể ăn sao.” Trong lòng vui mừng, nhưng là miệng cũng nói không nên lời hay, Trình Tàn tùy tiện ngồi xuống bàn ăn, “Quên đi, làm khó con còn đi tra tư liệu, chú liền uống một chén đi.”

Trình Tư Miên dừng tay một chút, ghét bỏ nhìn hắn một cái, xác định có thể ăn sao? Ai làm cho chú? Ông chú đáng ghét, đây là tôi làm cho tiểu Tô Tô của tôi có được không.

Trình Tàn đương nhiên không thấy được ánh mắt cô, giống như ông lớn ngồi chờ hầu hạ. Trình Tư Miên hừ hừ, cũng may nấu đủ, liền bỏ thí chú một bát.

Múc một bát cho Trình Tàn, Trình Tàn uống một ngụm ngoài ý muốn phát hiện thế nhưng không phải khó ăn, mùi vị cũng được, vì thế hắn yên tâm uống lên một bát.

Tra Dịch Quan mơ mơ màng màng đi đến bàn ăn, nhìn Trình Tàn đang uống gì đó, ánh mắt tự nhiên liền chuyển qua trong nồi.

“Tôi đói bụng, cũng cho tôi một bát.”

Trình Tư Miên vội vàng nói, “Đây không phải là bữa sáng, đây là canh tỉnh rượu.”

“Canh tỉnh rượu? Vừa vặn vừa vặn, tôi cũng cần tỉnh tỉnh rượu.”

“Không được!” Tra Dịch Quan lại múc một chén lớn, vậy chẳng phải là không đủ.

“Vi sao không được?” Tra Dịch Quan ủy khuất, “Trình Tần đều có, tôi liền không có a.”

Trình Tần vừa lòng cười, ừ, dĩ nhiên là nấu riêng cho hắn, đứa cháu gái này còn rất biết đạo lý, quả nhiên huyết thống vẫn rất đáng tin.

Hắn vừa nghĩ như vậy, chợt nghe cháu gái có hiểu biết của hắn nghiêm túc nói, “Các người đều ăn sạch đọi lát nữa Tô Hiền Ngôn ăn cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tin tưởng

Tô Hiền Ngôn bước ra khỏi phòng lại vừa vặn nghe thấy tiếng nói trong trẻo của cô nhóc dưới lầu, bước chân hắn hơi ngừng lại, nhìn về phía ba người trên bàn ăn.

Tra Dịch Quan tròn tròn mắt, tức giận nói, “Là ai mỗi ngày mang bánh ngọt về cho cô! Tiểu Miên Miên cô thật sự làm tôi rất đau lòng!”

Cô gái câu môi, giả hoạt cười, “Làm gì mà mỗi ngày, đừng nói bậy.”

“Cô! Cô còn tính toán tỉ mỉ với tôi như vậy nữa!”

“Tôi chỉ nói lời thật lòng...”

“Đi!”

“Được rồi, cho anh ăn một chén được chưa.” Cô nhóc quyết quyết miệng, dường như hạ quyết tâm rất lớn mới quyết định cho hắn một chén như vậy. Tra Dịch Quan bị biểu cảm của cô kích thích, khóc càng khoa trương nói cô không cô lương tâm, “Chỉ biết để lại cho Hiền Ngôn, tôi có chỗ nào không bằng hắn, Tiểu Miên Miên cô cũng quá bất công đi!”

“Không cần phải khoa trương đến mức như vậy đi, nói như món này là mỹ vị nhân gian không bằng vậy.” Trình Tư Miên vừa nói vừa múc cho hắn một chén, “Này, anh im lặng đi.”

Tra Dịch Quan liếc xéo cô một chút, nghe được tiếng bước chân phía sau liền quay đầu lại, nhìn thấy Tô Hiền Ngôn liền vội vàng nói, “Đã dậy rồi, nhanh lại đây đi, nhìn xem đứa nhỏ không lương tâm này có bao nhiêu bất công.”

Trên mặt Tô Hiền Ngôn có nhàn nhạt ý cười, “Vừa rồi đang nói cái gì.”

Trình Tần chắc chắn lắc đầu, “Nói đến canh tỉnh rượu, sáng sớm đứa cháu gái này của ta đã dậy nấu, kết quả bởi vì phân chia không đều cho nên có người không bằng.”

“Cái gì mà phân chia không đều.” Tra Dịch Quan nuốt một canh to nói, “Là người nào đó căn bản không có chuẩn bị phân chia cho người khác đi, Hiền Ngôn, căn bản cái này tất cả là để cho cậu.”

Trình Tư Miên ho khan, giả vờ nói, “Tôi cũng làm cho chú tôi nữa.”

“Nga, không cần đồ cho tôi.”

“...”

Tô Hiền Ngôn sửa sang lại caravat, vỗ vỗ bả vai Tra Dịch Quan, “Còn lại đều cho cậu, tôi ra ngoài trước.”

Trình Tư Miên sững sốt, “Anh không uống sao, đầu không đau à?”

Tô Hiền Ngôn gật gù đầu, “Công ty có chút việc gấp cần phải xử lý, phải lập tức đi.”

“Nga.” Trình Tư Miên có chút uể oải.

Tô Hiền Ngón nhìn cô cúi đầu nhìn đất, trong lòng có chút không đành lòng, nhưng hấn vẫn không có ở lại, cầm lên chìa khóa xe liền ra cửa.

Tra Dịch Quan nhìn bóng lưng hấn, lẩm bầm nói, “Có chuyện gấp như vậy sao?”

Trình Tàn nhún nhún vai, “Đây là nỗi khổ của boss đi.”

Trình Tư Miên không nói được lời nào, đem canh tỉnh rượu đẩy sang một bên, chạy nhanh về phía cửa.

“Này, Tiểu Miên Miên, thứ này...”

Trình Tư Miên cũng không quay đầu lại, “Cho anh hết đó.”

Tô Hiền Ngón đang chuẩn bị lái xe, Trình Tư Miên nhanh như chớp chạy đến ngoài cửa sổ xe hấn.

Cô cũng không nói gì, chỉ là nhìn chằm chằm cổ tay hấn, Tô Hiền Ngón nhìn theo tầm mắt của cô nhìn về phía vòng tay trên cổ tay phải.

“Đây...”

“Đây là tôi tặng cho anh.” Trình Tư Miên ngược mắt nhìn hấn, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, “Tuy rằng không quý trọng, nhưng mà tôi đã chọn rất lâu, anh nhất định phải mang theo nó.”

Tô Hiền Ngón trầm mặc, có chút do dự kêu tên của cô, “Trình Tư Miên.”

“Anh đáp ứng tôi đi, đây là lần đầu tôi nghiêm túc như vậy tặng quà cho người khác, nếu anh không mang, vậy, tôi sẽ khó chịu chết mất!”

Đem qua cô nói, hấn là người tốt nhất cô từng gặp... trong lòng Tô Hiền Ngón khẽ thở dài một hơi, hấn

làm sao có thể là người tốt nhất được, chỉ do những chuyện cô từng trải rất tàn nhẫn, cho nên chỉ cần có người quan tâm đến cô một chút liền làm cô dễ tâm. Tâm tính của trẻ con, bởi vì rất ỷ lại cho nên có loại ảo giác khác đi.

“Anh không vui sao.” Trình Tư Miên thấy hấn thật lâu cũng không nói chuyện, có chút không yên nhìn hấn.

Tô Hiền Ngón nhàn nhạt cười cười, “Cám ơn lễ vật của cô, tôi sẽ luôn luôn giữ trong người.”

“Không phải là giữ, phải đeo như vậy.”

Tô Hiền Ngón đưa tay ra cửa sổ xe vỗ vỗ đầu cô, “Đã biết.”

Kì thi cuối kỳ sắp tới.

Trình Tư Miên càng nỗ lực đọc sách học tập, cô nghĩ, khi thấy cô tiến bộ, hấn sẽ rất vui đi.

Ở trường học, cô rất nghiêm túc nghe giảng bài, gặp công thức không cách nào hiểu được, cô sẽ đi hỏi Phó Từ Văn. Phó Từ Văn thường thường rất kinh ngạc về khả năng hiểu bài của cô, có một số đề bài chỉ cần giảng một chút cô liền hiểu được. Có một lần đụng phải một đề bài rất khó, Phó Từ Văn cũng không giải được, vậy mà cô lại làm ra.

Ở nhà, lúc Trình Tư Miên gặp phải đề bài khó vẫn sẽ đi tìm Tô Hiền Ngón, hấn vẫn như cũ sẽ rất nhẫn nại giảng đề bài cho cô, chỉ là cô phát hiện, thời gian Tô Hiền Ngón ở nhà dường như càng ngày càng ít, rất nhiều lúc cô chuẩn bị ngủ hấn cũng chưa trở về.

Công ty của hấn, có lẽ thật nhiều việc đi.

Ba ngày kiểm tra cuối kỳ, một môn địa lý cuối cùng cũng thi xong, Trình Tư Miên thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước chân đi ra cửa trường cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

“Trình Tư Miên!”

Trình Tư Miên nhìn thoáng qua người vừa tới, “Sao cậu lại tới nữa.”

Anh trai hai tốt Lâm Loan ôm lấy bờ vai cô, “Nào có lại a, lần trước cậu nói sắp thi cuối kỳ bảo tôi đừng đến quấy rầy cậu, tôi thật sự rất lâu rồi không có tới, biết hôm nay cậu thi xong, nên đặc biệt mời cậu đi ăn cơm.”

Trình Tư Miên hất cánh tay hấn ra, “Tôi còn phải về nhà.”

“Mới bốn giờ mà về nhà làm gì, cậu cuxg không cảm thấy buồn chán.”

Trình Tư Miên ngừng một chút, so sánh với cô của lúc trước, thật là nhạt giống như một bãi nước đọng, nhưng mà, cô lại rất hưởng thụ.

“Cũng không phải không có người trò chuyện.”

“Trong nhà cậu không có người cùng đi chơi với cậu. Đi một chút đi, đừng nói nhảm, tôi mang cậu đi ăn đi.”

“Này, này!” Lâm Loan lôi kéo tay cô, liền đem cô kéo lên xe, “Cơm nước xong tôi lập tức đưa cô trở về còn không được sao.”

Trình Tư Miên không lay chuyển được hắn, bị Lâm Loan lôi kéo dụ dỗ đi ăn cơm.

Đi ăn sushi Nhật Bản, trước kia cô rất thích ăn ở một cửa hàng, lúc trước không để ý, hiện tại nhìn nhìn thực đơn, cảm thấy đất muốn chết.

Cơm nước xong, Lâm Loan đưa cô về nhà.

Xe chạy đến cổng tiểu khu liền ngừng lại.

“Được rồi, cậu trở về đi.”

“Như vậy sao được, trời cũng đã tối, để tôi đưa cô về tới tận nhà.” Lâm Loan đi theo Trình Tư Miên xuống xe.

“Chỉ có vài bước là tới.”

“Vậy thì vừa vặn, tôi đưa cậu tới cửa nhà đi.” Lâm Loan nói xong trong lòng không khỏi có chút vui vẻ, như vậy liền có thể biết Trình Tư Miên đang ở nơi nào.

Trình Tư Miên bắt đầu đi, “Tôi nói Lâm Loan, sao cậu lại bám theo người khác như vậy chứ.”

“Tuy rằng tôi xem cậu là anh em của tôi, nhưng dù sao cô cũng là một cô gái, lớn lên còn dễ nhìn như vậy, cho nên a, tôi phải đảm bảo cô tuyệt đối an toàn.”

“... Tôi cảm ơn cậu.”

Hai người cùng nhau đi về phía biệt thự.

“Đây là nhà cậu đang ở à.” Lâm Loan đánh giá phòng ở trước mắt, “Ừ, tôi liền yên tâm rồi.” Còn lo lắng hiện tại cô thực thám, xem phòng ở rồi, cũng cảm thấy không tệ.

Trình Tư Miên, “Tôi vào nhà đây, cậu đi nhanh đi.”

“Đã biết, cậu còn sợ tôi ở cửa nhà cậu không đi sao.”

Trình Tư Miên cười khẽ một tiếng, “Cũng không phải như vậy sao.”

“Xuy...” Lâm Loan trợn trắng, “Lần sau tôi lại tới trường học tìm cậu a.”

Nói xong liền xoay người, Lâm Loan liền ngẩn người, chờ thấy rõ người đứng cách mấy mét phía sau hắn vội vã nhấc lên khuôn mặt tươi cười, “Chú, rất lâu không gặp a.”

Trình Tư Miên nghe vậy nhìn lại, ngực không hiểu vì sao bị thất chặt.

Áo somi trắng quần tây đen, thân thể cao ngát, bóng dáng ôn nhuận, dưới đèn đường Tô Hiến Ngôn dường như bị một tầng ánh sáng mờ ảo bao phủ, nhìn qua nhu hòa lại tốt đẹp.

Mấy ngày cô không thấy hắn về sớm như vậy.

Tô Hiến Ngôn gật đầu với Lâm Loan, xem như chào hỏi. Lúc đi ngang qua người Lâm Loan, hắn cũng không nói gì.

Lâm Loan gãi gãi đầu, hậu tri hậu giác ý thức được chú Trình Tư Miên dường như rất không hoan ngheeng hắn, việc này thật không tốt, về sau hắn còn muốn tìm rủ Trình Tư Miên đi chơi nha.

Vì thế, Lâm Loan rất nhiệt tình chào hỏi, “Chú, tan tầm rồi, đã ăn tối chưa ạ.”

Tô Hiến Ngôn ngừng lại một chút, cũng không có giải thích việc hắn không phải là chú của Trình Tư Miên, “Đã ăn.”

Lâm Loan nháy mắt mấy cái, “Nha, tôi còn đang định nói hôm nay tôi với Tư Miên đi ăn sushi cũng không tệ, nếu chú chưa ăn tôi bảo tài xế đi tới tiệm đóng gói đem tới.”

Tô Hiến Ngôn nhìn hắn một cái, “Cảm ơn, không cần.”

“Nha... Được.”

Trình Tư Miên ho một tiếng, nháy mắt ra hiệu với Lâm Loan, ý tứ chính là mau đi nhanh đi. Lâm Loan hiểu ý, “VẬY, TÔI ĐI VỀ TRƯỚC?”

Trình Tư Miên dùng sức gật gật đầu.

Lâm Loan cuối cùng cũng đi, Trình Tư Miên nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía Tô Hiến Ngôn.

Hắn đi ngang qua cô, lấy chìa khóa ra mở cửa, Trình Tư Miên lúi kéo góc áo của hắn, “Hôm nay tôi mới vừa thi xong.”

“Ừ, cảm giác thế nào.” Tô Hiến Ngôn mở cửa, trên mặt cũng không thể hiện một chút không vui nào, nhưng Trình Tư Miên vẫn miễn cưỡng cảm thấy hắn không vui vẻ, lần trước hắn đã từng nói, không nên gần gũi quá với Lâm Loan, hôm nay thật không may bị hắn bắt gặp được, hắn sẽ không cảm thấy cô lại học cái xấu đi.

“Đương nhiên cũng không tồi.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.”

“A...” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn nói ra, “Tôi vô tình gặp Lâm Loan ở cổng trường, sau đó hắn nhất định lôi kéo tôi đi ăn cơm.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn cười cười, hỏi, “Thi xong rồi thì có thể thả lỏng một chút, muốn lên mạng thì lấy laptop của Trình Tần mà chơi.”

Không phải đang nói về Lâm Loan sao, đề tài chuyển có chút nhanh a...

Nhìn Tô Hiến Ngôn lập tức sẽ lên lầu, Trình Tư Miên chặn lại nói, “Tôi sẽ không học cái xấu.”

Bước chân Tô Hiến Ngôn khựng lại, ánh mắt dừng ở trên mặt cô.

Trình Tư Miên giải thích nói, “Tôi là nói về Lâm Loan, lúc trước anh có nói không nên quá gần gũi với hắn, tôi nghe theo. Hắn quả thật có chút ồn ào, tôi...”

“Tư Miên.” Tô Hiến Ngôn đột nhiên ngắt lời cô, thanh âm êm dịu mà nhẹ nhàng, hắn chậm rãi nói, “Tin tưởng hiện tại cô đã biết chuyện, cũng biết làm sao nhận ra bạn bè tốt hay xấu, đúng hay không.”

Trình Tư Miên gật gật đầu.

Tô Hiến Ngôn vỗ nhẹ đầu cô, “Chỉ cần kết giao với những người cô cảm thấy là bạn thật tâm thì được rồi, kỳ thực không cần trải qua sự đồng ý của tôi.”

“Không được.” Trình Tư Miên kiên quyết làm Tô Hiến Ngôn ngẩn người.

“Là anh nói tôi phải nghe lời anh nói, bây giờ anh lại muốn nuốt lời sao.”

Tô Hiến Ngôn có chút sững sốt, khuôn mặt trước mắt trắng nõn nhỏ nhắn mang theo chút đơn thuần của thiếu nữ cùng quật cường, cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hiện ra một tia cô đơn, cô nói, “Tô Hiến Ngôn, anh có phải không muốn đề ý đến tôi nữa hay không.”

Chỉ trong nháy mắt, Tô Hiến Ngôn đột nhiên cảm thấy lồng ngực có chua xót chút xa lạ. Cô đáng thương hề hề giống như chú mèo nhỏ mờ mịt luống cuống, dường như chỉ cần hắn gật gật đầu cô liền rơi nước mắt, hắn do dự, lại không đành lòng nói ra lời nói lạnh nhạt.

Nhiều ngày qua hắn chỉ nghĩ đến có lẽ hắn nên lạnh nhạt với cô một chút, để cô không cần sinh ra cảm xúc không nên có.

Nhưng hắn lại quên cô đối với hắn là tuyệt đối tin tưởng.

Làm sao hắn có thể nuốt lời.

“Tôi không có bỏ mặc cô.”

Hử? Trình Tư Miên nháy nháy mắt, bỗng chốc không kịp phản ứng.

Nhưng Tô Hiến Ngôn lại không tiếp tục đề tài này, mà hỏi, “Thành tích lúc nào mới có.”

“Đại khái hai ba ngày...”

“Ừ, đến lúc đó nói với tôi.”

“Đương nhiên!” Trình Tư Miên vui vẻ, vội hỏi, “Vậy có phải anh vẫn tiếp tục dạy tôi học hay không?”

Khuôn mặt tràn ngập vui sướng, làm cho khóe miệng người nhìn cũng nhịn không được nhể lên ý cười, Tô Hiến Ngôn gật gật đầu, “Ừ, nếu thi không tốt thì phải có trừng phạt.”

“Thì nhất định tốt!”

Tô Hiền Ngôn cười cười, xoay người lên lầu.

Trình Tư Miên vui vẻ nhìn hấn vào phòng, sau đó mới đi về phía sofa, “Xem tivi!”

Tô Hiền Ngôn trở về phòng, theo thói quen mở ra máy tính, nhớ tới khuôn mặt vui vẻ vừa rồi của Trình Tư Miên, trong mắt hấn cũng vô ý thức nhểm lên ý cười.

Đúng lúc này, di động vang lên.

Hấn nhìn thoáng qua, là điện thoại trong nhà gọi đến.

“Alo.”

“Anh, là em.”

Tô Hiền Ngôn có chút ngoài ý muốn, “Em đã trở lại.”

“Vâng, hôm nay vừa đến nhà. Anh, anh có về không?”

Tô Hiền Ngôn, “Không trở về.”

“Vậy, vậy ngày mai trở về sao?”

“Có thời gian sẽ về đi.”

“Nha...” Đầu kia điện thoại có chút thất vọng, sau đó có thanh âm truyền đến, “Gia Nam, để ông nói.”

“Anh, ông nội muốn nghe điện thoại.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn thay đổi bên, lão gia tử cũng lấy đến điện thoại.

“Đã bao lâu không trở về rồi, một nhà chú ba con đều về nhà, trở về nhìn một chút.” Thanh âm già nua lại nghiêm túc có, một tay Tô Hiền Ngôn ấn bàn phím, “Được.”

“Đừng có qua loa, trưa ngày mai trở về ăn cơm.”

Tô Hiền Ngôn nhắm chặt mắt, lúc mở ra đã hoàn toàn khác so với lúc đối mặt với Trình Tư Miên, sâu thẳm, mang theo sắc bén rõ ràng, hấn cong môi, trong mắt lại không có chút ý cười, “Đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Hấn Nói Ta Luôn Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thành tích

Tra Dịch Quan nói mấy ngày nay Tô Hiền Ngôn phải về nhà, cái nhà kia, là nơi thân nhân của hấn ở.

"Vậy khi nào thì hấn trở về."

Chiều hôm nay liền có kết quả thành tích, mặc kệ thi tốt hay không, Trình Tư Miên đều muốn gấp mặt nói cho hấn.

Tra Dịch Quan thu thập bản vẽ trên bàn nói, "Tôi nào có biết đâu."

"Ngốc muốn chết." Trình Tư Miên hừ hừ, phờ phạc ừ xù ngồi xuống vị trí bên cạnh hấn.

Tra Dịch Quan ừy khuất nhìn cô một cái, "Việc này cũng trách tôi a..."

Trình Tư Miên không để ý hấn, tùy ý lật xem giấy vẽ của hấn trên mặt bàn, "Cái này cùng bức vẽ lần trước ở trong phòng Tô Hiền Ngôn nhìn có chút giống, cái này ai vẽ vậy?"

Tra Dịch Quan đem giấy vẽ rút lại, "Tôi."

Trình Tư Miên ghét bỏ nhìn hấn, "Đừng giỡn, anh biết về tranh?"

"Vô nghĩa, chẳng lẽ do cô vẽ."

Trình Tư Miên chán kinh rồi.

Tra Dịch Quan xem thường nói, "Cô làm như Dịch Quan thúc thúc chỉ biết ngồi không vậy? Tôi không chỉ đảm nhiệm chức vụ ngoại giao, còn là trưởng bộ phận tạo hình mỹ thuật, ngày thường tôi như vậy gọi là thâm tàng bất lộ, có hiểu không."

Lần này Trình Tư Miên không có phản bác hấn, nhìn bức vẽ nhân vật này tinh xảo lại sinh động trên bàn, cô thật sự rất ngoài ý muốn. Tra Dịch Quan chưa từng đem công tác mang về nhà, cho nên Trình Tư Miên liên tục cho rằng ở công ty, Tra Dịch Quan chính là "bình hoa", trừ việc này liên không còn tác dụng khác, không thể tưởng được... Hấn còn là cao thủ tạo hình mỹ thuật.

"Thế nào, có phải rất sùng bái tôi hay không? Có cảm thấy tôi còn lợi hại hơn so với Tô Hiến Ngôn hay không?"

Trình Tư Miên nhìn hấn một chút, "Được rồi, lần này tôi thừa nhận anh có chút lợi hại."

"Vậy cũng tạm được." Tra Dịch Quan đắc ý, cuối cùng cũng có một điểm vượt qua Tô Hiến Ngôn.

Trình Tư Miên càng nhìn tranh lại càng cảm thấy có ý tứ, "Ồi, trước kia anh học tạo hình mỹ thuật sao."

"Tôi đã lên chuyên nghiệp!"

"A?"

"Không tin a? Tôi tùy ý là có thể vẽ cho cô vài nét bút." Tra Dịch Quan không nghĩ tới dựa vào vẽ tranh có thể lấy được chút tôn nghiêm ở trước mặt Trình Tư Miên, nếu sớm biết vậy, khẳng định mỗi ngày đều lấy ra khoe, địa vị của hấn trong nhà này cũng không thấp như vậy.

Rất nhanh Tra Dịch Quan liền phác họa ra một bức vẽ, thời gian ngắn nên không quá tinh xảo, nhưng lại rất giống.

Trình Tư Miên từ đáy lòng cảm thấy Tra Dịch Quan có chút tài năng, một tờ giấy trắng chậm rãi biến thành một bức vẽ thật sự có chút thần kỳ.

"Lợi hại nha."

Tra Dịch Quan hừ hừ.

"Dạy tôi đi." Trình Tư Miên ánh mắt lấp lánh, giống như phát hiện ra một việc rất ghê gớm.

Tra Dịch Quan, "Cô nghĩ trong chốc lát là có thể học được sao, cô gái ngốc."

"Tôi chậm rãi học còn không được sao."

...

Trình Tư Miên nhất định không nghĩ đến, cô nhất thời quật khởi lại bồi dưỡng ra hứng thú cả đời của bản thân. Mà Tra Dịch Quan lại càng sẽ không nghĩ đến, trong tương lai có một vị tạo hình mỹ thuật giới truyện tranh đối với màn ảnh nói: Người thầy đầu tiên của tôi a? Ừ... gọi là Tra Dịch Quan.

Có điều, đó là chuyện rất nhiều năm về sau.

Buổi chiều Trình Tư Miên đi trường học.

Cả lớp đều đến, chủ nhiệm lớp cầm một xấp bài thi tiến vào, trên mặt mang theo tươi cười hiền lành, mọi người đều biết đến, biểu cảm này của chủ nhiệm lớp nói lên các học sinh lớp mình làm bài thi không tệ...

Bài thi không có lập tức phát xuống dưới, trước hết, chủ nhiệm lớp lấy ra phiếu điểm của mỗi người, nhìn vào danh sách, nói ra tên mấy học sinh đứng đầu lớp.

Mấy người đứng đầu không có gì đặc biệt, luôn là mấy người kia đối đi đối lại. Nhưng Trình Tư Miên đã có chút uể oải, cô cũng không được gọi tên, có phải thi vẫn rất kém hay không?

"Hôm nay cô muốn khen ngợi riêng một người." Chủ nhiệm lớp đột nhiên nói, "Người này, thành tích toán học của cô thi được 145, là hạng nhất trong khoa lần này."

145? Phó Từ Văn liền phát hoảng, ghé sát vào Trình Tư Miên nói, "Người hạng nhất, toán học cũng chỉ 143, người này là ai a, còn cao hơn 2 điểm."

Trình Tư Miên không nói gì, gắt gao nhìn chằm chằm chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp thấy mọi người đều bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, cười nói, "Người này chính là, Trình Tư Miên!"

Trong lớp đột nhiên yên tĩnh, sau đó xôn xao ồ ồ ào, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trình Tư Miên. Trình Tư Miên cũng rất bất ngờ, người này... Là cô? Cô thi toán học đứng thứ nhất?!

"Không chỉ thành tích về toán học, mấy môn khác cũng rất không tệ, lần này thành tích bạn học Trình của chúng ta đứng thứ 6, tiến bộ phi thường lớn, cô rất vui về." Chủ nhiệm lớp hướng về phía Trình Tư Miên đang ngốc lảng vẩy tay, "Trình Tư Miên, đi lại cầm phiếu điểm đi."

Về mặt Phó Từ Văn hoảng sợ đẩy đẩy Trình Tư Miên, "Cô, cô chủ nhiệm gọi cậu."

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cô một cái, từ ghế tựa đứng lên, đón nhận ánh mắt bạn học toàn ban, từng bước một đi lên bục giảng.

"Trình Tư Miên, trong khoảng thời gian này các thầy cô giáo bộ môn đều phản ánh em rất cố gắng, rất không tệ." Chủ nhiệm lớp cười hề hề nói.

Trình Tư Miên tiếp nhận phiếu điểm, "Cảm ơn cô."

"Nên cảm ơn chính em, được rồi, trở về ngồi đi." Chủ nhiệm lớp cũng cảm thấy rất vui vẻ, không có gì vui vẻ hơn khi nhìn thấy học sinh kém liên tục kéo chân sau lớp đột nhiên thông suốt, hướng chỉ, học sinh kém này còn là "Tiểu thái muội" từ trường khác chuyển đến chủ nhiệm lớp đặc biệt nói qua.

Hết tiết, Trình Tư Miên liền chạy nhanh ra cổng trường, cô vươn tay ngăn lại một chiếc xe, muốn nhanh chóng trở về nhà, vừa muốn nói địa chỉ lại nghĩ tới Tô Hiền Ngôn hai ngày nay không trở về nhà, cô căn bản không gặp được hần.

"Cô bé, cuối cùng muốn đi đâu a."

Tay Trình Tư Miên nắm chặt phiếu điểm, ní non, "Tôi cũng không biết..."

"Cái gì?" Bác tài xế không nghe rõ, lại hỏi một lần, "Nơi nào?"

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, "Bác tài, đi công ty EV."

Lần này Trình Tư Miên rất thuận lợi vào công ty, người đứng trước quầy lễ tân nhìn thấy cô còn rất thân cận đón tiếp cô.

"Trình tiểu thư, đến tìm Trình tổng sao?"

Trình Tư Miên lắc đầu, "Tôi tìm Tô Hiền Ngôn."

"Tô tổng vừa mới lên lầu." Cô gái quầy lễ tân nói xong liền thấy Trình Tư Miên nhanh như chớp chạy vào thang máy, "Ồi ời, đợi chút a... Tô tổng đang tiếp đãi khách quý..."

Nhưng mà, Trình Tư Miên không nghe được.

Trình Tư Miên nhớ được văn phòng của Tô Hiền Ngôn là tầng 2, cô ra thang máy, đi thẳng đến phòng làm việc của hần.

Trình Tư Miên gõ gõ cửa văn phòng, không có ai đáp lại, cô lặng lẽ mở cửa, thăm dò đi vào. Văn phòng vẫn mở điều hòa, nhưng không có ai ở.

Ngay lúc Trình Tư Miên ló đầu vào nhìn, Tô Hiền Ngôn cùng một mọi người đi về phía văn phòng, thật xa Tô Hiền Ngôn liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng trước cửa nhìn vào văn phòng của mình, trong mắt hần xẹt qua tia mỉm cười, ừ... Hôm nay là ngày có kết quả thành tích của cô.

Trợ lý Tô Hiền Ngôn cũng thấy được "Tập vụ người chờ" trước cửa văn phòng, hần nhìn Tô Hiền Ngôn một chút, liền muốn tiến lên kéo người kia ra.

Tô Hiền Ngôn đưa tay ngăn lại, ánh mắt ý bảo trợ lý lui ra. Sau đó hần quay đầu cùng người bên cạnh nói, "Đợi tôi một chút."

Người nọ gật gật đầu, ánh mắt từ Tô Hiền Ngôn chuyển đến cô gái nhỏ đang ló đầu nhìn vào văn phòng ở phía trước, ánh mắt mang theo một tia thú vị.

Mà nhân viên đi theo bên cạnh thường thường đánh giá vị khách quý này, trong lòng bọn họ kích động không chịu được nhưng cố tình vẫn phải nhịn, hiềm thấy a! Kích động a! Khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy được đại minh tinh trong TV lại không thể xin ký tên, chụp ảnh chung, thật sự là ghen chết bọn họ!

Trình Tư Miên nhìn không thấy người liền lui ra, cô nhẹ nhàng thở dài, không phải mới vừa lên lầu sao, sao lại tìm không thấy đây.

"Than thở cái gì? Thế nào, thi không tốt." Thanh âm ôn nhuận từ đỉnh đầu truyền đến, Trình Tư Miên mừng rỡ quay đầu, "Tô Hiền Ngôn!"

Tô Hiền Ngôn hơi hơi khom lưng đánh giá cô, buồn cười nói, "Biểu cảm này đến cùng là thi tốt hay là không tốt đây."

Trình Tư Miên nhìn thấy hần liền cảm thấy vui mừng, tự nhiên cũng không chú ý tới một đồng người đứng không xa phía sau Tô Hiền Ngôn. Cô đem phiếu điểm đưa cho hần, hưng trí bừng bừng nói, "Tôi thi đứng thứ 6 đó, hơn nữa toán học đứng thứ nhất lận."

Tô Hiền Ngôn có chút ngoài ý muốn, biết cô thông minh, nhưng không nghĩ tới cô tiến bộ nhanh như vậy, lần trước còn là xếp nhất từ cuối lên, lần này lại có thể xếp thứ 6. Nhưng nói tóm lại, hần rất vui sướng, dù sao, đây là đứa trẻ hần tự mình dạy dỗ.

Nhìn phiếu điểm, sau đó đột nhiên nhìn thấy một cái tay trắng nõn đưa ra trước mặt hắn, hắn ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Trình Tư Miên giao hoạt nhìn hắn, "Cho nên anh nên thực hiện lời anh hứa hẹn, khen thưởng cho tôi đi."

Tô Hiền Ngôn hơi nhú mào, "Hiện tại liền muốn thưởng?"

Trình Tư Miên thu hồi tay, "Hiện tại không có cũng không vấn đề, nhưng anh cũng không thể quên lời hứa a."

Tô Hiền Ngôn cong tay gõ gõ nhẹ lên trán cô, "Đã biết."

"Tôi cũng không biết thì ra cậu còn có một cô em gái?" Một thanh âm đột nhiên chen vào, Trình Tư Miên theo bản năng nhìn về phía người tới, nhìn xong, ngây ngẩn cả người.

Cô mặc dù không đam mê, cũng không thường xuyên chú ý chuyện trong vòng giải trí, nhưng người này, cô khẳng định biết đến. Vị nam minh tinh nổi tiếng trong nước, Du Hoán. Vài năm nay hắn ở nước ngoài cũng tiếp diễn rất nhiều vở kịch lớn, là miếng bánh thơm chạm tay có thể bỏng.

Cô rất thích hắn, lúc trước xem qua một bộ kịch mà hắn diễn, cô rất thích nhân vật bên trong. Cô nhớ lúc đó, nữ sinh trong lớp cũng rất say mê hắn.

"Là em gái sao?" Du Hoán lại hỏi Tô Hiền Ngôn.

Tô Hiền Ngôn, "Không phải, là cháu gái của Trình Tần."

Du Hoán có chút ngoài ý muốn.

Tô Hiền Ngôn kéo ra cửa văn phòng, "Tiến vào rồi nói đi."

Du Hoán gật đầu.

Tô Hiền Ngôn lại nhìn về phía Trình Tư Miên, "Buổi tối đã ăn chưa."

Trình Tư Miên lắc đầu.

Tô Hiền Ngôn ừ một tiếng, giao cho trợ lý đi mua một phần bữa tối, sau đó bảo Trình Tư Miên ngồi xuống sô pha nhỏ trong văn phòng, "Ngồi xem sách đi, đợi lát nữa cơm đến thì ăn cơm."

"Vậy còn anh?" Trình Tư Miên ngẩng đầu nói.

Tô Hiền Ngôn còn chưa có trả lời, chợt nghe Du Hoán ở bên cạnh mang theo ý cười nói, "Em gái, có thể cho tôi mượn hắn một lúc được không?"

Trình Tư Miên sững sốt, "... Đương nhiên có thể cho anh mượn."

Ý cười trên môi Du Hoán càng sâu, "Tôi đây sẽ tận lực nhanh chóng một chút."

"..."

Văn phòng Tô Hiền Ngôn rất lớn, sô pha nhỏ cùng nơi tiếp khách bên cạnh có chút khoảng cách, hơn nữa ở giữa còn có giá sách ngăn cách.

Trình Tư Miên nhìn hai người đi qua bên kia liền im lặng ngồi ở trên sofa, xem ra Tô Hiền Ngôn có công việc muốn bàn bạc với Du Hoán, cho nên cô tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn không quấy rầy hắn.

Một lát sau, trợ lý đem bữa tối lại, Trình Tư Miên liền bắt đầu ăn bữa tối. Cô ăn chậm, ăn xong bên kia dường như cũng đã bàn bạc xong rồi, mơ hồ nhìn thấy bọn họ đứng lên, Trình Tư Miên vội thu dọn xong.

"Cứ như vậy đi, tôi đi trước." Du Hoán nói xong liền mang kính râm lên, "Không cần đưa, tôi tự mình đi xuống được rồi."

Tô Hiền Ngôn, "Được, ngày mai họp đồng sẽ được đưa đến phòng làm việc của anh."

"Được." Du Hoán xoay người rồi đi, lúc nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp bên giá sách, giờ phút này cô chỉ nhìn thấy Tô Hiền Ngôn, bước chân hắn hơi ngừng lại, tựa hồ nhớ tới cái gì.

Nha, ánh mắt kia... Ngược lại có chút giống cô em gái ngọc nhà hắn lúc nhìn Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán đột nhiên lại quay đầu nhìn Tô Hiền Ngôn một chút, hắn đeo kính đen, Tô Hiền Ngôn tự nhiên nhìn không ra ý cười trên mặt hắn.

"Sao vậy?" Tô Hiền Ngôn nghi hoặc.

Du Hoán cong khóe môi, "Không có gì, đi trước."

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đều Nghe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quán bar

Du Hoán đi rồi, Tô Hiền Ngôn mới đi về phía Trình Tư Miên.

Hắn đứng ở trước mặt cô, khuôn mặt yên tĩnh hiện ra một chút ý cười, "Lấy bài thi cho tôi nhìn xem."

Trình Tư Miên lấy phiếu điểm cùng bài thi trong ba lô, đưa cho hắn hắn, sau đó vẻ mặt xán lạn như mùa xuân, cô khẳng định mười phần lần này không phụ kỳ vọng của Tô Hiền Ngôn đối với cô.

Tô Hiền Ngôn cầm phiếu điểm cùng bài thi của cô đến ghế làm việc ngồi xuống, bài thi bị hắn đặt ở trên bàn công tác, hắn cúi đầu cẩn thận nhìn.

Hắn nhìn bài thi, còn Trình Tư Miên lại đứng ở bên cạnh nhìn hắn. Tương đối về công tư nhật lý vạn ky, bài thi của cô đối với hắn có lẽ rất bé nhỏ không đáng kể, nhưng hắn lại rất nghiêm cẩn, điều này làm cho Trình Tư Miên cảm thấy cô rất được coi trọng...

Cô lẳng lặng nhìn sườn mặt hắn, lúc tầm mắt cô dừng ở bờ môi hơi mím của hắn, nhất thời tim lại đập như trống, cô không quên chuyện đêm đó thừa dịp hắn say rượu vụng trộm hôn hắn, cái cảm giác kia rất ấm áp lại mềm mại.

"Kết quả kiểm tra toán học quả thật không tệ." Hắn đột nhiên quay đầu nhìn lại, Trình Tư Miên bất ngờ không kịp phòng bị, vội vàng dời ánh mắt sang hướng khác.

"A? Ừ, cũng, cũng tạm được."

"Nhưng tiếng Anh vẫn phải tăng cường."

Trình Tư Miên bình phục lại hô hấp, ngoan ngoãn gật đầu, "Tiếng Anh tôi sẽ cố gắng." trong tất cả các môn, tiếng Anh là kém cỏi nhất, có thể thi được như vậy cũng không dễ dàng gì.

Tô Hiền Ngôn cười yếu ớt, "Nghỉ phép có thể nói chú cô tìm một thầy dạy kèm cho cô, học thêm tiếng Anh."

Trình Tư Miên trừng mắt, "Tôi không cần!"

Mắt Tô Hiền Ngôn khẽ híp.

Trình Tư Miên kinh hãi, "Tôi nói, tôi có thể tự mình học..."

"Cô khẳng định?"

"Khẳng định." Trình Tư Miên trầm mặc rồi nói, "Hơn nữa, không phải còn có anh sao, anh có thể dạy tôi."

Tô Hiền Ngôn nhìn cô một lát, thu hồi ánh mắt, "Trong khoảng thời gian cô nghỉ phép tôi vừa vặn không có ở nhà."

Trình Tư Miên căng thẳng, "Anh đi đâu."

"Trong nhà có việc, cho nên tạm thời không trở về nơi chúng ta đang ở."

Trình Tư Miên nghe xong, tâm tình nhất thời hạ xuống đáy cốc, niềm vui vì thành tích tốt cũng bởi vì trong khoảng thời gian này hắn không ở mà biến mất hầu như không còn.

"Trong khoảng thời gian này có phải tôi sẽ không thấy anh hay không."

Mang theo giọng điệu ủy khuất của tiểu hài tử, cô cúi đầu bẹp miệng, giống như bị ai bắt nạt vậy.

Tô Hiền Ngôn bật cười, vỗ nhẹ đầu cô một chút nói, "Thình thoảng tôi vẫn sẽ về công ty, cô có chuyện có thể gọi điện thoại cho tôi."

Trình Tư Miên nghĩ rằng, cô có thể có chuyện trọng yếu gì để có lý do khiến hắn nhanh chóng trở về, dù sao, cô cũng biết cô không thể mỗi ngày gặp hắn.

"Tôi..." Trình Tư Miên vừa muốn nói gì, cửa văn phòng đã bị người đẩy tiến vào, Tra Dịch Quan cầm một tách cà phê, rất là nhân nhã, "Hiền Ngôn, Du Hoán đi rồi?"

Vừa dứt lời, đột nhiên chú ý tới cô gái nhỏ đứng bên cạnh Tô Hiến Ngôn, hần sừng sốt, "Tiểu Miên Miên, hôm nay sao cô lại đến đây."

Trình Tư Miên nhìn hần một cái, tức giận nói, "Vì sao tôi không thể đến đây?."

Dứt lời, đi ra phía sau giá sách đem túi sách cầm lấy, "Tôi về nhà trước."

Tra Dịch Quan, "Ôi ôi, tôi vừa tới cô lại đi rồi." Trình Tư Miên không nói chuyện, không muốn để ý đến hần.

"Tư Miên."

Thanh âm của Tô Hiến Ngôn mới làm cô dừng bước chân. Cô quay đầu nhìn hần, chỉ nghe hần nói, "Cầm lấy bài thi với phiếu điểm nữa."

Trình Tư Miên chỉ có thể đi trở lại bàn làm việc, buồn bực đem bài thi nhét vào trong túi sách, "Tôi đi đây."

Tô Hiến Ngôn gật đầu, "Trên đường cẩn thận một chút."

"Vâng."

Lúc Trình Tư Miên đi ngang qua Tra Dịch Quan, Tra Dịch Quan kéo cô một cái, đáng tiếc giờ phút này tâm tình Trình Tư Miên rất tệ, hung thần ác sát trừng mắt nhìn hần một cái, "Làm chi."

Tra Dịch Quan bị dọa đến, vẻ mặt mông lung.

Đợi người đi khỏi, Tra Dịch Quan mới lắc đầu ngồi vào sofa, "Chắc chắc chắc, cậu nói xem cô nhóc kia vì sao lại nóng nảy như vậy a."

Tô Hiến Ngôn nhớ tới biểu tình không vui của cô vừa rồi, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu, "Khá tốt."

"Khá tốt? Vậy cũng chỉ đối với cậu mới tốt." Tra Dịch Quan uống một tách cà phê, "Bình thường đối với tôi a, rất hung dữ, cậu thấy lúc vừa nãy không."

Tô Hiến Ngôn cười nhẹ, không nói chuyện.

Tra Dịch Quan nói, "Hiến Ngôn, cậu cũng đừng cưng chiều cô ấy quá, Trình Tần nói, con nhóc kia mà cứng đầu thì không ái kéo nổi đâu."

Tay cầm bút của Tô Hiến Ngôn ngừng lại một chút, "Tôi cưng chiều cô ấy?"

Tra Dịch Quan không thấy được khuôn mặt khê biến của Tô Hiến Ngôn, một mạch nói, "Tôi thấy cậu so với Trình Tần còn cưng cô ấy hơn, có điều lại nói tiếp... Tiểu Miên Miên ấy, ngoan ngoãn một chút cũng sẽ làm người khác yêu thương."

Tô Hiến Ngôn trầm mặc thật lâu, cuối cùng ừ một tiếng xem như đồng ý với lời hần nói.

Có lẽ bất tri bất giác, hần đối với cô rất quan tâm, muốn cô học giỏi, muốn trong hoàn cảnh bị người thân bỏ rơi cô vẫn có thể trưởng thành thật tốt... Có đôi khi nhìn thấy cô ủ rũ khuất chặt vật, hần sẽ muốn bên cạnh chờ che.

Tô Hiến Ngôn khê thờ dài một hơi, người như hần rất hiếm khi mềm lòng, có lẽ từ lúc cô nói câu "Điều anh nói tôi đều nghe", hần liền ôm luôn trọng trách này rồi.

Nhưng...

Hần cũng không rõ, hần biết tâm tư của Trình Tư Miên, mối tình đầu, độ tuổi này dễ dàng sinh ra cảm giác ý lại đối với người đối tốt với cô, cô lại cho đó là tình yêu. Cho dù hần không để ý, đêm đó say rượu hành động của cô cũng đã chứng minh hết thảy.

Kỳ thực sau đêm đó hần cố ý tránh né cô, trừ bỏ dạy cô một ít bài tập, bình thường hần rất ít nói chuyện với cô, cũng rất ít về nhà sớm, có điều mọi sự tránh né khi nhìn thấy cô ueue mắt mắt liền tan rã.

Cô nói, "Tô Hiến Ngôn, có phải anh không muốn quan tâm tôi nữa hay không."

Một khắc kia, hần đau lòng.

Hần biết, hần không có biện pháp bỏ mặc cô.

"Ôi đúng rồi, cậu cùng Du Hoán đàm phán thế nào rồi, hần đáp ứng làm đại ngôn không." Tra Dịch Quan hỏi.

Tô Hiến Ngôn thu hồi suy nghĩ, "Ừ, không sai biệt lắm."

"Vậy thì tốt quá." Tra Dịch Quan hưng phấn nói, "Có Du Hoán phát ngôn, độ nổi tiếng trò chơi của chúng ta nhất định từ từ dâng cao lên, đương nhiên, không có minh tinh trợ trận trò chơi của chúng ta vẫn có thể nổi tiếng a."

Tô Hiến Ngôn nhìn hần một cái, đột nhiên hỏi, "Trình Tần đâu."

"Hắn đang bận rộn bên kia."

"Nha, vậy cậu đang làm gì."

"Tôi, tôi uống cà phê chớp mắt một chút." Tra Dịch Quan khụ khụ một tiếng, dưới cái nhìn của Tô Hiến Ngôn yên lặng đứng lên, "... Tôi đi làm việc trước."

Bắt đầu ngày nghỉ, trước kia Trình Tư Miên thích nhất là ngày nghỉ, không cần đi lên lớp, mỗi ngày ở bên ngoài điên cuồng dạo chơi, mà lúc này, bởi vì không có Tô Hiến Ngôn, cô đối với ngày nghỉ một chút hứng trí cũng không có.

"Trình Tư Miên." Trình Tần một bên sửa sang lại caravat một bên đi ra cửa, "Chú đi trước, con đợi ở nhà chú ý an toàn."

Trình Tư Miên hữu khí vô lực nhìn hắn, "Chú, trở về sớm một chút."

"Năm sáu ngày sau chú cũng không biết đã về chưa, con nghe lời một chút, có biết không."

"Dạ."

Đóng cửa lại, lúc này trong phòng liền chỉ còn có một mình cô, Tô Hiến Ngôn không ở nhà, Trình Tần đi công tác, Tra Dịch Quan mỗi ngày đều đi lêu lổng, ai, thật nhàm chán a...

Trình Tư Miên nhìn TV một lúc lâu, đã đói bụng muốn chết, lúc này mới từ trên sofa đứng lên. Cô nấu một gói mì ăn liền, chống cằm chờ mì chín.

Bên ngoài sắc trời đã tối đen, Trình Tư Miên nhìn nhìn đồng hồ, tám giờ đêm.

Năm phút sau, Trình Tư Miên giờ nắp vung, nóng hôi hổi, mùi thịt kho tàu nhất thời bùng lên. Vừa mới chuẩn bị ăn, di động đột nhiên vang lên tiếng chuông, Trình Tư Miên nhìn thoáng qua, là điện thoại Tra Dịch Quan gọi tới.

"Này, làm chi."

"A, xin hỏi cô là bạn của chủ nhân di động này sao."

Trình Tư Miên sững sốt, "Anh là?"

"A, tôi là phục vụ sinh quán bar Hoàng Hậu, vị tiên sinh này say nằm ở đây, tôi thấy cô là người hắn liên lạc gần đây nhất, cho nên mới gọi điện thoại cho cô, xin hỏi, cô có thuận tiện qua đây đưa người về không ạ."

Huyệt thái dương Trình Tư Miên co rút, "Say không dậy nổi?"

"Ách... Đúng vậy, uống nhiều."

Trình Tư Miên trợn trừng mắt, không còn lời để nói, "Quán bar Hoàng Hậu phải không, anh trông anh ta giúp tôi, tôi lập tức đến ngay."

"Vâng."

Ngay cả mì ăn liền Trình Tư Miên cũng không kịp ăn, vội vàng thay đổi quần áo liền ra ngoài, nhưng khi ngồi trên taxi, cô mới nghĩ đến chính mình căn bản không đỡ nổi Tra Dịch Quan, vì thế cô liền gọi điện thoại cho Tô Hiến Ngôn.

Cô đã rất nhiều ngày không gọi điện thoại cho hắn, đương nhiên, đã lâu cũng không gặp hắn.

Cùng Tô Hiến Ngôn nói xong tình huống bên này, Trình Tư Miên đột nhiên có chút muốn cảm ơn Tra Dịch Quan, nếu không có hắn, có lẽ cô cũng không tìm được việc gấp gì mới có thể liên hệ với Tô Hiến Ngôn.

Vào quán bar, cô bắt đầu tìm bóng dáng Tra Dịch Quan.

Trong quán bar hỗn tạp tranh cãi âm ỉ, không giống bình thường, mọi người khiêu vũ kích tình. Rất nhiều người vây quanh xem, Trình Tư Miên có chút kỳ quái, liền chen vào nhìn thoáng qua.

Vừa liếc mắt một cái, cô liền ngậy ngẩn cả người. Đứng ở trung tâm ôm đại mỹ nữ yêu điểm không phải Tra Dịch Quan hoa hoa công tử thì còn ai, nhưng mà, cảnh này có chút kỳ quái a...

Mỹ nữ kia từ chối vài câu, vẻ mặt rõ ràng xấu hổ, mà Tra Dịch Quan lại cười nghiêng người ôm lấy mỹ nữ kia, da mặt thật dày.

Giây tiếp theo, đại mỹ nữ kia được một người đàn ông kéo đi qua.

Trình Tư Miên đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên Tra Dịch Quan đâm một đâm vào người đàn ông kia, "Tào, đàn bà của ông đây mày cũng dám đánh."

Mọi người đều kinh hô một tiếng, Trình Tư Miên cũng bị dọa, tên Tra Dịch Quan này khi nào thì ngang ngược như vậy.

Người đàn ông kia phản ứng lại liền nắm lấy cổ áo Tra Dịch Quan, "Đàn bà của mày? Đây mẹ nó là của tao, mày là ai, muốn chết phải không!"

Tra Dịch Quan say khướt, lại muốn đi kéo cô gái yêu kiều kia, "Cái gì mà đàn bà của mày, em gái xinh đẹp như vậy đương nhiên là của tao."

Trình Tư Miên, "... " Nguyên lai say không nhẹ, còn cợt nhả bạn gái người khác.

Để tránh tình huống phát triển quá đà, Trình Tư Miên kiên trì xông đi vào, đem Tra Dịch Quan lôi về phía sau. "Ồi ôi ôi, đại ca, thật ngượng ngùng, anh trai tôi uống say."

Người đàn ông kia dừng một chút, lên xuống nhìn Trình Tư Miên một cái, bên miệng mang theo ý cười, "Anh trai em? Em gái nhỏ, em có biết anh là ai không, anh trai của em là đụng đến người của anh."

Trình Tư Miên ngẩn người, nhìn về phía sau hắn, lúc này mới phát hiện sau lưng người này có vẻ có rất nhiều tiểu đệ... Cô đã nói, một chút việc nhỏ làm sao có thể hấp dẫn nhiều người như vậy chú ý, nguyên lai Tra Dịch Quan chọc phải tai họa lớn.

Trình Tư Miên nhất thời có xúc động muốn chôn sống Tra Dịch Quan.

"Đây chính là phạm thiếu của chúng tôi - Phạm Thế Tông, em gái nhỏ, đại ca chúng tôi cũng không phải là người dễ chọc nga." Người bên cạnh trộm hề hề nói.

Trong mắt Trình Tư Miên tối sầm lại, "Thật có lỗi, hắn uống say, không phải cố ý."

"Một câu không phải cố ý là được sao?" Phạm Thế Tông đi lên phía trước, đưa tay nắm lấy cằm Trình Tư Miên.

Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, khuôn mặt Trình Tư Miên trắng nõn như ngọc, rõ ràng là bộ dáng thanh thuần động lòng người, nhưng ngược lại ánh sáng trong mắt vừa hồn nhiên lại vừa quyến rũ.

Phạm Thế Tông nhướng mi, hắn còn chưa có hưởng qua loại hình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Luôn Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đặc tội

Trình Tư Miên híp híp mắt, ngược mắt nhìn hắn.

Trong mắt Phạm Thế Tông hiện ra tia sáng nhìn đến con mồi, "Như vậy đi, đêm nay em gái chơi với anh một đêm, anh liền bỏ qua chuyện cũ, sẽ thả anh trai em ra."

Nói xong, người phía sau đều đáng khinh cười rộ lên. Mà bên cạnh người xem náo nhiệt có chút đồng tình với Trình Tư Miên, cô bé nhỏ này lớn lên không tệ, nhưng rõ ràng còn chưa trưởng thành đi? Nếu rơi vào tay Phạm đại thiếu, còn không biết sẽ ra sao, chắc, đáng thương a...

Phạm Thế Tông nhướng mày, "Thế nào a em gái, anh đây nhất định thật tốt chơi với cung, hử?"

Cô gái nhỏ trước mắt không nói chuyện, một đôi mắt nhìn chằm chằm hắn, Phạm Thế Tông đang đắc ý cảm thấy cô có chút yếu ớt, đột nhiên lại thấy cô bé mím môi cười, ánh mắt vốn dĩ hồn nhiên vô tội đột nhiên chột lóe một tia lạnh như băng, quý dị không nói nên lời.

Hắn sững sờ một chút, còn chưa kịp phản ứng, ngón tay nắm cằm Trình Tư Miên đã bị hung hăng bẻ lên trên.

"A a a!!" Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế nhất thời lẫn áp tiếng nhạc rock and roll, mọi người tro mắt nhìn Phạm Thế Tông thân cao 1m8 bị một cô gái nhỏ làm té trên mặt đất, che ngón tay lẫn qua lộn lại.

Các tiểu đệ, "... "

Người xem "??"

Trình Tư Miên cười nhạo một tiếng, "Có cho tiền tôi cũng không muốn nhìn thấy anh, còn muốn một đêm? Xem trọng mình như vậy sao?"

Phạm Thế Tông đau đến nổi mồ hôi lạnh ứa ra, "Mày mày mày! Mày muốn chết sao!"

Trình Tư Miên từ trên cao nhìn xuống hắn, vạ phần vô tội nói, "Phạm đại thiếu, đất trời sáng tỏ, mọi người chứng kiến, anh uy hiếp bức bách một cô bé vị thành niên qua đêm với anh, đến cùng là ai muốn chết a."

"A! Mày có biết tao là ai không!" Phạm Thế Tông hung hăng trừng mắt cô, "Đắc tội tao, mày chết chắc rồi!"

Trình Tư Miên cho hắn một ánh mắt xem thường, Trình Tư Miên cô từ nhỏ chính là bị dọa mà lớn lên, đã từng sợ qua ai sao?!

Cô ngay cả đề ý cũng không muốn đề ý hắn, xoay người liền túm lấy caravat của Tra Dịch Quan, "Theo tôi đi."

Tra Dịch Quan say khướt căn bản không biết tình huống gì, "Ồi ời ời, mỹ nhân của tôi a..."

"Còn mỹ nhân, mỹ nhân cái đầu anh!"

Phạm Thế Tông sững sốt vài giây, nhất thời giận dữ đứng lên, "Chúng mày còn sững ra đó làm gì! Bắt lấy con nhóc đó cho tao!"

Vài cái tiểu đệ đi theo phía sau lúc này đều bị cô gái nhỏ này dọa sững sờ, phản ứng lại mới vội vàng đi ngăn lại Trình Tư Miên. Một người đàn ông bắt lấy vai Trình Tư Miên, ngoan độc nói, "Nhóc con đừng không thức thời!"

"Thử đụng vào một ngón tay của tôi thử xem, tôi nói cho các anh biết, tôi đã báo cảnh sát." Trình Tư Miên cứng đối cứng nhìn người nọ, "Ông chú già, chú như vậy là phạm tội."

Người nọ bị nhìn đến sững sốt.

Phạm Thế Tông kéo tiểu đệ kia ra, quát, "Cảnh sát? Phạm tội? Chê cười, Phạm Thế Tông tao sẽ sợ sao."

Ánh mắt Trình Tư Miên thâm trầm, sao lại gặp phải một tên nhị thế tổ khó chơi như vậy.

Ai, lại nói tiếp cô căn bản còn chưa có báo cảnh sát, chỉ muốn hù dọa bọn họ mà thôi. Tô Hiền Ngôn sao còn chưa đến đây...

"Lại muốn uy hiếp cái gì a!" Trình Tư Miên còn đang suy nghĩ làm sao kéo dài thời gian, vị Tra tiên sinh phía sau không nói một lời liền đâm thêm Phạm Thế Tông một đâm, "Cút, đều cút cho tao."

Trình Tư Miên, "..."

Anh có thể đừng quấy rối nữa được không!

"Chiến trường" bị một đám của Tra Dịch Quan triệt để làm rối bù, nhóm đàn em Phạm Thế Tông tiến lên liền đánh, Tra Dịch Quan uống say giống như không sợ đau vậy, một người còn có thể địch bốn!

"Tra Dịch Quan!" Trình Tư Miên nhìn chỉ có thể lo lắng suông, "Các anh đừng đánh! Tôi kháo, nói vậy mà còn đánh! Tra Dịch Quan!!!"

Người bên cạnh đều trốn ra xa, không ai dám tiến lên đây, ngay cả người của quán bar cũng không có ý kéo ra, Phạm Thế Tông này thật đúng có chút năng lực.

Nhưng Trình Tư Miên biết, nếu lại tiếp tục như vậy liền xảy ra tai nạn chết người, trước kia cô không ít lần đánh nhau với người khác, cũng rất hiểu phương diện này.

Đột nhiên, Trình Tư Miên thấy bên cạnh có người cầm lên ghế dựa muốn đập Tra Dịch Quan! Cô liền nghĩ, Tô Hiền Ngôn! Không phải tôi không nghe lời đánh nhau với người ta, mà là tình thế bắt buộc nha!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Trình Tư Miên tùy tay cầm lấy cái ly thủy tinh liền đập lên đầu người kia, ly thủy tinh rất chắc chắn, đập một cái, cái trán nhất thời liền sưng lên thật lớn, người nọ đau đến lui về sau vài bước.

Trình Tư Miên tiến lên, một cước đá trúng bộ vị trọng yếu của một tên người hầu nào đó, cô kéo Tra Dịch Quan lên liền rút lui, "Còn không đi! Anh say đến choáng váng rồi a!"

"Dám đánh ông đây, xem ông có đánh chết mày không!" Tra Dịch Quan ngốc hề hề vừa muốn đi về phía trước.

Nhưng vào lúc này, một người đàn ông cầm trên tay một cái gậy gộc liền muốn đập trên người Tra Dịch Quan, trong lòng Trình Tư Miên hoảng hốt, theo bản năng đẩy Tra Dịch Quan một cái.

"Oành!" Trình Tư Miên bị đánh ngã ở bên cạnh bàn, đau đớn kịch liệt từ trên cánh tay truyền đến, cô há miệng, nhất thời ngay cả thanh âm cũng không nói ra được.

"Trình Tư Miên!"

Có tiếng kêu bên tai, thanh âm cơ hồ đều biến thành trống rỗng, nhưng cô vẫn mơ hồ nghe được có người kêu cô, có chút quen thuộc, có chút an tâm.

Tô Hiền Ngón vừa vào quán bar liền phát hiện không thích hợp, chờ hấn thấy rõ ràng tình huống đã không kịp. Hấn trơ mắt nhìn Trình Tư Miên đẩy ngã Tra Dịch Quan, sau đó bị một gậy đánh ngã xuống đất.

Trong nháy mắt kia, thế nhưng hấn lại có chút nóng nảy trước nay chưa từng có.

Hoảng loạn, đau lòng... Lúc hấn nhìn về phía Phạm Thế Tông, lần đầu có xúc động muốn xé nát một người.

Tô Hiền Ngón tiến lên bế Trình Tư Miên lên, cánh tay của cô không có chảy máu, nhưng rõ ràng đã sưng lên, bề ngoài không biết như thế nào, nhưng bên trong khẳng định rất nghiêm trọng.

"Dừng tay!" Thanh âm trầm thấp lại tràn đầy lực uy hiếp, mọi người thấy người đàn ông này đột nhiên xông tới, đều dừng động tác.

"Mày là cộng hành gì!" Phạm Thế Tông nổi giận đứng đứng đi tới, "Không muốn chết cũng đừng xen vào chuyện của người khác!"

Tô Hiền Ngón ngược mắt, trong mắt luôn luôn ôn nhu nhu hòa giờ tràn đầy lạnh lùng cùng ngoan lệ, "Phạm Thế Tông."

Phạm Thế Tông sững sốt, "Mày..."

"Thật lâu không thấy." Tô Hiền Ngón không biểu cảm nhìn hấn.

Phạm Thế Tông thấy rõ người tới, mắt chậm rãi trừng lớn, hấn không tự giác lui một bước, "Tô, Tô Hiền Ngón."

Tô Hiền Ngón lạnh lùng cười, "Động tới người của tôi, lá gan của cậu cũng thật là lớn."

Sau lưng Phạm Thế Tông nhất thời toát ra một tầng mồ hôi lạnh, "Người, người của anh? Tôi không biết, tôi không biết bọn họ..."

Đàn em của Phạm Thế Tông không biết đại ca nhà bọn họ vì sao đột nhiên trở nên kỳ quái như vậy, trong đó có một tên nói, "Đại thiếu, đừng cùng hấn nói mò, anh một câu nói, chúng tôi cam đoan đem hấn đánh đến ba mẹ cũng không nhận ra!"

"Kháo! Ngậm miệng cho tao!" Phạm Thế Tông tát cho hấn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Mày có biết hấn là ai sao!"

Bọn đàn em cũng không dám nói chuyện, chẳng lẽ nói Phạm đại thiếu cũng có lúc sợ người khác? Bọn họ đều vụng trộm đánh giá người đàn ông trước mặt, khuôn mặt anh tuấn, nhưng giờ phút này lại khí thế bức người làm cho người nhìn mà sợ.

"Đau..." Trình Tư Miên nức nở một tiếng, mở mắt ra nhìn về phía người đang ôm lấy mình, "Tô Hiền Ngón?"

Trong lòng Tô Hiền Ngón căng thẳng, vội vàng cúi đầu nhìn cô, "Cô thế nào rồi?"

Trình Tư Miên chỉ cảm thấy toàn bộ cánh tay đều không còn là của mình, "Vẫn, khá tốt."

Tô Hiền Ngón nhướn mày, "Đừng thể hiện!"

Trán Trình Tư Miên toát ra mồ hôi, rụt người vào lòng hấn, "Ừ... Tôi đau."

Tô Hiền Ngón là người bao che khuyết điểm, căn bản không nhận được để cô gái nhỏ bị giày vò, ánh mắt hấn nhìn về phía Phạm Thế Tông càng lạnh thấu xương, "Phạm thiếu tự giải quyết cho tốt."

Phạm Thế Tông cúi đầu, "Không, không phải, tôi thật có lỗi, tôi thật sự không biết..."

Có điều Tô Hiền Ngón cũng không có tâm tư nghe hấn nói cái gì, hấn ôm Trình Tư Miên liền đi ra ngoài.

Đi ngang qua Tra Dịch Quan đang té trên mặt đất không biết là bị đánh ngã xỉu hay vì say mà ngã xỉu, hấn lườm một cái, sau đó nói voi phục vụ sinh bên cạnh đã bị dọa ngốc, "Phiền toái đem hấn đưa ra ngoài."

"... Vâng, vâng."

Mọi người nhìn theo Tô Hiền Ngón đã rời khỏi, sau đó nhìn về phía Phạm Thế Tông đột nhiên không còn phát giận. Ở suất diễn tối trong quán bar, danh khí của Phạm Thế Tông rất lớn, mọi người đều biết bối cảnh gia đình hấn rất cường đại, trong nhà không chỉ có tiền còn có quyền, tuyệt đối là phú nhị đại không sợ trời không sợ đất, làm sao lại có thể sợ một người đàn ông đột nhiên xuất hiện...

Lời giải thích duy nhất chỉ có thể là, bối cảnh của người đàn ông vừa rời còn lớn hơn Phạm Thế Tông.

Nhìn thấy Tô Hiền Ngón đã hoàn toàn rời đi, Phạm Thế Tông dường như mất hết sức lực ngồi xuống trên đất. Bọn đàn em liền bước lên phía trước dìu hấn, "Phạm thiếu, người này rốt cuộc là ai a, anh, anh vì sao phải sợ hấn."

"Mày thì biết cái gì a!" Phạm Thế Tông hí hí mắt, "Tô Hiền Ngón, Tô Hiền Ngón... Bi bệnh thần kinh mới đi chọc hấn!"

Người Tô gia đều điệu thấp, người khác không biết Tô Hiền Ngón, nhưng hấn lại rất rõ ràng. Ông nội hấn là cấp dưới của Tô lão gia tử, từ lúc hấn còn

nhỏ trong nhà liền bắt đầu cảnh cáo hấn ở trước mặt người Tô gia không được làm càn, ngay từ đầu hấn căn bản không để ý, hấn vốn đã bị làm hư, hấn lại phải sợ ai?

Nhưng vào năm hấn mười sáu tuổi, hấn ở trên yến hội cố ý hất rượu đỏ lên người trưởng tôn Tô gia - Tô Hiến Ngôn... Sau, hấn bị ông nội đánh một trận, còn bị sung quân xuất ngoại, ở nước ngoài trong nhà cũng không chu cấp tiền cho hấn, đoạn thời gian kia quả thực chính là ác mộng của hấn!

Ngay từ đầu chỉ là nhìn Tô Hiến Ngôn không vừa mắt liền muốn đùa dai mà thôi! Hấn căn bản không dự đoán được lại có hậu quả như vậy, nghe nói, cái này đều do Tô Hiến Ngôn âm thầm yêu cầu.

Vì thế, sau khi hấn về nước, nhìn đến Tô Hiến Ngôn cơ bản đều đi đường vòng! Bất quá sau này hấn nghe nói Tô lão gia từ bỏ mặc Tô Hiến Ngôn ở bên ngoài tự mình xông xáo, sau này hấn cũng liền không để ý người này, không thể tưởng được hôm nay lại ở chỗ này gặp được!

Càng không nghĩ tới là, người hấn chọc tới lại là người của Tô Hiến Ngôn, hấn còn ra tay đánh người...

Phạm Thế Tông cơ hồ có thể nhìn thấy đoạn ngày đen tối của hấn sau này.

Tô Hiến Ngôn ôm Trình Tư Miên lên xe, nhanh chóng lái xe đi về phía bệnh viện.

Đến cửa bệnh viện, hấn lại lần nữa ôm lấy cô đi vào bên trong, Trình Tư Miên tựa vào trong lòng hấn, cảm thụ được cước bộ gấp rút của hấn, cô không biết vì sao lúc này cô còn có thể cười ra, khóe miệng hơi hơi cong, thấp giọng nói, "Tô Hiến Ngôn, tôi không sợ đau..."

Bước chân Tô Hiến Ngôn khẽ dừng lại, cúi đầu nhìn về phía cô.

Dưới ánh mặt trời trong bệnh viện, sắc mặt Trình Tư Miên trắng bệch đến đáng sợ, bất quá là cô gái nhỏ yếu ớt, đau như vậy cũng không khóc không náo.

Trong lòng Tô Hiến Ngôn có chút phức tạp, trầm giọng nói, "Đừng nói chuyện."

"Nha... Nhưng là, Tra Dịch Quan đâu."

"Đừng để ý đến hấn."

Dứt lời, bác sĩ đi lại, Tô Hiến Ngôn đem Trình Tư Miên giao cho bọn họ, chau mày, "Cẩn thận chút."

Bạn đang đọc truyện *Hấn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Khen thưởng

Trình Tư Miên cũng không biết chính cô ngủ quên lúc nào, tóm lại lúc tỉnh lại sắc trời bên ngoài đã sáng rực, mà tay cô cũng đã được xử lý tốt, bó thạch cao, không thể động đậy.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Trình Tư Miên nhìn thấy Tô Hiến Ngôn xách theo một túi đồ đi vào.

"Tỉnh rồi?" Hấn bỏ túi đồ xuống, ngồi xuống ghé tựa.

Trình Tư Miên ừ một tiếng, giãy dụa muốn ngồi dậy. Tô Hiến Ngôn đè lại bờ vai cô ý bảo cô không cần lộn xộn, sau đó đem giường bệnh di động lên, "Đói bụng không, ăn cơm trước."

Trình Tư Miên nhìn thoáng qua quần áo của hấn, trong ấn tượng của cô, tối hôm qua dường như hấn cũng mặc như vậy, chẳng lẽ, một đêm này hấn đều ở trong bệnh viện?

"Anh có phải đã một đêm không ngủ hay không?"

Tô Hiến Ngôn cúi đầu mở hộp thức ăn, "Ồ trên sofa ngủ một lúc."

"Sofa?" Trình Tư Miên nhìn thoáng qua bên cạnh, sofa trong phòng bệnh chỉ có thể ngồi không thể nằm, "Ngay tại đây?"

"Ừ." Tô Hiến Ngôn đem thìa đặt vào tay cô, "Cô với Tra Dịch Quan đều ở bệnh viện, luôn cần có người trông nom."

Trình Tư Miên chậm rãi nắm chặt thìa, trong lòng vừa cảm động vừa vui sướng, "Ngủ như vậy nhất định rất khó chịu đi, đợi lát nữa anh nhớ phải trở về nghỉ ngơi."

Tô Hiền Ngón ngược mắt nhìn cô một cái, nhẹ gõ cái trán của cô, "Đừng để ý đến người khác, trước trông nom chính cô đi. Trình Tư Miên, sao cô có thể một mình đi đến nơi đó."

Trình Tư Miên, "Tôi không phải đã gọi điện cho anh sao..." Lại nói, cho tới bây giờ cô cũng không biết đi quán bar hoặc câu lạc bộ thì có vấn đề gì, tuy rằng cô vị thành niên, nhưng đã từng đi qua cũng không ít.

"Cho tôi biết liền chờ tôi, mà không phải một người xông vào." Tô Hiền Ngón không đồng ý nói, "Gặp tình huống này cô còn dám giúp đỡ Tra Dịch Quan. Đánh nhau? Thân thể nhỏ nhắn này của cô có thể ra tay với những người đó sao?"

"Nếu không thì phải làm sao bây giờ a." Trình Tư Miên lẩm bẩm nói, "Cũng không thể nhìn Tra Dịch Quan bị đánh chết đi."

Tô Hiền Ngón chăm chú nhìn cô, hiển nhiên rất không vừa lòng.

Trình Tư Miên khụ một tiếng, thức thối kéo mở đề tài, "Ồi đúng rồi, Tra Dịch Quan ở đâu rồi."

"Phòng bên cạnh."

"Có bị thương nặng không?"

"Da dày thịt béo, không có chuyện gì." Tô Hiền Ngón nói, "Nhưng cô, bị gãy xương."

"... Nha."

Tô Hiền Ngón nói, "Chuyện này đã nói cho chú của cô."

"A?" Trình Tư Miên trừng mắt, "Điều này sao có thể nói cho chú tôi! Chú ấy khẳng định sẽ mắng tôi chết!"

"Còn sợ bị mắng?" Tô Hiền Ngón bắt đầu dĩ, "Bộ dạng này của cô, tôi cũng không thể thực hiện được lời nhờ vả của chú cô."

Trình Tư Miên méo méo miệng, lẩm bẩm, "Cũng không cần thiết nói với chú ấy..."

"Được rồi, ăn cơm trước."

"Nga..."

Trình Tư Miên bị thương tay phải, hiện tại chỉ có thể sử dụng tay trái, cho nên mức độ ăn có chút run run rẩy rẩy. Sau 3 lần mức một khối thịt thất bại, Trình Tư Miên giận dữ ném thìa, "Chắc, đáng giận."

Tô Hiền Ngón đang nhìn di động, không chú ý tới cô giãy dụa, hấn nghi hoặc nhìn qua, "Làm sao vậy, mùi vị không hợp?"

"Tay trái thì làm sao mà ăn a." Trình Tư Miên vốn đang tức giận hờ hết, nhưng khi ánh mắt chạm phải Tô Hiền Ngón đột nhiên sáng lên, trong đầu một cái ý niệm đột nhiên xẹt qua.

Trong mắt cô xẹt qua một tia giao hoạt, biểu cảm nhất thời trở nên đáng thương hề hề, "Tô Hiền Ngón, tôi sắp chết đói, rất muốn ăn cơm..."

"Sau đó?"

"Nhưng tôi không có thuận tay trái." Trình Tư Miên chớp mắt to nhìn hấn, "Cho nên, anh giúp giúp tôi đi."

Ánh mắt trong trẻo đáng thương, mang theo tươi mát đặc trưng của thiếu nữ. Tô Hiền Ngón hơi hơi bị kiềm hãm, bình tĩnh dời đi ánh mắt, "Ăn không được?"

"Đúng vậy đúng vậy, anh xem, tay phải của tôi cử động không được... Bằng không anh dứt tôi ăn được không?"

Tô Hiền Ngón nhìn về phía cô, trong mắt cô tràn đầy ý tứ khẩn cầu, Tô Hiền Ngón bật cười lắc đầu, "Cô, con nhóc này..."

Tuy là nói như vậy, hấn lại cầm lấy chiếc thìa bên cạnh, "Cơm tự mình ăn, tôi gấp thức ăn cho cô."

Trình Tư Miên gạt đầu như giả vờ, vội vàng nhặt thìa lên đi mức cơm.

Đại khái là do Tô Hiền Ngón gấp đồ ăn cho cô, Trình Tư Miên cảm thấy bữa tiệc hôm nay ăn rất ngon.

"Muốn ăn thêm cái này."

"Thịt, a, không cần thịt mỡ."

Tô Hiền Ngón, "Cái này?"

"Ừ ừ."

...

"Lại gấp một miếng thịt."

Tô Hiền Ngôn nhìn thấy cô đã ăn hơn phân nửa thịt nướng, không có nghe lời của cô mà đi gấp một đũa đồ ăn, "Ăn cái này."

Trình Tư Miên nhìn rau dưa xanh mượt liền không hứng thú, "Tôi muốn ăn thịt."

"Ăn chút rau dưa." Tô Hiền Ngôn cương chế đem đồ ăn đưa tới bên miệng cô, "Nghe lời."

Trình Tư Miên không muốn làm Tô Hiền Ngôn mất mặt, không tình nguyện há mồm ăn vào.

Tô Hiền Ngôn chau chau mày, "Có khó ăn như vậy sao?"

"Tôi không quá thích ăn đồ ăn..."

Tô Hiền Ngôn cười cười, "Ăn nhiều thịt như vậy cũng không thấy cô lớn, còn gầy như vậy."

Trình Tư Miên nuốt nghẹn, yên lặng suy nghĩ, ai nói tôi không lớn, chỗ nên lớn không phải đều lớn sao!

Sau đó Tô Hiền Ngôn cũng không nghe Trình Tư Miên chỉ huy, một đũa đồ ăn một đũa thịt, không chút qua loa. Lúc Tra Dịch Quan khắp khiêng từ phòng bên cạnh đi tới liền nhìn thấy khung cảnh hòa hợp như vậy.

Tô lão đại của chúng ta vậy mà như bảo mẫu đang hầu hạ người khác!! Đau... Vì sao hần thế nhưng đột nhiên cảm thấy hình ảnh như vậy còn thật đáng yêu?

"Ồi? Tra Dịch Quan?" Trình Tư Miên phát hiện hần trước.

Tra Dịch Quan ngồi xuống sofa, "Ồi, đau đau đau..."

"Anh không sao chứ?" Trình Tư Miên hỏi.

"Cũng, cũng tạm được." Tra Dịch Quan có chút xấu hổ nhức đầu, "Tiểu Miên Miên, cô không sao chứ?"

Chuyện tối hôm qua, sáng nay hần đã nghe Tô Hiền Ngôn nói, đã biết hần rượu làm bậy còn liên lụy đến cô gái nhỏ này, hần hận không thể trực tiếp chôn sống chính mình.

Trình Tư Miên nhìn nhìn tay mình, "Nhìn giống không có việc gì sao."

Tra Dịch Quan vịn phần hổ thẹn, "Ân cứu mạng của nữ hiệp, tại hạ vô cùng cảm kích, nữ hiệp, về sau mạng này của tôi là của cô!"

Trình Tư Miên giấu cợt hần một tiếng, "Tôi mới không cần anh."

Tô Hiền Ngôn cũng nhìn hần một cái, "Không có việc gì thì trở về nằm, đi tới đi lui làm cái gì."

Tra Dịch Quan than vãn, "Đầu tiên liền muốn đến xác định một chút Tiểu Miên Miên có sao không, tiếp theo chính là, tôi cũng chết đói rồi. Hiền Ngôn, cơm trưa của tôi đâu."

Tô Hiền Ngôn gấp cho Trình Tư Miên một khối trứng, "Không có."

"Không có?!" Tra Dịch Quan ủy khuất, "Cậu đừng quá bắt công như vậy..."

Một người không chỉ có cơm ăn, còn được dứt ăn! Mà hần một hạt cơm cũng không nhìn thấy!

Trình Tư Miên đắc ý dào dạt tựa vào trên gối đầu, "Bạn gái của anh nhiều như vậy, nằm viện thì gọi các cô ấy đến chăm sóc cho anh."

"Cô ngược lại nhắc nhở tôi!" Tra Dịch Quan trừng mắt nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, "Tôi còn sợ tìm không thấy người chăm sóc tôi sao!"

Dứt lời, lại khắp khiêng đi ra ngoài.

Trình Tư Miên thấy người đi rồi mới nói, "Thực sự chưa chuẩn bị cơm cho anh ta sao."

"Ừ." Tô Hiền Ngôn mặt không đổi sắc gạt dầu, không hề áy náy. Trong ngày thường Tra Dịch Quan muốn làm gì thì làm hần đều mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng lần này...

Hần nhìn nhìn Trình Tư Miên đang ăn vui vẻ, thật sự là liên lụy đến người không nên liên lụy đến.

Trình Tư Miên không biết Tô Hiền Ngôn đang nghĩ cái gì, chỉ là rất "Đồng tình" Tra Dịch Quan, "Ai, hấn cũng thật thảm."

Tô Hiền Ngôn cười yếu ớt, dặn nói, "Canh cũng uống một ngụm."

"Được."

Tra Dịch Quan đều là bị thương ngoài da, mà Trình Tư Miên chính là cánh tay bó thạch cao, hai người đều không cần thiết nằm viện, vì thế ngày thứ hai liền lái xe về nhà.

Tối hôm đó về nhà, Trình Tần liền từ nơi khác chạy trở về.

Trình Tần vừa vào cửa liền đối với Tra Dịch Quan đánh mấy cái, "Tên nhóc cậu! Muốn chết phải không, còn dám xằng bậy! Xem tôi có đánh chết cậu không!"

"Ồi! Đau a! Tôi là người bị thương!"

"Ai quan tâm cậu là cái gì viên!"

"Ai nha mẹ ơi! Hiền Ngôn, nhìn đồ điên này! A!" Tra Dịch Quan thất tha thất thểu chạy về phía Tô Hiền Ngôn, Tô Hiền Ngôn liếc mắt nhìn hấn một cái, ý cười ngậm ngậm nói, "Đồ điên? Đau?"

Tra Dịch Quan trừng mắt, "Các cậu, các cậu đều bắt nạt tôi!"

Trình Tần một phen đem hấn kéo trở về, "Bắt nạt cậu thì làm sao!"

"A! Ai nha!"

Trình Tư Miên ở trong phòng nghỉ ngơi, nghe được thanh âm âm ỉ bên ngoài liền mở cửa đi ra. Cô đứng ở cửa thang lầu, nhìn một cái liền nhìn thấy hai người đàn ông trong phòng khách xoay quanh đánh nhau, còn có Tô Hiền Ngôn ngồi ở bên kia lạnh nhạt uống trà, giống như căn bản không thấy được sự hỗn loạn bên kia.

Trình Tư Miên có chút nghi vấn, "Chú?"

Dưới lầu nhất thời yên tĩnh.

Trình Tần buông Tra Dịch Quan ra, quay đầu nhìn về phía thang lầu.

Thực sự là Trình Tần, Trình Tư Miên có chút ngoài ý muốn, "Sao chú nhanh như vậy đã trở lại."

Trình Tần hai ba bước từ phòng khách đi lên thang lầu, hấn nhìn chăm chăm cánh tay của cô, "Này, cái này không có việc gì đi?"

"Không có việc gì a, qua đoạn thời gian cắt thạch cao thì tốt rồi."

Trình Tần nha một tiếng, rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Trình Tư Miên híp híp mắt, bên miệng mang theo ý cười xấu xa chột lóc, "Chú, có phải chú rất lo lắng cho con hay không, cho nên mới đặc biệt gấp gấp trở về."

Trình Tần khựng một chút, trừng cô, "Con nói mò cái gì, chú hoàn thành xong công việc trước thời gian nên mới trở về, con nhóc nhà con, chú có gì mà phải lo lắng cho con..."

Trình Tần nói làm nhảm liền đi xuống thang lầu, Tra Dịch Quan bị đánh một trận giận mà không dám nói gì, còn nói không lo lắng, không lo lắng cậu vừa trở về liền đánh tôi làm gì!

Trình Tư Miên khẽ chau chau mày, hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nửa đêm.

Trình Tư Miên do dự mãi vẫn quyết gõ cửa phòng Tô Hiền Ngôn.

"Tiến vào."

Cô ấn xuống nắm cửa, đẩy ra một cái khe hở. Tô Hiền Ngôn đang ngồi ở sau máy tính, thấy Trình Tư Miên ló đầu vào nhìn nhân tiện nói, "Đi lại đây."

Trình Tư Miên gật gật đầu, đem cửa đóng lại, sau đó đi đến bên cạnh hấn.

Ba máy tính đều mở ra, rậm rạp chữ cái, giống như làm đặc công vậy.

"Anh đang làm việc sao."

"Không, chuyện gì, cô nói đi."

Trình Tư Miên nín thở, "Tôi muốn hỏi anh một chút, ngày mai anh còn đi sao, ý tôi là, anh còn phải về nhà hay không."

Tô Hiền Ngôn, "Cần phải đi."

"Có thể không đi hay không a." Trình Tư Miên vội vàng nói.

Tô Hiền Ngôn sững sốt, ánh mắt trầm lắng, "Sao vậy."

"Thì, chỉ có một mình tôi ở nhà rất nhàm chán a." Trình Tư Miên ngẫm lại lại cảm thấy này lý do này rất sâu sa, vì thế lại bổ sung nói, "Hơn nữa tôi bị thương, chú với Tra Dịch Quan đều không đáng tin!"

Tô Hiền Ngôn lẳng lặng nhìn cô, khuôn mặt tinh xảo ở dưới ánh đèn màn hình rất rạng rỡ đầy sức sống, "Trình Tư Miên, tôi sẽ dặn bọn họ..."

"Cho nên nhất định phải đi? Vậy, tôi đây dùng quà khen thưởng đổi lấy vài ngày của anh được không."

Tô Hiền Ngôn khựng người một chút.

Ánh sáng trong mắt Trình Tư Miên rất sáng, "Không phải anh nói tôi thì tốt sẽ có khen thưởng sao, anh đã nói, không được đổi ý, hiện tại tôi muốn anh thực hiện khen thưởng, tôi muốn anh ở lại chỗ này, một tháng, ách... Mười ngày đi, mười ngày!"

Bạn đang đọc truyện *Hắn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tắm rửa

Editor: Raining□□□

Có lẽ không nên lại dung túng cô.

Chính là sẽ luôn mềm lòng.

Đây cũng không phải là trạng thái bình thường của Tô Hiền Ngôn.

Bề ngoài hắn có thể khiêm tốn, có thể ôn nhu, nhưng nội tâm lại tràn đầy tiêu cực. Giống như Tra Dịch Quan thường xuyên nói, đừng bị bề ngoài của Tô Hiền Ngôn lừa, chẳng qua hắn nguy trang tốt mà thôi, bản thân hắn thật sự không phải một người tốt.

Trình Tư Miên nghe xong luôn là gật đầu tiếp thu, cô cũng nhảy cảm cho rằng Tô Hiền Ngôn không phải người lương thiện, nhưng cô cũng không phải cho nên việc gì phải sợ hắn nhỉ. Hơn nữa, cô thật lòng thật dạ muốn dựa vào hắn, tin nhiệm hắn. Chỉ cần cô biết hắn đối tốt với cô không phải nguy trang là được rồi.

"Mười ngày, có được không?"

Tô Hiền Ngôn thật lâu sau không có trả lời, Trình Tư Miên đã bắt đầu cảm thấy không có hy vọng, cũng là, cô như vậy cũng quá tùy hứng rồi.

Trình Tư Miên nín thở, thấp giọng nói, "Quên đi, thật ra, thật ra tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi."

Dứt lời, cô kéo dụng hai tai thỏ bông lớn đi ra cửa.

"Buổi tối đều sẽ trở về." Ngay khi cô chuẩn bị mở cửa, cô đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của hắn truyền đến đằng sau cô.

"Ban ngày có thể sẽ không ở nhà."

"Thật không?" Trình Tư Miên ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, chần chừ chạy lại.

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn chạm đến đôi dép lê con thỏ của cô, trong mắt hiện lên ý cười: "Thật."

"Về sau chúng ta có thể ăn tối cùng nhau." Trình Tư Miên kéo ghế xoay ngồi xuống: "Anh không ở nhà, Chú nhỏ cùng Tra Dịch Quan đều không nghiêm túc ăn cơm, chú nhỏ có khi còn muốn xuống bếp, khó ăn chết đi được."

Trình Tư Miên lắc nhai oán trách, nhưng trong mắt cô lại lóe lên ánh sáng hạnh phúc.

Hạnh phúc của cô còn có thể lây nhiễm cho mọi người.

Tô Hiền Ngôn có chút thất thần. Có lúc hẳn cảm thấy cô không có gia đình đôi khi sẽ chán nản khổ sở, nhưng trên khuôn mặt cô luôn tồn tại sự hồn nhiên và nụ cười thật trong sáng. Hẳn cũng từng giống cô, nhưng lại chưa bao giờ học cách mỉm cười chân thành như cô.

Giờ phút này nhìn thấy Trình Tư Miên cười, hẳn sẽ cảm thấy vui vẻ. Có lẽ, hẳn biết đó là thứ hẳn đã từng đánh mất đi.

"Tô Hiền Ngôn, Tra Dịch Quan nói nhà anh thật sự rất giàu có." Trình Tư Miên nghiêng đầu hỏi: "Đây là thiếu gia nhà giàu tự mình xây dựng sự nghiệp, anh cũng thật chuyên tâm."

"Tra Dịch Quan nói với cô những tin đồn này." Tô Hiền Ngôn nhìn màn hình máy tính, thần nhiên nói.

"Cũng không phải là tin đồn." Trình Tư Miên nghĩ nghĩ lại nói: "Trong khoảng thời gian này anh về nhà có phải là vì trong nhà có việc không? Nếu anh thật sự có việc vậy thì quên việc khen thưởng tôi đi, lần sau bổ sung cũng được....."

"Hiểu chuyện như vậy?" Tô Hiền Ngôn nghiêng mắt nhìn cô một cái, chế nhạo nói.

Trình Tư Miên khụ khụ: "Tôi, tôi đương nhiên hiểu chuyện, lại còn có thiện giải nhân ý[1]."

[1] 善解人意: Thành ngữ ý chỉ rất ân cần và học cách đồng cảm với người khác.

"Ồ?" Tô Hiền Ngôn ý cười càng sâu hơn.

Trình Tư Miên xoay đầu không nhìn hẳn: "Ồ cái gì a, tôi nói thật đó."

"Được rồi, thật sự không có việc gì." Tô Hiền Ngôn nói: "Chỉ là em trai tôi trở về cho nên trong khoảng thời gian này phải về nhà."

"Em trai anh? Anh còn có em trai? Em ruột sao?"

"Em họ."

"Oa, Vậy thì tốt quá, có anh chị em chắc là rất vui vẻ đi." Trình Tư Miên thở dài, "Ít nhất lúc gặp khó khăn cũng có người giúp đỡ."

"Không hẳn."

Trình Tư Miên vô tình nhìn về phía Tô Hiền Ngôn, không biết có phải ảo giác của cô hay không, khuôn mặt Tô Hiền Ngôn dường như lạnh đi vài phần, cô nghe hẳn lạnh lưng nói: "Có đôi khi mối quan hệ huyết thống cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Bỏ thạch cao đến ngày thứ năm, Trình Tư Miên rốt cuộc cũng muốn sụp đổ.

Bởi vì bất tiện, cho nên mấy ngày nay cô chỉ có thể lau cơ thể một chút, căn bản là không thể rửa sạch sẽ. Đây chắc chắn là một cực hình đối với người luôn tắm mỗi ngày như Trình Tư Miên.

Quên đi, Không thể chịu nổi!

Trình Tư Miên tìm một cái bao nilon ở trong nhà bọc lấy tay bỏ thạch cao, sau đó lấy quần áo chạy vọt vào phòng tắm.

Khó khăn cởi quần áo, Trình Tư Miên đứng dưới vòi hoa sen. Tuy rằng đã dùng bao nilon che, nhưng vẫn có thể bị ướt. Vì vậy, Trình Tư Miên di chuyển một nửa người ra bên ngoài dùng một tay chà lau cơ thể.

Tuyệt! Quá tuyệt! Tắm rửa sao có thể thoải mái như vậy!

Tắm rửa quá mức đắc ý vênh váo, tóc cũng ướt hơn phân nửa, vì thế Trình Tư Miên dứt khoát ngừng tư thế cực kỳ vẹo vọ, nghiêng đầu xả nước gội đầu luôn.

Sau khi tắm xong, cô chậm rì rì mặc quần áo vào. Lăn lộn cả ngày, cuối cùng cả thể xác lẫn tinh thần đã thoải mái. Chỉ là cuối cùng đi rửa mặt tìm máy sấy tóc.....A? Máy sấy đâu?

Trình Tư Miên trầm mặt, Tra Dịch Quan chết tiệt, chắc chắn là anh ta mang máy sấy ở phòng tắm đi, mỗi ngày lấy máy sấy ra ngoài mà không biết đem trả lại!

Mở phòng tắm ra, Trình Tư Miên cúi thấp đầu để mái tóc ướt dầm dề trải dài về phía trước, sau đó đi tới phòng khách quát: "Tra Dịch Quan! Tra Dịch Quan? Anh ở đâu!"

Tô Hiền Ngón đang cầm cốc thủy tinh từ phòng bếp đi ra, ở chỗ ngoặt nhìn thấy một người đầu tóc tán loạn ở phía trước, hoảng sợ nói: "Trình Tư Miên?"

Trình Tư Miên kéo tóc ra: "Tra Dịch Quan đâu, tôi đang tìm máy sấy tóc."

"Hắn cùng chú nhỏ cô đi ra ngoài ăn khuya rồi."

"A? Vậy, vậy anh lấy máy sấy giúp tôi."

Tô Hiền Ngón nhìn đến cánh tay bao trong túi nhỏ lộn xộn, trong lòng nhảy dựng, đặt cốc thủy tinh xuống đi đến: "Cô sao có thể tắm rửa, cánh tay bị ướt?"

"Không có không có, anh xem, tôi bọc trong túi nilon rồi."

Tô Hiền Ngón nhú mào, vào phòng tắm rút ra khăn tắm sạch khoác lên lưng Trình Tư Miên, hắn nhìn bộ dáng ướt sũng của cô, trách cứ nói: "Cô thật là liều lĩnh!"

Trình Tư Miên mếu máo: "Không phải..... Nhiều ngày như vậy không được tắm rửa sạch sẽ, tôi khó chịu muốn chết."

Tô Hiền Ngón trầm khuôn mặt, vén khăn tắm lên giúp cô lau tóc.

Trình Tư Miên thấy sắc mặt hắn không tốt, thật cẩn thận nói: "Thật sự không bị ướt, anh xem này."

Cô cởi bỏ cái túi nilon ra bên ngoài.

Tô Hiền Ngón liếc mắt nhìn cô một cái: "Đứng yên đừng nhúc nhích."

"Hà....."

Tô Hiền Ngón đi cầm máy sấy lại đây, Trình Tư Miên đi theo hắn vào phòng tắm, ngoan ngoãn đứng trước mặt hắn.

Mở máy sấy, hắn giúp cô thổi tóc.

Có lẽ là chưa bao giờ giúp người khác sấy tóc, hơn nữa lại còn là tóc dài, Trình Tư Miên cảm thấy động tác của Tô Hiền Ngón có chút khác lạ, nhưng cũng không giải thích được có chút đáng yêu.

"A....." Trình Tư Miên đột nhiên sợ hãi hét lên một tiếng.

Tô Hiền Ngón dừng lại một lát: "Làm sao vậy?"

"Vẫn luôn thổi ở một chỗ, nóng quá."

Tô Hiền Ngón ngẹn lại, rõ ràng có chút xấu hổ: "Xin lỗi, tôi không có chú ý."

Trình Tư Miên nhìn biểu cảm của hắn càng thêm cẩn thận thổi tóc, không nhận được cười ra tiếng.

Tô Hiền Ngón: "..... Cười cái gì."

"Không có không có, Tôi chính là quá cảm ơn anh." Trình Tư Miên ý cười bên miệng càng lúc càng lớn.

Tô Hiền Ngón bắt đầu nhìn cô. Ánh đèn ấm áp phòng tắm vẫn còn đang chiếu sáng, tắm xong hơi nước còn chưa tan đi. Làn da của cô gái trắng như tuyết, một đôi mắt cười sáng như sao trời, rõ ràng vẫn còn chưa thoát sắc thái thanh lệ ngây thơ của trẻ con, nhưng lại ẩn giấu chút mê hoặc không thể hiểu được.

Giờ phút này nhiệt độ trong phòng tắm độ cao, khuôn mặt của cô cũng hồng hồng phấn phấn, không thể giải thích được làm người khác bị kích thích. Ánh mắt Tô Hiền Ngón hơi ngưng lại, rồi mất khỏi nụ cười tùy ý của cô.

Nhưng khi hắn rũ mắt xuống mới phát hiện, trước ngực Trình Tư Miên ướt một mảnh, có lẽ là bởi dùng một tay, chỉ có thể tùy tiện mặc xong quần áo, vì thế giọt nước thấm qua áo thun màu trắng, làm cho tắm vài cực kỳ trong suốt.

Hắn ngẩn ra "Á" một tiếng lấy khăn tắm phía sau choàng lên phía trước Trình Tư Miên phía, vững chắc che đậy chỗ ẩm ướt.

Trình Tư Miên ngẩn người: "Làm sao vậy."

"Quay qua đi, tôi không thổi được phía sau." Tô Hiền Ngón nhàn nhạt nói.

"Này."

Trình Tư Miên ngoan ngoãn xoay người, cúi đầu nhìn khăn tắm, buồn bực tự hỏi, tóc không ở sau lưng sao, như vậy nước sẽ không làm ướt lưng.

Sau khi tóc khô, Tô Hiến Ngôn đặt máy sấy xuống, thản nhiên nói: "Thay quần áo ướt đừng để bị cảm lạnh."

"Biết rồi a."

Chờ Tô Hiến Ngôn đi rồi, Trình Tư Miên mới bất chợt nhớ đến, quần áo của cô chỉ vừa mới thay, quần áo ướt gì cơ chứ?

Cô không suy nghĩ nhiều, lấy khăn tắm ra ném vào bồn rửa bên cạnh. Sửa sang lại tóc, nhìn về phía gương, Trình Tư Miên đột nhiên ngơ ngẩn. Quần áo của cô, từ khi nào mát lạnh như vậy, ướt một mảnh dính vào da không nói nói làm gì, ngay cả nội y đều lộ ra...

Cô đột nhiên nhớ tới Tô Hiến Ngôn nói, đi thay quần áo ướt.

Khuôn mặt Trình Tư Miên lại đỏ lên, nói như vậy hẳn nhìn thấy được, hẳn thấy được!! Khó trách đột nhiên hẳn lại trùm khăn tắm đến phía trước!

Đỏ mặt một lúc lâu, Trình Tư Miên đột nhiên cúi thẳng sống lưng nhìn mình trong gương. Lớn lên cũng được, đáng người... cũng còn được! Chắc Tô Hiến Ngôn sẽ không cảm thấy cô không đủ nẩy nở đi!

Trình Tư Miên vô thức nhớ đến Thái Tâm Duyên, so với Thái Tâm Duyên tràn đầy quyến rũ, đáng người cô chắc chắn là thua trận rồi!! Không đúng..... Cô còn trẻ! Cô vẫn có thể tiếp tục phát triển! Cô nỗ lực nói, về sau nhất định có thể ưu tú hơn cô ta!

Trình Tư Miên tự mình cổ vũ nhìn chăm chăm cơ thể trong gương.

Tô Hiến Ngôn, anh chờ xem!

Ngày hôm sau.

Tra Dịch Quan trở về mang theo một cô gái cao khoảng 1m60, tóc ngang bằng, thuần khiết dễ thương.

Trình Tần ghét bỏ nhìn hẳn một cái, sách, lại gây tai họa cho người phụ nữ khác.

Trình Tư Miên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá người phụ nữ một lần, sau đó dựa vào trên sofa cười: "Ồ, Tra tiên sinh, bạn gái thật xinh đẹp a."

"Cô ấy tên là Diệp Hiểu Hiểu." Tra Dịch Quan nói xong dịu dàng đưa người phụ nữ vào phòng khách ngồi xuống, sau đó giới thiệu: "Hiểu Hiểu, đây là bạn cùng phòng của anh Trình Tần, đây là cháu gái của hẳn Trình Tư Miên, còn có một người còn chưa trở về Tô Hiến Ngôn."

"Chào mọi người." Diệp Hiểu Hiểu có chút thẹn thùng gật gật đầu.

Trình Tần kéo kéo khóe miệng xem như đang cười.

Trình Tư Miên giơ cánh tay còn lành lặn: "Xin chào."

"A..... Chính là em bị thương, đúng không." Diệp Hiểu Hiểu đột nhiên nói.

Trình Tư Miên sững sốt, "A?"

"Dịch Quan đều nói với chị rồi." Diệp Hiểu Hiểu có chút ngượng ngùng nói: "Em là con gái tay bị thương rồi sẽ rất bất tiện, trong khoảng thời gian này chị tới chăm sóc em"

"Hả?"

"Hả?"

Trình Tư Miên cùng Trình Tần hai mặt nhìn nhau, sau đó cùng nhìn về phía Tra Dịch Quan.

Mà người phía sau cũng không bị ánh nhìn của hai người ảnh hưởng chút nào, nhẹ giọng nói nhỏ, không biết cùng Diệp Hiểu Hiểu nói cái gì đó làm cô ấy mặt đỏ tai hồng.

"Cái gì mà cô gái cô gái, người ta lớn hơn cô năm sáu tuổi, gọi chị."

"Điều này quan trọng ư!" Trình Tư Miên mắt tròn trĩnh: "Tôi nói là anh thật sự để cô ấy đến chăm sóc tôi a."

"Đúng vậy, ngày hôm qua Tô Hiến Ngôn nói với tôi sinh hoạt của cô không thuận tiện, bảo tôi tìm một cô gái đến giúp đỡ" Tra Dịch Quan buông tay: "Cho nên tôi gọi cô ấy đến a."

"Tô Hiến Ngôn nói?" Trình Tư Miên có chút ngoài ý muốn.

"Tôi đã nói gì?" Đột nhiên, một giọng nam quen thuộc phát ra từ phía sau. Trình Tư Miên quay đầu lại, quả nhiên là hấn đã trở lại

Tra Dịch Quan tiến lên đập vai hấn: "Không phải hôm qua cậu bảo tớ tìm người chăm sóc Tiểu Miên Miên sao, sau đó tớ mang người gần gũi nhất với tớ đến, cậu yên tâm, rất đáng yêu, hơn nữa còn là một cô gái đứng đắn, trên người không có mùi nước hoa dày đặc cậu không thích."

Tô Hiến Ngôn kinh ngạc nhìn hấn một cái: "Tớ bảo cậu tìm bảo mẫu."

Tra Dịch Quan: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hấn Nói Ta Đề Nghe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.